ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 63ΟΝ

Δ/νσις. Αγροσιφων
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΥΠΗΡ. ΑΝΘΟΦΑΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἕνας χρόνος ἀκόμη κύλησε στὴν ἄβυσσο τῶν αἰώνων καὶ προσδέθηκε στὸ ἅρμα τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Χάνεται καὶ σβήνει στὸ στρόβιλο τοῦ «πάντα ρεῖ». Δύει αὐτὸς γιὰ ν' ἀνατείλῃ ὁ καινούργιος. Μαζί του διαλύονται ὄνειρα καὶ πόθοι, χαρὲς καὶ λύπες. Τὸ παρὸν γίνεται ἀνάμνηση, ὁ πόθος ἐλπίδα. Χάνεται στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος, γιὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀναπόφευχτη ἐναλλαγὴ λύπης καὶ χαρᾶς, μίσους καὶ ἀγάπης, εὐτυχίας καὶ δυστυχίας.

Μὲ βαρυθυμία κι' ἀπογοήτευση θὰ καθίσῃ στὸ γραφεῖο του ὁ

μελετητὴς τῆς ἀνθρώπινης Ἱστορίας καὶ θὰ ἐπιδοθῇ στὴν ἔρευνα τῶν πεπραγμένων τοῦ παρελθόντος, γιὰ νὰ συντάξῃ τὸν τακτικὸ ἐτήσιο ἀπολογισμό. Ἕνας χρόνος προστίθεται στὴ ράχη τῆς ταλαιπωρημένης σφαίρας μας. Καινούργιος χρόνος! Πόσες ἐλπίδες καὶ πόσα ὄνειρα!

Γονατιστὲς οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις προσκυνοῦν τὸ 1956 κι' ἐλπίζουν σὲ μιὰ πανέμορφη ψυχικὴ καὶ σωματικὴ εἰρήνη, σὲ μέρες χαρᾶς κι' εὐτυχίας. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θὰ σκορπιστοῦν κι' ἐφέτος παντοῦ, ἀπὸ μυριάδες στόματα, σὰν εὐωδιαστὰ ροδόφυλλα, ἄπειρες εὐχές. Ζοῦμε σὲ μιὰν ἐποχὴ ὅπου ἡ ὕλη, ἡ λατρεία τοῦ Ἐγώ, ἡ ἠθικὴ διαστροφή, ἡ πίστη στὰ σύγχρονα εἴδωλα, ἀποτελοῦν τὴν συνισταμένη τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ μολυσμένο παγκόσμιο κλῖμα, ποὺ ὁ σκυταλοδρόμος χρόνος 1955 θὰ παραδώσῃ στὸ 1956. Δύσκολα μποροῦμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴν πορεία τῶν διαφόρων πνευματικῶν τάσεων, τὴν σύγκρουση τῶν ἀνταγωνιζομένων θεωριῶν. Μέσα ἀπ' τὴν πυκνὴ ὁμίχλη ἡ ὁποία καλύπτει τὴν παγκόσμια ἀτμόσφαιρα, δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ πόσοι κόσμοι θὰ συγκρουσθοῦν, ποῖα χάσματα θὰ διανοίξῃ ἕνας καινούργιος σεισμός.

Αὔριο ξημερώνει ἕνας νέος χρόνος. Ἡ σκηνογραφία θ' ἀλλάξῃ καὶ τὸ 1956 θὰ ξεπροβάλῃ στὰ μάτια μας, ἀστραφτερό, πανέμορφο. Χαρμόσυνα θὰ κτυπήσουν κι' ἐφέτος οἱ καμπάνες τὴν Πρωτοχρονιά. Μ' ὁλόθερμη πίστη οἱ ἀνθρώπινες ψυχὲς θ' ἀναπέμψουν προσευχὲς στὸ Βασιλέα τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ζωῆς. Ἂς ὑποδεχθοῦμε τὸ 1956 μ' αἰσιοδοξία καὶ πίστη στὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας. Ἂς φροντίσωμε νὰ γίνωμε καλλίτεροι κι' ἂς παρακαλέσωμε τὸ Θεό, ὅπως τούτη τὴ χρονιὰ δοῦν τὸν ἥλιο τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὰ σκλαβωμένα ἀδέλφια μας τῆς αἱματοβαμμένης Κύπρου, τοῦ Ἑλληνικωτάτου αὐτοῦ νησιοῦ, ποὺ δονεῖται ὁλόκληρο αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ ἐθνικὸ παλμό.

Στὴν ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων προστίθεται ἀκόμη ἕνας χρόνος, ἕνας χρόνος δράσεως καὶ δημιουργίας. Τὸ παρελθὸν μιᾶς ὁλοκλήρου τριακονταεξαετίας, δημιούργησε μιὰ παράδοση, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα τὴν ἐγγύηση τοῦ μέλλοντος, ποὺ διαφαίνεται ἤδη ὁλόλαμπρο.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», στρέφουν τὴ σκέψη πρὸς τοὺς παλαιοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον αὐτὸν καθὼς καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους της, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῶν προγενεστέρων των, γιὰ νὰ λάμψῃ ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ ἄστρο τὸ ὁλόφωτο, τοῦ τιμημένου Σώματός μας. Εὔχονται ὁλόψυχα σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας των καὶ στὶς οἰκογένειες αὐτῶν, ὅπως ὁ καινούργιος χρόνος χαρίσῃ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν εἰρήνη.

Ι. Ρ.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921 - 1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
— ΤΟ Η' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

55.—Ἡ θέση τοῦ οἰκήματος τοῦ Η' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Ἀχαρνῶν).

56.—Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς ἐλασίτες καὶ ἐπίθεση ἐναντίον του.

57.—Κατάληψη τοῦ Τμήματος, ἀπαγωγὴ καὶ δολοφονία τῶν ἀστυνομικῶν.

58.—Ποῖοι ἀστυνομικοὶ ἐπέδειξαν ἐξαίρετον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν.

***

55. Ἡ θέση τοῦ οἰκήματος τοῦ Η' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Ἀχαρνῶν).

Τὸ οἴκημα τοῦ Η' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος βρίσκεται στὴ συνοικία Ἀχαρνῶν καὶ ἀκριβῶς στὴν ὁδὸ Μαυρογένους 9, ποὺ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν κοντὰ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Τὸ οἴκημα εἶναι διώροφο καὶ γύρω του ὑπάρχουν πολλὲς πολυκατοικίες ποὺ ὑπερέχουν καὶ ἐπομένως ἀπὸ στρατηγικῆς ἀπόψεως ἡ θέση του εἶναι ἐξαιρετικὰ μειονεκτική. Καὶ τὸ Τμῆμα αὐτὸ λόγῳ τῶν γεγονότων τῆς 3ης Δεκεμβρίου καὶ τῆς ἀπεργίας τῆς 4ης Δεκεμβρίου, εἶχεν ἀποστείλει μέρος τῆς δυνάμεώς του στὸ κέντρο δηλαδὴ στὴν Β' Ὑποδιεύθυνση γιὰ ἐνίσχυση.

Ἔτσι ἡ δύναμη τοῦ Τμήματος ἦταν σοβαρὰ ἐλαττωμένη. Παρὰ ταῦτα καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ὁπλισμὸς τῶν ἀνδρῶν ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ μερικὰ ἰταλικὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένα αὐτόματο, ἐν τούτοις τὸ ἠθικὸ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν ἦτο ἀκμαιότατο καὶ ὅλοι ἦσαν ἀποφασισμένοι, σὲ περίπτωση ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Τμήματος ἡ ὁποία ἀνεμένετο, νὰ ἀντισταθοῦν ἔντονα.

Τὴν ἀπόφαση αὐτὴ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τμήματος εἶχαν ἀσφαλῶς πληροφορηθῆ οἱ κομμουνισταί, γιατὶ δυστυχῶς μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ κατάπτυστοι προδόται ἀστυνομικοί, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνεξικακία, γιὰ νὰ μὴν εἴπω ἡ ἄγνοια τοῦ ἐπικινδύνου τῆς διατηρήσεώς των ἀπὸ μέρος τῶν ἐθνικοφρόνων ὑπαλλήλων, ἐπέτρεψε νὰ μείνουν κατὰ τὶς κρίσιμες ἐκεῖνες ἡμέρες μέσα στὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα.

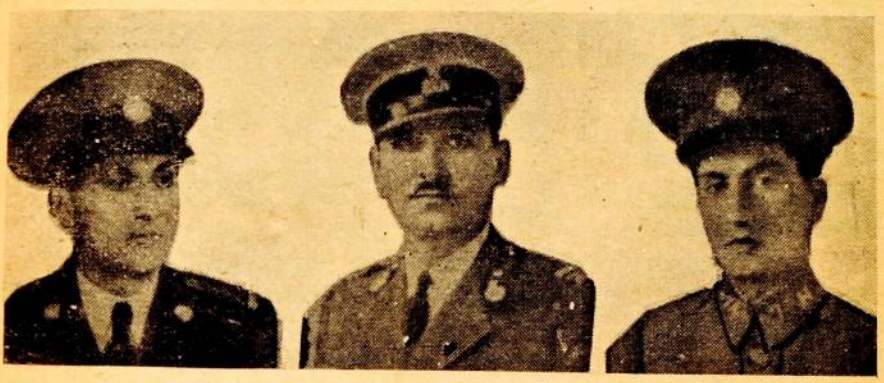
56. Πολιορκία τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς ἐλασίτες καὶ ἐπίθεση ἐναντίον του.

Ἔχοντας λοιπὸν ὑπ' ὄψει τους οἱ κομμουνισταὶ ὅτι θὰ βροῦν ἀντίσταση, προπαρασκεύασαν τὴν ἐπίθεσή τους καὶ συγκέντρωσαν σοβαρὲς δυνάμεις γιὰ νὰ πολιορκήσουν τὸ Τμῆμα.

Ἡ δύναμη τῶν ἐλασιτῶν, ποὺ συγκεντρώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ Τμῆμα καὶ τὸ

ἐπολιόρκησε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῆς 4 πρὸς 5 Δεκεμβρίου, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 600 περίπου κομμουνιστὰς τοῦ 3ου καὶ 4ου λόχου τοῦ ΕΛΑΣ, τοῦ λόχου Περιστερίου καὶ δυνάμεως τῆς Κοκκινιᾶς. Ἡ δύναμη αὐτὴ ἦταν ἐφωδιασμένη μὲ αὐτόματα ὅπλα, μὲ πολυβόλα βαρειά, μὲ χειροβομβίδες καὶ μὲ βόμβες, ποὺ εἶχαν κατασκευασθῆ ἀπὸ διάφορες ἐκρηκτικὲς ὕλες.

Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Η' Τμήματος, ποὺ ἦταν ἀποφασισμένοι ν' ἀμυνθοῦν ἦσαν πολὺ λίγοι, γιατὶ ὅπως ἀνέφερα προηγουμένως ἕνας ἀριθμὸς εἶχε σταλῆ γιὰ ἐνίσχυση στὴ Β' Ὑποδιεύθυνση (Δ' Τμῆμα) καὶ ἕνας ἄλλος ἀριθμὸς ἦτο ρευστῆς συνειδήσεως καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς. Γιαυτὸ ἀκριβῶς ἡ ἄμυνα ἐβασίζετο στὸν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος ἀείμνηστο Ἀστυνόμο Α' Ἀλέκο Χρυσικό, ποὺ ἔφθασε ἀμέσως στὸ Τμῆμα του καὶ τοι διατελοῦσε σὲ ἀναρρωτικὴ ἄδεια, στὸν Ὑποδιοικητὴ Ἀστυνόμο κ. Μιχαὴλ Τσιρόπουλο, στοὺς Ὑπαστυνόμους Πάνου Γεώργιον καὶ Μανωλόπουλον, στὸν Ἀρχιφύλακα Η.74 Λυμπερόπουλον

† Γ. ΠΑΝΟΥ † Α. ΧΡΥΣΙΚΟΣ † Α. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνδρέαν, στὸν Ὑπαρχιφύλακα Η.28 Στεφανᾶκον Παναγιώτην καὶ στοὺς ἀστυφύλακες Η.81 Παπαδᾶτον Ἀθανάσιον καὶ Η.40 Πετράκην Ἀθανάσιον.

Οἱ κομμουνισταὶ τὰ ξημερώματα τῆς 5ης Δεκεμβρίου ἄρχισαν μὲ τὰ χωνιὰ νὰ καλοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ παραδοθοῦν, χωρὶς ὅμως νὰ παίρνουν ἀπάντηση. Γιαυτὸ στὶς 11 ἡ ὥρα ἄρχισε σφοδρὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος μὲ ὅλα τὰ ὅπλα, ἤτοι αὐτόματα, πολυβόλα καὶ μὲ χειροβομβίδες, ποὺ ἔσκαζαν μέσα στὸν περίβολο καὶ στοὺς διαδρόμους τοῦ Τμήματος. Ἐπίσης μὲ τὶς αὐτοσχέδιες χειροβομβίδες καὶ μὲ τὶς φιάλες βενζίνης ἐπροκαλεῖτο πανδαιμόνιο καὶ ἡ περιοχὴ εἶχε περικυκλωθῆ μὲ φλόγες. Οἱ ὡς ἄνω ὅμως μαχηταὶ ἀπαντοῦσαν μὲ ἔντονα πυρὰ καὶ ἐκράτησαν τοὺς κομμουνιστὰς ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα μέχρι τῆς 19ης ὥρας, δηλαδὴ ἐπολέμησαν παλληκαρίσια ἐπὶ 8 ὥρες, ὁπότε ἐξηντλήθησαν τὰ πυρομαχικά. Ἐν τῷ μεταξὺ μία ἐξαιρετικὴ γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἡ καθαρίστρια τοῦ Τμήματος Αἰκατερίνη σύζ. Βασιλείου Ἀλεξοπούλου, ποὺ εἶχε μείνει στὸ Τμῆμα μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ἐπρότεινε νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ πάῃ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση ν' ἀναφέρῃ τὴν κατάσταση καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν παράκληση τῶν μαχητῶν νὰ σταλῆ ἐνίσχυση γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἄμυνας. Πράγματι μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της βγῆκε ἔξω, διέσχισε τὴ ζώνη τοῦ πυρὸς καὶ ἔφθασε στὴ Β' Ὑποδιεύθυνση, ὅπου ἀνέφερε στὸν Ὑποδιευθυντὴ κ. Ἀναστ. Κανελλόπουλον τὴν κατάσταση.

Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ Τμῆμα καὶ ἔδωσε στὸν Διοικητὴ Ἀλέξανδρο Χρυσικὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο ὁ κ. Κανελλόπουλος ἔγραφε αὐτά: «Ἀλέκο, νὰ ἀμυνθῆς γιατὶ σὲ λίγο φθάνει Ἀγγλικὴ περίπολος γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Τμῆμα».

Δυστυχῶς ἡ ἐνίσχυση δὲν ἐφάνη καὶ ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μαχηταὶ ὑφίσταντο ἀπωλείας καὶ σὲ ἄνδρες καὶ σὲ πυρομαχικά.

Πρῶτος ἔπεσε πολεμῶντας στὴν πίσω πλευρὰ τοῦ Τμήματος ὁ Ὑπαστυνόμος Β' Πάνου Γεώργιος. Κατόπιν ἐφονεύθη ὁ Ἀρχιφύλαξ Η.74 Λυμπερόπουλος Ἀνδρέας.

57. Κατάληψη τοῦ Τμήματος, ἀπαγωγὴ καὶ δολοφονία τῶν ἀστυνομικῶν.

Στὸ μεταξὺ οἱ μεμυημένοι προφανῶς στὸ κίνημα Ὑπαστυνόμοι Κωνσταντόπουλος Βασίλειος καὶ Δημητρακόπουλος Βασίλειος, διέβρωσαν τὸ ἠθικὸ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων καὶ τοὺς ἔπεισαν ὅτι καλὸν ἦτο πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω αἱματοχυσίας νὰ συνθηκολογήσουν μὲ τοὺς ἐλασῖτες. Ἔτσι στὶς 19 ἡ ὥρα διεκόπη πρὸς στιγμὴν τὸ πῦρ καὶ ὁ Ἀστυνόμος Τσιρόπουλος Μιχαὴλ θέλησε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιθέσεως, γιὰ νὰ πετύχῃ εὐνοϊκοὺς ὅρους παραδόσεως τοῦ Τμήματος μόνον καὶ ὄχι τῶν ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ὁπλισμοῦ. Βγῆκε λοιπὸν ἔξω μαζὶ μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο κ. Μανωλόπουλο καὶ συνάντησε ἕνα βαθμοφόρο τοῦ ΕΛΑΣ μέσῳ τοῦ ὁποίου θέλησε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικό τους. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἐλασῖτες ζήτησαν νὰ συνεννοηθοῦν ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ Διοικητή, γύρισαν πίσω πρὸς τὸ Τμῆμα μὲ τὸν Ἀστυνόμο κ. Τσιρόπουλο, ἐνῷ τὸν κ. Μανωλόπουλο τὸν ἀπήγαγον καὶ τὸν ἐκακοποίουν οἱ ἀσύνταχτοι ἐλασῖτες, καὶτοι τοὺς ἐδηλώθη ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον βγῆκαν πρὸς συνάντησή τους.

Ι. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ Μ. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτό, ποὺ εἶχε τρόπον τινὰ ἐπέλθῃ ἀνακωχή, δυὸ ἢ τρεῖς ἀστυνομικοί, ποὺ εὑρίσκοντο στὸ Τμῆμα καὶ εἶχαν συνεννοηθῆ μὲ τοὺς κομμουνιστάς, ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν μέσα οἱ ὡπλισμένοι ἐλασῖτες, ποὺ γρήγορα κατέβαλαν τοὺς ἐλάχιστους ἡρωϊκοὺς μαχητὰς καὶ ἄρχισαν τὴ λεηλασία. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐπέστρεψε συνοδείᾳ καὶ ὁ Ἀστυνόμος κ. Τσιρόπουλος Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴ σύγχυση ποὺ ἐπικρατοῦσε καὶ ἐδραπέτευσε. Οἱ ἐλασῖτες ἀφοῦ ἐλεηλάτησαν τὸ Τμῆμα καὶ πῆραν ὅ,τι μποροῦσαν, ἀπήγαγον ὡς αἰχμάλωτον τὸν Διοικητὴν ἀείμνηστον Ἀλέκον Χρυσικὸν καὶ ἀφοῦ τὸν περιήγαγον στὶς συνοικίες χλευάζοντες αὐτόν, τὸν κατεκρεούργησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο. Κατόπιν ἐγκατέστησαν στὸ Τμῆμα κομμουνιστὴ Ὑπαστυνόμο ὡς Διοικητὴ πολιτοφυλακῆς.

58. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ ἐπέδειξαν ἐξαίρετον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν.

Ἔτσι ἔπεσε καὶ τὸ Τμῆμα αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ἄνισο ἀγώνα, ποὺ ἔκαναν ἐλάχιστοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας, τοὺς ὁποίους ὀφείλουμε νὰ θυμόμαστε καὶ νὰ τιμᾶμε πάντοτε.

Οἱ ἡρωϊκοὶ αὐτοὶ νεκροὶ εἶναι ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ἀείμνηστος Ἀστυνόμος Α' Ἀλέκος Χρυσικός, ποὺ ἀφοῦ ἐπολέμησε συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐξετελέσθη, ὁ Ὑπαστυνόμος Πάνου Γεώργιος ὁ ὁποῖος πολεμῶντας ὁλόρθος χτυπήθηκε ἀπὸ κομμουνιστικὴ σφαῖρα στὸ μέτωπο καὶ ἔπεσε ἡρωϊκὰ καὶ ὁ Ἀρχιφύλαξ Η.74 Λυμπερόπουλος Ἀνδρέας ποὺ ἐσκοτώθη ἐπίσης πολεμῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα.

Ο ΨΥΧΟΔΥΝΑΜΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

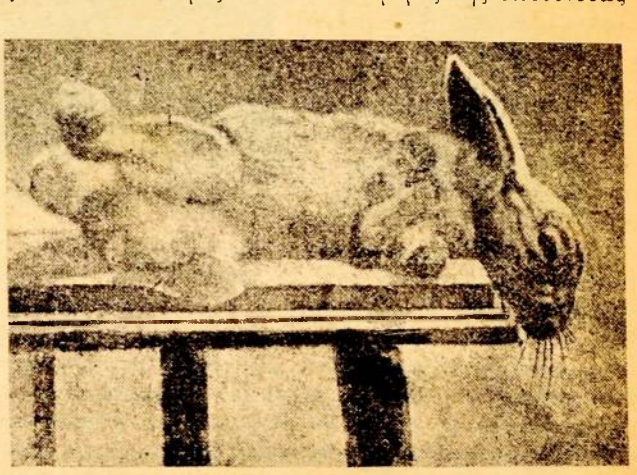
1.—Σκύλλα εἰδοποιεῖ τὸν κύριόν της δι' ἐπικειμένην ἐπίθεσιν ἀγνώστων.
2.—Περίπτωσις τηλεπαθείας σκύλλου τοῦ Εὐταξία.
3.—Περίπτωσις τηλεπαθείας ἵππου τοῦ κ. Σαραντίδη.
4.—Πιθαναὶ ἑρμηνεῖαι τοῦ φαινομένου τῆς τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

***

1. Σκύλλα εἰδοποιεῖ τὸν κύριόν της δι' ἐπικειμένην ἐπίθεσιν ἀγνώστων.

Δεύτερον ἐπεισόδιον τῆς ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφερούσης σειρᾶς ποὺ κατέθεσε στὴν «Ἑταιρείαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἄλλοτε ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος» κ. Βᾶσσος Σκαλαῖος, σχετικῶς μὲ τὴν σκύλλαν του Μπέκα εἶναι τὸ ἑξῆς :

«Ἐπιστρέφων ἕνα πρωῒ κατὰ τὰς 4 ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον τῆς ἐφημερίδος » στὸ σπίτι μου, μαζὶ μὲ τὴν σκύλλα μου Μπέκα, τὴν ἄκουσα νὰ γαυγίζῃ περίεργα » καὶ ἐξακολουθητικὰ γυρίζουσα πάντοτε πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς διευθύνσεως » ποὺ ἀκολουθούσαμεν, » σὰν νὰ προσεπάθει νὰ » μὲ παρασύρῃ πρὸς τὸ » σπίτι τοῦ γαμβροῦ μου » κοντὰ στὴν πλατεῖα » Βάθης.

Μία περίεργη φωτογραφία κουνελιοῦ ὑπνωτισμένου.

«Ὑπέθεσα τότε ὅτι » ἤθελε νὰ πᾶμε ἐκεῖ ἐ- » πειδὴ τῆς κρατοῦσαν » τακτικὰ κόκκαλα, τὸ » γαύγισμα ὅμως ἐξη- » κολούθει πάντοτε καὶ » διαρκῶς ἐντονώτερον.

«Μόλις ὅμως ἔστρι- » ψα τὴν γωνίαν τοῦ » δρόμου ὅπου ἐκατοι- » κοῦσα, κάποιος ἐνε- » δρεύων ἐκεῖ, ὥρμησε » νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ. Ἀλ- » λὰ δὲν ἐπρόφθασε διότι διὰ μιᾶς ἡ Μπέκα εὑρέθηκε ἐπάνω του καὶ ἄνθρωπος » καὶ ζῶον ἐκυλίσθησαν στὸ χῶμα.

«Τέλος ὁ ἄγνωστος ἐτράπη εἰς φυγὴν βογγῶν. «—Ὤχ!... ὤχ...» ἀπὸ τὰ αἵ- » ματα δὲ ποὺ εἶδα στὸ στόμα τῆς Μπέκας συνεπέραινα ὅτι τὸν εἶχε δαγκώσει δυ- » νατά....».

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς αὐτοὺς νεκροὺς ἐπέδειξαν ἡρωϊσμὸ καὶ οἱ: Ἀστυνόμος Α. Τσιρόπουλος Μιχαήλ, Ὑποδιοικητής, ὁ Ὑπαστυνόμος Μανωλόπουλος, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Η. 28 Στεφανᾶτος Παναγιώτης, ὁ ἀστυφύλαξ Η. 81 Παπαδᾶτος Ἀθανάσιος, ὁ ἀστυφύλαξ Η. 40 Πετράκης Ἀθανάσιος καὶ ἡ καθαρίστρια τοῦ Τμήματος κ. Αἰκατερίνη Ἀλεξοπούλου, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνήκει κάθε τιμὴ καὶ ἔπαινος.

(Συνεχίζεται)

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἶναι ἀναμφισβητήτως ἀπόδειξις τοῦ δυνατοῦ Τηλεπαθικῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

Οἱ δημοσιογράφοι, ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὑποχρεωμένοι νὰ κρίνουν τὰ γεγονότα, δημιουργοῦν μοιραίως ἐχθρούς· ἐνίοτε, μὴ διστάζοντες διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων ὅταν θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν.

Στὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ ἄγνωστος ἐκαιροφυλάκτει νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ κ. Σκαλαίου, γνωρίζων τὴν ὥραν καθ' ἣν οὗτος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Φυσικὸν δὲ ἦτο νὰ ἐσκέπτετο διαρκῶς αὐτὸν καὶ τὸν τρόπον ποὺ θὰ τοῦ ἐπετίθετο.

Ἐλογάριαζε ὅμως χωρὶς τὸ πιστὸν ζῷον, τὸ ὁποῖον προικισμένον μὲ διαισθητικὰς ἰδιότητας ἐδέχθη τηλεπαθικῶς τὴν ἐντύπωσιν καὶ προσεπάθει ἐξ ἐνστίκτου ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κύριόν του ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὸ ἔνστικτον τὸ ἔσπρωχνε στὴν ἀντίθετη διεύθυνση, ἀλλὰ οὔτε τὸ ἴδιον ἔνοιωθε περισσότερο, οὔτε ἠμποροῦσε νὰ ἐκφρασθῇ ἐκτὸς τοῦ κλαψιάρικου γαυγίσματος πού, ὡς γνωστόν, ἔχουν οἱ σκύλλοι ὅταν θέλουν νὰ ἐκφοβίσουν.

Ὅταν τέλος, ἔφθασαν στὴν ἐνέδραν καὶ ὁ ἄγνωστος ἐπετέθη, ἡ Μπέκα ἔκαμε τὸ καθῆκον της καὶ ἔσωσε τὸν κύριόν της. Ὥστε ἔχομεν ἐδῶ σαφῆ καὶ ἀποδεικτικὴν Τηλεπάθειαν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

Ὅμοιον ἐπεισόδιον ἐδημοσιεύθη στὸν α' τόμον τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» (1925) τοῦ ἀειμνήστου πρωθυπουργοῦ Ἀθαν. Εὐταξία κατατεθὲν αὐτοπροσώπως πρὸς ἐμέ.

2. Περίπτωσις τηλεπαθείας σκύλλου τοῦ Εὐταξία.

Εὑρισκόμενος ὁ Εὐταξίας ἐν Ἀργοστολίῳ, ἀντελήφθη ὅτι τὸ μικρὸν σκυλλάκι του Πιστή, μολονότι συνήθως ζωηρὸν καὶ παιχνιδιάρικο τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἤρχισε νὰ οὐρλιάζῃ γοερὰ καὶ πένθιμα. Οὔτε χάδια, οὔτε φοβερίσματα κατώρθωναν νὰ τὸ ἡσυχάσουν.

Τὴν ἑπομένην λοιπόν, τὸ πρωΐ, ἐλάμβαναν τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν ὅτι τὴν ἰδίαν νύκτα εἶχεν ἀποθάνει τὸ τέκνον τοῦ Εὐταξία.

★

Ὡς γνωστὸν οἱ σκύλλοι, ἕνεκα τοῦ ἐξαιρετικοῦ νευρικοῦ των συστήματος, ἔχουν ἰδιαιτέραν εὐπάθειαν εἰς ὁμοίας περιπτώσεις. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς ἔχει παρατηρηθῇ τὸ πένθιμον οὐρλιασμα των, προκειμένου θανάτου.

Πολλάκις, μάλιστα, τὸ οὐρλιασμα προηγεῖται ὥρας πολλάς, ἐνίοτε καὶ ἡμέρας τοῦ θανάτου. Στὴν περίπτωση ὅμως αὐτὴν εἴτε ὁ Ψυχοδυναμισμὸς τοῦ ζώου διηισθάνθη τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ τὸν ὁποῖον βέβαια θ' ἀγαποῦσε, εἴτε ἡ τηλεπαθικὴ ἐκπομπὴ ἐκ μέρους τῶν παρόντων κατὰ τὸν θάνατον εὗρε κατάλληλον δέκτην τὸ ζῷον. Ἡ ἐντύπωσις αὐτή, μὴ δυναμένη νὰ ἐκδηλωθῇ ξεσπᾷ στὰ χαρακτηριστικὰ οὐρλιάσματα, ποὺ προξενοῦν ρῖγος στὸν ἀκούοντα.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχει καὶ στὸν ἄνθρωπον ἡ Ψυχοπαθικὴ μορφὴ τῆς Τηλεπαθείας, καθ' ἣν, ἔξαφνα, ὡρισμένα ἄτομα αἰσθάνονται, χωρὶς λόγον, βαρυθυμίαν, μελαγχολίαν, τάσιν πρὸς θρῆνον, μανθάνουν δὲ κατόπιν ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνέβη θάνατος ἢ δυστύχημα εἰς φίλτατον ἄτομον;

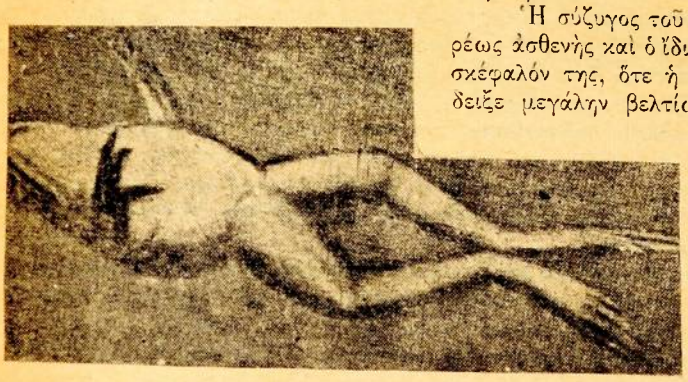
3. Περίπτωσις τηλεπαθείας ἵππου τοῦ κ. Σαραντίδη.

Ὅμοιον περιστατικὸν πρὸς τοῦ κ. Σκαλαίου ποὺ ἀναφέρομεν ἀνωτέρω εἶναι τοῦ κ. Γεωργίου Σαραντίδου, ἐκ τῶν προυχόντων τῆς Φιλαδελφείας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅταν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐκεῖ Ἑλληνισμός.

Ὁ κ. Σαραντίδης, λοιπόν, εἶχε κάποτε κληθῇ δι' ἐπείγουσαν ὑπόθεσίν του εἰς ἓν χωρίον ἀπέχον 8—10 ὥρας. Καθ' ὁδὸν ὅμως ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἀραβικόν του ἄλογον ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελεν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὔβατον καὶ συντομωτέραν δημοσίαν ὁδόν, τὸν ἔφερε δὲ ἐπιμόνως δι' ἄλλης μακρυτέρας καὶ δυσβάτου. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν, προσπάθησε νὰ ἀναγκάσῃ τὸ ζῷον, ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον καὶ ἐκὼν-ἄκων, ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ποὺ ἤθελε.

Τὴν ἑπομένην λοιπόν, ἐπληροφορήθη ὅτι Τοῦρκοι λῃσταὶ τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὸν δημόσιον δρόμον, διὰ νὰ τὸν λῃστεύσουν, ἐπειδὴ δὲν ἐφάνη, ἐλῃστευσαν καὶ ἐφόνευσαν κάποιον ἄλλον διερχόμενον.

Τὸ ἴδιον ἄλογον τοῦ κ. Σαραντίδη εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν ἐξεδήλωσε πάλιν τὰς διαισθητικὰς ἰδιότητάς του, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία βατράχου ὑπνωτισμένου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Σαραντίδου ἦτο βαρέως ἀσθενὴς καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἄφηνε τὸ προσκέφαλόν της, ὅτε ἡ κατάστασίς της ἔδειξε μεγάλην βελτίωσιν καὶ οἱ ἰατροὶ τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτο ἐκτὸς κινδύνου. Τότε ἵππευσε τὸ ἴδιον ἀγαπημένον του ἄλογον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἓν κτῆμα του, ἀπέχον τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

Μόλις ὅμως ἔφθασε στὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, τὸ ἄλογο ἠρνήθη νὰ προχωρήσῃ. Ματαίως πάλιν ἐπροσπάθησε νὰ τὸ ἀναγκάσῃ. Ἐνθυμούμενος δὲ τὸ ἐπεισόδιον τῶν λῃστῶν, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὅμως εὗρε, ἕνεκα ἐξαφνικῆς χειροτερεύσεως, τὴν σύζυγόν του ἑτοιμοθάνατην, καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας θελήσεις της.

4. Πιθαναὶ ἑρμηνεῖαι τοῦ φαινομένου τῆς τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴου.

Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴν δέον νὰ παραδεχθῶμεν ἢ ὅτι ἡ τηλεπαθικὴ ἐπίδρασις τῆς σκέψεως τοῦ ἑτοιμοθανάτου, ἥτις ἀνελογίζετο τὸν ἀπουσιάζοντα σύζυγόν της εὗρε κατάλληλον δέκτην τὸ ζῷον, ἢ ὅτι τὸ ἄλογον διησθάνθη ἀπ' εὐθείας τὸν θάνατον τῆς κυρίας του, ἡ ὁποία βέβαια θὰ τὸ ἠγάπα καὶ θὰ τὸ ἐπεριποιεῖτο.

Αἱ ἀληθοφανεῖς ὅμως αὐταὶ ἐξηγήσεις ἐγείρουν ἄλλα σκοτεινὰ προβλήματα, στὰ ὁποῖα ἡ ψυχικὴ ἔρευνα δὲν μπορεῖ ἀκόμη ν' ἀπαντήσῃ.

Πῶς ἡ ἐντύπωσις τοῦ κινδύνου ἅπαξ φθάσασα στὸ Ὑ π ο σ υ ν ε ί δ η τ ο ν τοῦ ζῴου ἐπενεργεῖ στὸν ἐγκέφαλόν του, ὥστε νὰ τὸ κάμῃ ν' ἀρνηθῇ νὰ προχωρήσῃ;

Νὰ ἐνεργῇ ἄρα γε ὡς ξαφνικὴ νοσταλγία πρὸς τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον πού τὸ ἐπεριποιεῖτο ἢ ὡς ὑποβολὴ προσκλήσεως;...

Εἶναι γνωστὸν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ψυχοφυσιολόγου Ὀχόροβιτς, ὅστις ἔσωσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ζωὴν πελάτιδός του ψυχασθενοῦς, ἥτις ἔπασχε ἀπὸ ἀκαταμαχήτους τάσεις πρὸς αὐτοκτονίαν.

Ἡμέραν τινά, ἀφοῦ ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπεσκέφθη, κατέβη ἀπὸ τὸν τρίτον ὄροφον, ὅπου κατῴκει ἡ ἀσθενής, στὴν εἴσοδον ὅτε σηκώσας ὁρμεμφύτως τὸ βλέμμα, τὴν εἶδε νὰ ἔχῃ ἀνοίξει τὸ παράθυρον καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ κρημνισθῇ.

Τότε συνεκεντρώθη καὶ τὴν διέταξε νοερῶς νὰ μείνῃ ἀκίνητος, στὴν στάσιν πού εἶχε. Ὄντως δὲ ἡ πάσχουσα ἔμεινε ἐκεῖ σὰν ἄγαλμα, κρεμασμένη ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἕως οὗ ἔτρεξαν οἱ οἰκεῖοι της καὶ τὴν ἀπέσυραν.

Ὁμοία ἐπίδρασις εἶναι σπανιωτάτη καὶ μόνον μεταξὺ ἀτόμων ζωηρῶς συντονισμένων διὰ μακρᾶς ἕξεως, ὅπως μεταξὺ ἰατροῦ καὶ ἀσθενοῦς.

Πιθανὸν λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀπηλπισμένη σκέψις τοῦ ἑτοιμοθανάτου νὰ ἐνήργησεν στὸν ἐγκέφαλον τοῦ ζῴου, ὑπὸ τύπον ἀνακλήσεως καὶ ὑποβολῆς ἐπιστροφῆς.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ Κ. Θ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗ

ΤΗΣ 20-12-1955

«Ἀποχωρῶν τοῦ Σώματος μετὰ 33 ἐτῶν συνεχῆ ἐν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ν' ἀπευθύνω εἰς τοὺς κ.κ. Ἀξιωματικούς, βαθμοφόρους, ἀστυφύλακας, καὶ τοὺς διοικητικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Σώματος, τὴν παροῦσαν.

Πλήρης συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ εὐγενὲς Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἱδρύσεώς του εὑρέθην, ἀναμιμνήσκομαι τῶν πολυτίμων συνεργατῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἐκινήσαμεν διὰ τὸ κοπιῶδες ἔργον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Σώματος εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τοὺς κόπους, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι ἀπῃτήθησαν διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τῆς ὁμοθύμου ἀναγνωρίσεως τῆς νέας ἀστυνομεύσεως. Ἐζήσαμεν ἡμέρας ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως ἀλλὰ καὶ ἡμέρας βαθυτάτης ἀγωνίας, ἡνωμένοι ὅμως ψυχικῶς καὶ μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν ἀμοιβαίαν ἠθικὴν συμπαράστασιν, κατωρθώσαμεν νὰ παρακάμψωμεν τὰς δυσκόλους στιγμάς, αἱ ὁποῖαι ἐκάστοτε ἐνεφανίζοντο.

Καὶ ὁ νέος θεσμὸς ἀνδρούμενος καὶ καθ' ἑκάστην ρωμαλεώτερος καθιστάμενος, κατέκτησε τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν καὶ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἀναγνωρίσεως.

Καὶ δικαίως ἡ ἀναγνώρισις ὑπῆρξε πανηγυρική, διότι διὰ πρώτην φορὰν ἐφηρμόζετο εἰς τὴν Ἑλλάδα σύστημα ἀστυνομεύσεως ἐπιστημονικὸν καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐνεφανίζετο τὸ ὄργανον τῆς τάξεως συμπαραστάτης καὶ βοηθὸς τοῦ πολίτου οἱασδήποτε προελεύσεως. Ἐδημούργησαν τότε οἱ συνάδελφοι τὰς συνθήκας αἱ ὁποῖαι σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι, διότι ἀποτελεῖτε μέλη τοῦ Λαμπροῦ τούτου Σώματος.

Ἀναμιμνήσκομαι ἀκόμη τῶν λαμπρῶν σελίδων, τὰς ὁποίας ἔγραψε τὸ Σῶμα μας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαράτου κατοχῆς. Ὑπακοῦσαν τότε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως του καὶ τῆς τότε Κυβερνήσεως, παρέμεινε πλησίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀκλόνητον εἰς τὰς θέσεις του καὶ μὲ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς καθημέραν ἐπιστροφῆς εἰς τὰς οἰκίας των, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι παντὸς βαθμοῦ, προσέφερον εἰς πάντας ἀδιακρίτως τοὺς Ἕλληνας πολίτας ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, ἀδιαφοροῦντες τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἐκτελέσεις τῶν κατακτητῶν.

Καὶ τὸ μετέπειτα ἐπάρατον Κίνημα εὗρε τὸ Σῶμα εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος καὶ προσέφερε τότε ἑκατόμβας θυμάτων. Ἀνταπεκρίθη πάντοτε εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους, ἐξυπηρέτησε τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ ἐφάνη ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του.

Εἶμαι ὑπερήφανος διότι ὑπηρέτησα αὐτὸ καὶ ἔδωσα ὅ,τι ἠδυνάμην κατὰ τὸ καλλίτερον διάστημα τῆς ζωῆς μου.

Ἤδη ἀπέρχομαι λίαν εὐγνώμων πρὸς ὑμᾶς ἅπαντας, διότι μοὶ ἐδώσατε κατὰ τὸ δεκατετράμηνον διάστημα τῆς Ἀρχηγίας μου τὴν μεγάλην ἱκανοποίησιν διὰ τῆς πειθαρχίας καὶ ἀπαραμίλλου ψυχικῆς συνοχῆς καὶ ἑνώσεως ὅλων σας καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἀνατείλουν λαμπραὶ ἡμέραι διὰ τὸ Σῶμα ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι.

Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν σκοπόν μας καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Σώματος καλλίτερον ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ψυχικήν σας ἕνωσιν μετὰ τῶν προϊσταμένων καὶ συναδέλφων σας.

Εὔχομαι διὰ τὸ Σῶμα συνέχειαν τῆς λαμπρᾶς παραδόσεώς του καὶ εἰς ἕκαστον δὲ ὑμῶν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καθὼς καὶ ὑπηρεσιακὴν πρόοδον».

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**
τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀσκῶν καθήκοντα ἐντὸς τῶν κοινωνικῶν πλαισίων, πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς ὅπως παρακολουθῇ τὰς κοινωνικὰς ἐξελίξεις καὶ ἀντιμετωπίζῃ αὐτὰς δεόντως.

Διὰ νὰ ἔχῃ ὅμως τὴν ἱκανότητα αὐτὴν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἡ μόρφωσις τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐξικνεῖται καὶ πέραν τῶν ἐπαγγελματικῶν ὁρίων, πέραν τῆς γνώσεως τῶν Νόμων καὶ τῶν Κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μόνον τὸ περιθώριον ἁπλῶς, ἐντὸς τῶν ὁποίων κινεῖται ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ μόρφωσις τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρεῖα καὶ νὰ μὴ περιορίζεται ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ ἐπαγγέλματός του, διότι τότε οὗτος μεταβάλλεται εἰς γραφειοκράτην.

Ἡ ἐπαρκὴς μόρφωσις τοῦ ἀξιωματικοῦ προκαλεῖ τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ συντρεχούσης τῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως ἀναπτύσσει πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος καὶ ἥτις πρωτοβουλία, δέον νὰ λεχθῇ, εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας, γεννᾶται δὲ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὴν αὐτοπεποίθησίν του. Ἡ μελέτη εὐρύνει τὸν πνευματικὸν ὁρίζοντα, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι ἱκανὸς εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πνευματικήν του μόρφωσιν ἐπωφελῶς. Ἂν μάλιστα ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι βιβλιόφιλος, πλουτίζει τὰς γνώσεις του. Τὴν σπουδαιότητα τῶν γνώσεων ὁ Πλάτων ἠθέλησε νὰ χαρακτηρίσῃ μὲ τὸ ρητὸν τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναγράψει ἐπὶ τῆς πύλης τῆς Ἀκαδημίας του: «μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω μου τὴν στέγην» (διδομένης ἐδῶ εἰς τὴν λέξιν «ἀγεωμέτρητος» τῆς σημασίας «ἀνίδεος»).

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐφημερίδος διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς Ἀστυνομίας ἐπωφελὴς εἶναι, ὁσάκις δὲν γίνεται «διὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα», δεδομένου ὅτι διὰ τῶν ἐφημερίδων καθ' ἑκάστην ἀπεικονίζονται τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα ὑπὸ τὴν πολύμορφον ἐμφάνισίν των, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ ὑπὸ τὴν γενικὴν μορφήν των.

Πᾶν ὅ,τι δημοσιεύεται εἰς τὸν τύπον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν καὶ δὴ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μίαν ἁπλῆν εἴδησιν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κινηθῇ ὑπηρεσιακῶς καὶ ἐπωφελῶς.

Ἀξιωματικὸς ὅστις εἶναι ἀμέριμνος καὶ δὲν φροντίζει νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς ἄλλον, πρέπει νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν μειωμένον.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας δέον νὰ συναισθάνεται τὸ καθῆκον του. Ὁ ἐκτελῶν τοῦτο ὑπὸ τὰς ποικίλας του μορφὰς ἔναντι τῆς πολιτείας, ἔναντι τοῦ Κοινοῦ, εἶναι πλήρως ἐν τάξει καὶ ἡ τάξις θεμελιοῖ πάντα θεσμὸν καὶ ἀποτελεῖ τὸν παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας παντὸς ἀτόμου.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ὡς καὶ πᾶς ἀστυνομικὸς θὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ του ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ, ἂν ἐκτελῇ τὸ καθῆκον του καὶ ἂν ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν κατὰ τὰς ἐνεργείας του τὴν τάξιν, ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν οἰκονομίαν χρόνου καὶ κόπου. Ὁ ἀξιωματικὸς δέον νὰ εἶναι ἐπαγγελματικῶς ἱκανός, ἵνα ἠθικῶς ἐπιβάλλεται καὶ προκαλῇ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑφισταμένων του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν. Ὁ κεκτημένος ἠθικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ προσόντα, εἶναι εἰς θέσιν νὰ διοικῇ ἔχων ὑπ' ὄψει τὸ ἀρχαῖον ρητὸν «ἐκεῖνο μὲν δήπου οἶσθα ὅτι ἐν παντὶ πράγματι οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάλιστα ἐθέλουσι πείθασθαι οὕς ἂν ἡγῶνται

βελτίους εἶναι». Θὰ εἶναι ἱκανὸς ὁ ἀξιωματικὸς νὰ διοικῇ διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸ καθῆκον, τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ἐντιμότητός του, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀναπτύξεως πρωτοβουλίας, τῆς ἐργατικότητός του καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ οὕτω τὰ ἠθικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ εἰς τοὺς κατωτέρους του.

Μία τῶν κυριωτέρων ὑποχρεώσεων παντὸς βαθμοφόρου καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι νὰ ρυθμίζῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς κατωτέρους του. Αἱ μεταξὺ τούτων σχέσεις πρέπει νὰ διέπωνται βεβαίως ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πνεῦμα συναδελφικόν. Εἶναι ἀναγκαία ἡ πειθαρχία, ἀλλ' ὄχι τοιαύτη μέχρι ἐκμηδενισμοῦ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου. (Εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» Β' τόμος σελ. 1115 ἠσχολήθημεν δι' ὀλίγων περὶ τῆς πειθαρχίας).

Ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τοῦ κατωτέρου προϋποθέτει ἐνέργειαν ἐντὸς τῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν. Ὁ ἔλεγχος στηρίζεται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ κατωτέρου διοικητικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνωτέρου, πηγάζουσαν ἀπὸ τὴν ὠργανωμένην ἱεραρχίαν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ὑποχρεοῦται νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν κατώτερόν του, δεικνύων διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ μέριμνά του στρέφεται διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἠθικὴν θέσιν τοῦ κατωτέρου.

Ἰδιαίτεραι ὑποχρεώσεις τοῦ Ἀξιωματικοῦ ἔναντι τοῦ ὑποδεεστέρου του ὑφίστανται καὶ ταύτας ὀφείλει νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν πάντοτε, πολὺ δὲ περισσότερον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ ἀποκτοῦν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὸν ἀξιωματικὸν ὑπηρεσίας, ὡς ἐρχόμενον εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς κατωτέρους του ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως πᾶσα ἐνέργειά του λόγῳ ἢ ἔργῳ ἔναντι τῶν ὑφισταμένων του, μὴ εἶναι περιφρονητικὴ ἢ ὑβριστική. Ὢν εἰλικρινὴς ἀπέναντί του καὶ δίκαιος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τιμᾷ προσηκόντως τὸν κατώτερον, ὅστις ἀντιστοίχως ὀφείλει νὰ δεικνύῃ ὑπακοὴν πρὸς τὸν ἀνώτερόν του, ἥτις ὑπακοὴ δὲν εἶναι καθῆκον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀξίωμα.

Ἡ διοικητικὴ ἐξουσία τοῦ ἀνωτέρου ἀπαραίτητον εἶναι νὰ μὴ ἀσκῆται πρὸς ἱκανοποίησιν ἐγωϊσμοῦ, διότι τότε μειοῦται ἡ ἠθικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ κατωτέρου ὡς πρὸς τὴν ὑπακοήν του. Ἡ ὑπερβάλλουσα δὲ αὐστηρὰ χρῆσις τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἡ ὀρθωτέρα ὁδὸς πρὸς τὴν εὐπείθειαν τῶν κατωτέρων καὶ ἀνελλιπῆ τῶν διαταγῶν ἐκτέλεσιν.

Δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζεται ὁ κατώτερος ὅτι συναισθάνεται τὸ καθῆκον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φόβου, διότι τότε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος θὰ γίνεται πρὸς ἀποφυγὴν καὶ μόνον τῆς πειθαρχικῆς διώξεως.

Ἡ ἄσκησις τῆς διοικήσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας δέον νὰ τείνῃ εἰς τὸ νὰ μὴ φθείρῃ τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ κατωτέρου, ἀλλὰ νὰ ἐνισχύῃ αὐτόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὴν ἀξιοπρέπειάν του εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον καὶ τὴν ἠθικὴν θέσιν του ἔναντι τῶν ὑποδεεστέρων καὶ θὰ ἐπιτύχῃ ἐπ' αὐτῶν ἐὰν συμπεριφέρεται πρὸς τὸν κατώτερόν του οὐχὶ μὲ ἐκδηλώσεις ἰδιαιτέρας συμπαθείας, θεωρῶν ὅτι οὕτω στηρίζει τὴν διοικητικὴν θέσιν του ἐν τοῖς κατωτέροις ἢ προσπαθῶν διὰ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς ἐμμέσως καὶ οὐχὶ εὐθέως ὑπηρεσιακῶς νὰ σχηματίσῃ ἀντιλήψεις περὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑφισταμένων του. Τοιαύτη συμπεριφορὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ διαφθείρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑφισταμένου. Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται ὅταν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ πρὸς τὸν κατώτερον εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ὑποβοηθῇ τὸν τελευταῖον ν' ἀποβῇ κόλαξ, ἐμφανιζόμενον μὲ ταπεινὸν χαρακτῆρα καὶ διὰ τὸ ἀτομικόν του συμφέρον καὶ δυνάμενον ἀκόμη νὰ θίξῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνωτέρου του.

Ὁ Ἰσοκράτης ἔλεγε πρὸς τὸν Δημόνικον «Μίσει τοὺς κολακεύοντας ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας, ἀμφότεροι γὰρ πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσι». Καὶ ὁ

Ἀντισθένης λέγει «Αἱρετώτερον εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν ἢ εἰς κόλακας, οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται».

Ὁ ἀξιωματικὸς πατρικῶς ὀφείλει νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τὸν κατώτερον, μὴ λησμονῶν ὅτι ἡ ἀξίωσις, ἣν δι' ἑαυτὸν ἔχει, ὅπως ὁ ἀνώτερός του τὸν σέβεται, ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὸν κατώτερον ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀξίωσις. Ἂς ἀκολουθῇ τὸ ρητὸν «Μόνον ὁ γιγνώσκων νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἄλλους ἀπολαμβάνει τῆς τῶν ἄλλων τιμῆς καὶ ὑπολήψεως».

Ἂν ὅμως μὲ τοιαύτας, ὡς αἱ ἀνωτέρω, ὑποχρεώσεις πρέπει ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀποστολήν του, ὡς πρὸς τὴν Κοινωνίαν οὗτος ὀφείλει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀποστολήν του ὅτι αὕτη ἔχει ἀκόμη σπουδαιοτέρας ὑποχρεώσεις.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶναι εὔκολος καὶ ἁπλῆ. Εἶναι δύσκολος καὶ πολυσύνθετος.

Πλεῖσται ὅσαι ὑποχρεώσεις γεννῶνται διὰ πάντα ἀστυνομικὸν γενικῶς, ἰδίᾳ ὅμως διὰ τὸν ἀξιωματικὸν ἔναντι τοῦ Κοινοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ ἀξιωματικός, ἐμφανίζεται ὑπὸ διαφόρους ἐκδηλώσεις καὶ πρὸς ἃς ἀντιστοίχως ὑφίστανται ἀνάλογοι τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑποχρεώσεις.

Ἡ Πολιτεία ἔχει τάξει τὴν Ἀστυνομίαν νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς Κοινωνικῆς τάξεως, διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, ἅτινα ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία ἀνεγνώρισε. Ἡ προστασία αὐτὴ γεννᾷ τὸ ἀστυνομικὸν δικαίωμα τῆς Πολιτείας, ἀσκούμενον διὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὡς προβλέπεται ὑπὸ τῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν, παρέκβασις τῶν ὁποίων δημιουργεῖ τὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας, ἐνσαρκούμενον δὲ εἰς τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τοῦ ἀδικήματος, ἵνα οὕτω προστατευθῇ ἡ ἔννομος τάξις.

Ἡ ἄσκησις δὲ τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαιώματος τῆς Πολιτείας διὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ἀποβαίνει ἐπιτυχὴς βάσει τῆς ἱκανότητος τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ καὶ δὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ὅταν τοῦτο ποιεῖται χρῆσιν ἁπλῶς τοῦ δικαιώματος. Ἡ καλὴ δὲ χρῆσις τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαιώματος εἶναι ἐκείνη ἥτις θὰ καταστήσῃ τὸν πολίτην πειθαρχικόν, ἐνῷ ἡ κακὴ χρῆσις δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνυπακοὴν τοῦ πολίτου.

Ἔχει λεχθῇ ὅτι ὁ Ἕλλην πολίτης δὲν συμμορφοῦται ὅταν πρὸς αὐτὸν φέρωνται εὐγενῶς καὶ ὅτι μόνον ἡ βία καὶ ἡ βαναυσότης ἐπιβάλλουν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Βεβαίως τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ. Ἡ εὐγενῶς διατυπουμένη νόμιμος, εὔλογος καὶ δικαία πρότασις ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνομικοῦ πρὸς τὸν πολίτην, τυγχάνει τῆς προσηκούσης ἐπιδοκιμασίας παρ' αὐτοῦ καὶ συμμορφοῦται, ἀρκεῖ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του ὁ ἀστυνομικὸς νὰ εἶναι ἀποφασιστικός, ἐφαρμόζων πιστῶς τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας ἃς ἔλαβε.

Ἡ Κοινωνία ἐξελίσσεται, διὰ τοῦτο αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι ποικίλαι καὶ ἡ προσπάθεια ἣν θὰ καταβάλῃ διὰ τὴν ἀντιμετώπισίν των πρέπει νὰ εἶναι πλήρης καὶ νὰ συντελῆται μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ ἐπάγγελμα, μὲ ἐγκαρτέρησιν εἰς τὴν κοπιώδη ἄσκησιν τοῦ καθήκοντος καὶ προσφορὰν πάσης νομίμου καὶ εὐλόγου ὑπηρεσίας πρὸς τὸν πολίτην, ὥστε ἡ διαβίωσις τοῦ πολίτου, ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ εὐτυχής.

Στρέφων ὁ ἀστυνομικὸς τὴν διάνοιάν του, κατὰ πᾶσαν ὑπηρεσιακὴν ἐνέργειάν του, πρὸς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, ἥτις εἶναι ἡ πυξὶς τῆς καθημερινῆς ἠθικῆς διαβιώσεως τοῦ ἀτόμου, θέλει ἐκπληρώσει ὡς ἐμπρέπει τὸν προορισμόν του.

Ἐὰν ὁ ἀξιωματικὸς βαθέως γνωρίζῃ τὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν του, ἥτις εἶναι εὐρυτάτη, θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἥτις εἶναι νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας κοινωνίας, ἥτις πρέπει νὰ τρέφῃ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ (1)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Βασικὰ προσόντα.
2.—Ἡ μέθοδος τοῦ Portrait Parlé.
3.—Τύποι ντέτεκτιβ.
4.—Τὸ ἐγκληματολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Hendon (Σκοπὸς καὶ περιεχόμενα).
5.—Ἐγκληματολογικὴ ἔρευνα (ἀνάκρισις).

***

1. Βασικὰ προσόντα.

Ἐλάχιστοι νομοταγεῖς πολῖται θὰ ἀναγνωρίσουν ἕνα ντέτεκτιβ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῆς ὁδοῦ μιᾶς πόλεως. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν παλαιοτέρων φαίνονται «κύριοι καθῶς πρέπει», εὐγενεῖς καὶ εὐχάριστοι ἄνθρωποι, προσηρμοσμένοι εἰς τὴν καθημερινὴ ζωή, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία, ὡς ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεώς των, θὰ πρέπει ν' ἀπέχῃ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνιαρὰν συνεχῆ καταδίωξιν ἐγκληματιῶν.

Οἱ νεώτεροι ὅμως, πιθανῶς νὰ καθιστοῦν πρόδηλον τὴν ἰδιότητά των διὰ τῆς σωματικῆς των διαπλάσεως—οὗτοι πρέπει νὰ ἔχουν ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὸν ἀστυνομικὸν τάξεως—διὰ τῆς περιεργείας ἢ τῆς ἑτοιμότητος νὰ προσέχουν τὰ πάντα καὶ ν' ἀκούουν τοὺς πάντας. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι τραχεῖς, ἄλλοι πνευματώδεις καὶ εὔθυμοι, ἄλλοι «γλυκομίλητοι» καὶ συμπαθητικοί, μέχρι σημείου νὰ προκαλοῦν ἔντονον συμπάθειαν καὶ ἄλλοι εἶναι τόσον ἥρεμοι καὶ πρᾶοι, ὥστε ἡ παρουσία των μένει ἐντελῶς ἀπαρατήρητος.

Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς ἀνωτέρω διαφορὰς οἱ καλοὶ ντέτεκτιβ θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τρία κοινὰ χαρακτηριστικά: Νὰ εἶναι περίεργοι εἰς ὑψηλὸν βαθμόν, νὰ εἶναι ἄριστοι «ἠθοποιοὶ» καὶ νὰ ἔχουν τὸ σπάνιον χάρισμα τοῦ «τάκτ», τὴν ἕκτην δηλαδὴ αἴσθησιν ποὺ τοὺς δίδει τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιμετωπίσουν ἑκάστην εἰδικὴν περίπτωσιν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον.

2. Ἡ μέθοδος τοῦ portrait parlé.

Ἡ Ἀστυνομία χρησιμοποιεῖ τὴν μέθοδον, γνωστὴν ὑπὸ τὸν ὅρον Portrait Parlé, (πορτὲ παρλὲ) (2) διὰ τὴν περιγραφὴν καταζητουμένων. Εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται ἀμέσως μία περιεκτικὴ καὶ εὐκόλως κατανοητὴ —συγκρατουμένη ἐν νῷ—εἰκὼν οἱουδήποτε ἀτόμου. Εἶναι κάπως παράξενον ἡ διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς περιγραφὴ ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἐνταῦθα διὰ τέσσαρας ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ κλάδου τῶν ντέκτεκτιβ τῆς Σκώτλαντ-Γυάρδ.

Ὁ ντέτεκτιβ Ἀστυνόμος Α' (Σ.Μ. δηλ. τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας) Α. Χ. εἶναι ἡλικίας 45 ἐτῶν, ὕψους 1,78 μ., ἀδύνατος, ἔχει κόμην φαιάν, ὀφθαλμοὺς κυα-

(1) DETECTIVE (Ντέτεκτιβ) σημαίνει «ἀστυνομικὸς ἀσφαλείας» ἡ δὲ λέξις εἶναι παράγωγον τοῦ ρήματος DETECT—ἀνιχνεύω. Εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς εἶναι, δηλαδὴ «ντέτεκτιβ» ἀντὶ «ἀστυνομικὸς ἀσφαλείας».

(2) Portrait parlé—ἡ διὰ περιγραφῶν εἰκών.

νούς, μικρὰ ὦτα μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἁρμονικὰ γενικὰ χαρακτηριστικά. Ἡ φωνή του εἶναι γλυκεῖα καὶ ἡ ὁμιλία του ἔχει ἐλαφρὰ ἴχνη τῆς τοπικῆς προφορᾶς τῆς περιοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ζήσει. Ἔχει μακρυὰ καὶ περιποιημένα δάκτυλα, τὰ ὁποῖα σπανίως μένουν ἀδρανῆ. Εἶναι ἁπλοῦς καὶ ἀκριβής, χωρὶς νὰ εἶναι φιλάρεσκος. Διαθέτει ἀστείρευτον πηγὴν ὑπομονῆς καὶ τὸν διακρίνει ἱκανότης νὰ ἐξετάζῃ ἀνήλικα ἄτομα. Ὅταν δὲν ἔχῃ νὰ ἐκτελέσῃ συγκεκριμένην ἀποστολὴν φαίνεται ἐλαφρῶς ἀφηρημένος, εἰς δὲ τὰς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις του παρουσιάζεται ὡς δημοδιδάσκαλος.

3. Τύποι ντέτεκτιβ.

Ὁ ντέτεκτιβ Ἀστυνόμος Β΄, Β. Α. εἶναι ὁμοίως ἡλικίας 45 ἐτῶν, ὕψους 1.73 μ., ἔχει πλατεῖς ὤμους, εἶναι παχὺς μὲ μᾶλλον βραχεῖς πόδας. Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ κόμη του εἶναι χρώματος μαύρου καὶ ἔχει δυσανάλογα γενικὰ χαρακτηριστικά. Εἶναι ἕνας ζωηρὸς καὶ ἐνεργητικὸς τύπος μὲ ἐκπληκτικὴν εὐκινησίαν «στὰ πόδια». Ὅταν ὁμιλῇ καὶ ἰδιαιτέρως ὅταν περιγράφῃ ἄτομα «ζωγραφίζει» εἰκόνας εἰς τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν του καὶ μιμεῖται μετ' ἐμφάσεως τοὺς ἐγκληματίας ἢ μάρτυρας, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ μὲ ἱκανότητα ἠθοποιοῦ ἐπὶ σκηνῆς. Εὐχαριστεῖται νὰ ἀστείζεται καὶ ν' ἀντιμετωπίζῃ κυνικῶς τὰ γεγονότα. Οἱ τρόποι του εἶναι μᾶλλον τραχεῖς παρὰ συμπαθητικοί ἀλλά, ὅπως οἱ ἄλλοι καλοὶ ντέτεκτιβ, εὐκόλως προσαρμόζεται μὲ τὸν κύκλον τῶν ἀνθρώπων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται. Οὗτος δύναται νὰ παρομοιωθῇ πρὸς εὐκατάστατον χονδρέμπορον.

Ὁ ντέτεκτιβ Ἀστυνόμος Β΄, Γ. Λ. εἶναι ἡλικίας 50 ἐτῶν, ὕψους 1.78 μ., παχὺς μὲ μαύρη κόμη καὶ ὀφθαλμοὺς χρώματος πρασίνου. Εἰς τὸ πρόσωπον φέρει βαθείας ρυτίδας καὶ τὰ ὦτά του εἶναι αἰσθητῶς μεγάλα. Ἔχει πάντοτε ἕνα σοβαρὸν καὶ πένθιμον ὕφος, δεικνῦον ὅτι «παίρνει τὴ δουλειά του πολὺ σοβαρά», ἀλλὰ ἔχει ἕνα «ἀέρα» ποὺ φανερώνει τὴν εὐφυΐαν του. Ὁμιλεῖ μὲ χαμηλὴ καὶ μᾶλλον χονδρὴ φωνὴ ποὺ ἀγκαλιάζει καὶ τέρπει τὸν συνομιλητή του καὶ δημιουργεῖ ἀτμόσφαιρα συμπαθείας καὶ κατανοήσεως. Εἶναι ἀργὸς εἰς τὰς κινήσεις του καὶ δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει ὑπεραρκετὸν χρόνον διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὅ,τι τοῦ ἀναθέσουν. Εἶναι πληρέστατα μορφωμένος καὶ ὁμιλεῖ διαφόρους ξένας γλώσσας. Εἶναι αὐθεντία ἐπὶ ὡρισμένων ἱστορικῶν θεμάτων. Ἔχει ταξιδεύσει καὶ μελετήσει πάρα πολύ. Ὁ τύπος του εἶναι ἀδύνατον νὰ προσαρμοσθῇ εἰς ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον, παρ' ὅλον ὅτι πολλοὶ θὰ τὸν ἐνόμιζαν ὡς δικηγόρον ἢ διευθυντὴν ἑταιρίας. Ἕνα ἀπὸ τὰ τιμαλφῆ του εἶναι ἕνας στυλογράφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν εἴκοσι γραμμαί, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ καὶ πρὸς ἕνα δολοφόνον ὁ ὁποῖος ἐστάλη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὁ ντέτεκτιβ Ἀστυνόμος Β΄, Δ. Μ. εἶναι ἡλικίας 48 ἐτῶν, ὕψους 1.75 μ., κανονικῆς διαπλάσεως, μᾶλλον παχύς, ἔχει μαύρην κόμην μὲ μερικὰ γκρίζα «μπαλώματα». Τὰ μάτια του εἶναι πράσινα καὶ ἔχουν ρυτίδας εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν, τὸ δὲ δέρμα του εἶναι ἁπαλὸν καὶ «φρέσκον». Αἱ κινήσεις του εἶναι χαριτωμέναι καὶ ἀκριβεῖς. Ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισις ἄψογος, τὸ δὲ γραφεῖον του ὑποδειγματικῶς καθαρὸν καὶ «νοικοκυρεμένο». Ὁμιλεῖ γρήγορα μὲ φωνὴν λεπτὴν καὶ ἀρέσκεται εἰς τὰς πνευματώδεις ἐκφράσεις. Ἡ ἐπάρκεια εἰς τὰ καθήκοντά του εἶναι εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον καὶ ἀνταποκρίνεται θαυμασίως εἰς τὴν σοβαρὰν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν ὑπηρετεῖ, προσέτι δὲ ἡ τοιαύτη ἱκανότης του προβάλλεται ἠρέμως καὶ ὄχι ἐντυπωσιακῶς. Αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἐκ τῶν δυσκόλων ὑποθέσεων καὶ εἶναι ὅσον ποτὲ εὐτυχής, ὅταν «ξεμπερδεύῃ» τοὺς πολυπλόκους ἱστούς, τοὺς ὁποίους μερικοὶ ἐγκληματίαι πλέκουν διὰ νὰ καλύψουν τὰ ἐγκλήματά του. Ἔχει ἐξαιρετικὴν μνήμην καὶ γενικῶς εἰπεῖν, ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισις δίδει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιτυχόντος ἐπιχειρηματίου.

Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἀστυνομικοὶ ἔχουν ὑπηρεσίαν πλέον τῶν εἴκοσι ἐτῶν, τὴν ὁποίαν ἠνάλωσαν εἰς τὴν διερεύνησιν ἐγκλημάτων καὶ ἀντιμετώπισιν ἐγκληματιῶν.

Καὶ οἱ τέσσαρες εἶχον περίπου τὰς αὐτὰς βάσεις, ἔτυχον τῆς αὐτῆς βασικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἠσχολήθησαν ἐπιτυχῶς μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν ὑποθέσεων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν θεωρεῖται σήμερον «γενικῶς παραδεδεγμένη αὐθεντία». Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, οἱ ἀνωτέρω δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ὁμοιότητα μεταξύ των καὶ τὸ κυριώτερον, δὲν εἶναι εὐχερὲς εἰς τὸν κοινὸν πολίτην νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἰδιότητά των, τουλάχιστον ὅταν τοὺς ἀντικρύσῃ. Τὰ τρία χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ εἶναι κοινὰ εἰς τοὺς ντέτεκτιβ—ἡ περιέργεια, ἡ ἠθοποιΐα καὶ τὸ τάκτ—ὑπάρχουν βεβαίως ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐμφανῆ, προσὸν χαρακτηριστικῶς βασικῆς σημασίας, τὸ ὁποῖον ὁ καλὸς ντέτεκτιβ πρέπει νὰ ἔχῃ.

4. Τὸ ἐγκληματολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Hendon (Σκοπὸς καὶ περιεχόμενα).

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασικῆς ἐκπαιδεύσεως ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ γνωρίζει τὸ ἐγκληματολογικὸν Μουσεῖον τῆς Σχολῆς Ντέτεκτιβ, εἰς Hendon. Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν ἐκθέματα εἰδικῶς ἐπιλεγέντα, διὰ τῶν ὁποίων δίδεται εἰς αὐτοὺς μία ἰδέα περὶ τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἀπασχολήσουν κατὰ τὴν μετέπειτα σταδιοδρομίαν των. Τὰ περισσότερα τῶν ἐκθεμάτων αὐτῶν εἶναι ἀπαίσια, μερικὰ δὲ ἐξ αὐτῶν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε διὰ νὰ τ' ἀντικρύσῃ κανεὶς ἀπαιτεῖται μεγάλη ψυχικὴ ἀντοχή. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἔγκλημα γενικῶς εἶναι ἀπαίσιον καὶ εἰδεχθὲς καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευομένων ὡς ντέτεκτιβ διὰ θεωρητικῶν περιγραφῶν καὶ μόνον. Ἡ ἀποκλειστικὴ ἀκαδημαϊκὴ ἐκπαίδευσις τῶν ντέτεκτιβ, παρομοιάζεται μὲ πολυθρόνα πολυτελείας εἰς πρόχειρον γραφεῖον λοχαγοῦ, ἐν ὥρᾳ πολέμου, εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Σκοπὸς ὅθεν τοῦ Μουσείου εἶναι νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἐκπαιδευομένους μίαν εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτοι θὰ κληθοῦν νὰ δράσουν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ν' ἀποδιώξῃ ἐξ αὐτῶν τὰς «ρωμαντικὰς ἰδέας» τὰς ὁποίας δυνατὸν νὰ ἔχουν.

Τὰ ἐκθέματα ἔχουν τοποθετηθῇ κατὰ κατηγορίας, ἀναλόγως τῶν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν. Διαρρήξεις καταστημάτων καὶ οἰκιῶν ἀναπαρίστανται διὰ σειρᾶς διαρρηκτικῶν ἐργαλείων. Εἰς τὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ Μουσείου ἔχουν τοποθετηθῇ τ' ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα διὰ τὴν διάρρηξιν χρηματοκιβωτίου καὶ φωτογραφίαι τῶν χρηματοκιβωτίων, τὰ ὁποῖα διερρήχθησαν δι' αὐτῶν. Ὑπάρχει ἐπὶ πλέον καὶ μία κλίμαξ ἐκ σχοινίου, μήκους τεσσάρων μέτρων, ἡ ὁποία ἀναδιπλουμένη δύναται νὰ κρυβῇ εἰς συνήθη χαρτοφύλακα. Εἰς ἄλλο τμῆμα τοῦ Μουσείου ἀναπαρίστανται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς. Εἰς αὐτὸ περιλαμβάνονται, μεταξὺ ἄλλων, ἕνας δίσκος μὲ πρωτόγονα καὶ ἀκάθαρτα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ παρανόμους ἐκτρώσεις, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων τὰ θύματα εὗρον τὸν θάνατον, ὡς καὶ ἔμβρυα τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν δι' αὐτῶν. Πλησίον αὐτῶν καὶ εἰς φοριαμὸν προστατευόμενον δι' ὑαλίνου καλύμματος, ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν δηλητήρια μετ' ἐπεξηγήσεως τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν περιπτώσεων εἰς τὰς ὁποίας ἔχουν χρησιμοποιηθῇ. Εἰς ἄλλο τμῆμα τοῦ Μουσείου ἐκτίθενται διάφορα ὄργανα κιβδηλείας καὶ φωτογραφίαι τοῦ τόπου ἔνθα εὑρέθησαν. Μία συλλογὴ ὅπλων διαφόρων εἰδῶν, ἕνα μικροσκοπικὸν αὐτόματο πιστόλι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κρυβῇ ἐντὸς παλάμης, ἕνα κυνηγετικὸν ὅπλον μετὰ τρίτης κάννης (πυροβόλου) μεταξὺ τῶν δύο, ἕνα πυροβόλον ὅπλον ἐντὸς βακτηρίας, ἐπικίνδυνα ξυράφια κρυμμένα εἰς τεμάχια ξύλου, εἴδη πυρίτιδος καὶ μία χειροποίητος βόμβα νιτρογλυκερίνης, μία ὡρολογιακὴ βόμβα προσηρμοσμένη εἰς ἕνα κοινὸ ξυπνητῆρι. Θὰ δῆτε ἐπίσης ἐκεῖ καὶ διάφορα ἀποτυπώματα ἴχνῶν ἐκ τοῦ τόπου ἐγκλημάτων, ληφθέντα ὑπὸ τῶν ντέτεκτιβ, ἕνα γύψινο ἀποτύπωμα πέλματος ἐπὶ ἐπιφανείας ἄμμου, ἀποτυπώματα ἐλαστικῶν, τροχῶν αὐτοκινήτων, χρησιμοποιηθέντων δι' ἐγκληματικοὺς σκοποὺς καὶ ἀποτυπώματα ὀνύχων θύματος ἐπὶ τοῦ δράστου. Χαρακτηριστικὸν εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ Μουσείου, εἶναι τὸ πρόπλασμα στήθους γυναικὸς φέρον ἀποτυπώματα ὀδόντων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὁ

μοναδικὸς συνδετικὸς κρίκος συλλεγέντων στοιχείων, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη κατηγορία ἐπὶ φόνῳ ἐναντίον τοῦ ἀτόμου ποὺ τὰ ἐπροξένησε.

Ἐντὸς πλαισίων, πλαστογραφηθέντα ἔντυπα στολίζουν τοὺς τοίχους τοῦ Μουσείου. Τὸ ψυγεῖον αὐτοκινήτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνευρέθησαν μικρὲς σταγόνες αἵματος καὶ ἶνες ἀνθρωπίνου δέρματος, διηγεῖται ὑπόθεσιν δολοφονίας δι' αὐτοκινήτου. Μία ἁπλῆ, ἀλλ' ἔξυπνα κατασκευασμένη συσκευή, ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς κηρίου, ἑνὸς κενοῦ κυτίου (κονσέρβας) καὶ ἑνὸς μακροῦ σχοινίου, ἐπεξηγεῖ τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν μέθοδον εἰς ἕνα ἐμπρησμόν. Τέλος ὑπάρχουν διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα συνελέγησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας κατὰ «ἐπιδρομὰς» εἰς διαφόρους οἰκίας, ἔνθα διεπράττοντο ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν—μαστίγια, μία σιδηρᾶ ἄτεχνη προτομὴ νεάνιδος, μία σειρὰ ἀσυνήθων κοσμημάτων καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα διεστραμμένοι σεξουαλικῶς τύποι φέρουν, ὡς ἐπίσης καὶ ἕνα τεχνητὸν ἀνδρικὸν ὄργανον.

Τὸ Μουσεῖον ἀποδεικνύει σαφέστερον παντὸς ἄλλου, ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἐλαχίστη. Τὰ 90 ο/ο τῶν ἐγκληματιῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολεῖται ὁ ντέτεκτιβ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, διαβιοῦντες εἰς ἀτμόσφαιραν ἐγκλήματος καὶ φόβου, φοβοῦνται τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὸ κάθε τὶ καὶ γενικῶς φοβοῦνται τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον. Μεταξὺ τῶν κλεπτῶν, ἡ ἀντίληψις τῆς τιμῆς εἶναι εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον ἢ ἐλλείπει. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δύναται εὐκόλως νὰ προδώσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τοὺς «συναδέλφους» του, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν λῃστεύει τὴν κοινωνίαν. Τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ἐγκληματιῶν τῆς Χώρας αὐτῆς (Μ. Βρεττανίας) ἀποτελεῖται ἀπὸ μικροκλέπτας, πόρνας, «πορτοφολάδες», μαστρωπούς, ἀπατεῶνας. Σχεδὸν ὅλοι αὐτοὶ διαβιοῦν εἰς ρυπαρὸν περιβάλον.

5. Ἐγκληματολογικὴ ἔρευνα (ἀνάκρισις).

Ὁ ἀστυνομικὸς Ἀσφαλείας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἀποστολῆς του δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ποιότητος τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ ἰατρὸς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας τῶν ἀσθενῶν του. Ἡ πεῖρα τὸν σκληραγωγεῖ καὶ τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀτάραχος τὰς «διεστραμμένας» αὐτὰς ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις καὶ τὸν ὑποβοηθεῖ εἰς τὸ νὰ μειώσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἐὰν ὄχι ν' ἀποκλείσῃ τὰς συναισθηματικὰς ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι τυχὸν ἤθελον προκληθῆ ἐκ τῆς τοιαύτης φύσεως τῆς ἐργασίας του. Ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἐγκληματιῶν δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολος, λόγῳ τῆς δυσκολίας ἀπολύτου προσαρμογῆς πρὸς τὴν ἰδικήν τους ψυχολογίαν. Ἡ διεξαγωγὴ ἀνακρίσεως (3) ἐπὶ ἐγκλημάτων, μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν μεθόδων βίας, εἶναι μία μάχη πνεύματος ἀνακριτοῦ καὶ ἐγκληματίου.

Κάθε ἀνάκρισις διακρίνεται σὲ τρία μέρη: Παρατήρησιν, ἐξέτασιν καὶ πληροφορίας. Ἀλλὰ εἶναι βασικὴ προϋπόθεσις, ὅπως ἡ ἀντιμετώπισις οἱασδήποτε ὑποθέσεως γίνεται μετ' ἀπαθείας καὶ κάθε συμπέρασμα νὰ ἔχῃ τὴν ἀβίαστον αἰτιολογίαν του. Ἕνας ἀστυνομικὸς ὁ ὁποῖος ἀρχίζει τὴν ἔρευναν χρησιμοποιῶν βίαν ἢ προκατάληψιν δὲν εἶναι καλὸς ἀστυνομικός. Βεβαίως δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολον δι' αὐτόν, ὅπως διὰ τὸν ἐρευνῶντα χημικόν, τὸν ἱστορικὸν ἢ τὸν δημοσιογράφον ν' ἀπαλλαγῇ τῶν προσωπικῶν του προκαταλήψεων ἢ πεποιθήσεων ἐπὶ διδομένης πρὸς ἔρευναν ὑποθέσεως. Πλὴν ὅμως, ἅπαξ καὶ ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἑαυτό του νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν οἱουδήποτε βεβιασμένου συμπεράσματος κατὰ τὴν ἔρευνάν του, ὁσονδήποτε δυνατὸς χαρακτὴρ καὶ ἂν εἶναι, κάθε μετέπειτα σκέψις καὶ πρᾶξις θὰ φέρῃ τὴν σφραγῖδα αὐτῆς τῆς προκαταλήψεως ἢ τοῦ ἀκαίρου καὶ μὴ δικαιολογουμένου συμπεράσματός του. Εἶναι βασικῆς σημασίας ἡ ἱκανότης τοῦ ἀστυνομικοῦ νὰ προσαρμόζῃ τὴν «θεωρίαν» εἰς τὴν συγκεκριμένην πραγματικὴν κατάστασιν μίας ὑποθέσεως,

(3) Ὑπὸ τὸν ὅρον ἀνάκρισις (investigation—ἔρευνα) νοεῖται τὸ σύνολον τῆς προσπαθείας διὰ τὴν συλλογὴν στοιχείων δι' ἕνα ἔγκλημα. Ὅθεν οἱ ὅροι ἀνακριτής, ἐρευνῶν, ἐρωτῶν εἶναι ἐνταῦθα ταυτόσημοι.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Τοῦ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**
δοκίμου Ἀρχιφύλακος

Εἶναι Δεκέμβριος...Ὁ χειμώνας βασιλεύει ὁλόγυρα...

Ἡ καταιγίδα μαίνεται ἀπειλητική...ὁ ἄνεμος μουγγρίζει μανιασμένος...ἐνῶ μιᾶς Ἐκκλησιᾶς τὸ μεγάλο ρολόϊ σημειώνει ἀργὰ-ἀργὰ τὶς ὧρες...

Αὐτὲς τὶς κρύες χειμωνιάτικες νύχτες εἶναι συνήθεια νὰ μαζεύωνται οἱ ἄνθρωποι νωρὶς στὰ σπίτια τους, νὰ σχηματίζουν ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ ἀναμμένο μαγκάλι ἢ κοντὰ στὸ τζάκι καὶ μὲ τὴ μουσικὴ ὑπόκρουση τῆς βροχῆς ἢ τοῦ βορρηᾶ ν' ἀκοῦνε τοὺς γεροντους νὰ φλυαροῦνε γιὰ τὰ παληά, καλὰ κι' εὐτυχισμένα χρόνια.

Ἴσως κι' ἐσεῖς αὐτὴ τὴ νυχτερινή, χειμωνιάτικη ὥρα νἄχετε κυκλώσει μιὰν ἀναμμένη θερμάστρα καὶ νἄχετε παραδοθῆ σὲ μιὰ ζεστή, εὐχάριστη κουβέντα, ἐνῶ τὰ ξύλα τρίζοντας μουρμουρίζουν τὸ αἰώνιο μοιρολόγι τους.

Συγχωρέστε μου, καλοί μου φίλοι, αὐτὴν τὴν ἀπρόσκλητη ἐπίσκεψή μου, μὰ πέστε ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ ἀνάμεσά σας καὶ ἀφοῦ μιλήσατε ὅλοι, ἦρθε καὶ ἡ δική μου σειρὰ νὰ πῶ κάτι, ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Δὲν θὰ σᾶς κουράσω πολύ. Μιὰν ἁπλῆ καὶ ἐντελῶς ἀληθινὴ ἱστορία θὰ σᾶς διηγηθῶ, ποὺ εἶναι ἐπίκαιρη, γιατὶ συνέβη αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν καιρό, λίγα χρόνια πρίν. Μοῦ τὴ διηγήθηκε ὁ δάσκαλος ἑνὸς Μακεδονικοῦ χωριοῦ. Καὶ σᾶς τὴν μεταφέρω ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἄκουσα, μὲ τὴν θερμὴ παράκληση νὰ μὲ προσέξετε λιγάκι μὲ καλὴ πίστη καὶ κατανόηση...

Ἐλᾶτε λοιπὸν ἀκόμη πιὸ κοντὰ στὸ τζάκι...ρῖξτε ἕνα κούτσουρο ἀκόμα στὴ φωτιά...καὶ ἀφῆστε τὴν φαντασία σας νὰ πετάξῃ λίγα χρόνια πίσω...τότε...τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ποὖναι γραμμένος στὴν ἱστορία μας μὲ αἷμα καὶ συμφορά...Δεκέμβρης ἦταν καὶ τότε...ἕνας φριχτὸς Δεκέμβρης, ποὺ κάποιοι καταραμένοι καλλιτέχνες τὸν στόλισαν μὲ πυραμίδες ἀπὸ πτώματα, ἀκέφαλα, διαμελισμένα, βανανισμένα ἀπάνθρωπα...

Μεταφερθῆτε τώρα νοερὰ σὲ κάποιο γραφικὸ χωριουδάκι τῆς Μακεδονίας μας, ὅλο πεῦκα, θυμάρι, γαλήνη, ὁμορφιά...

Ἀκοῦστε τὴν καμπάνα τῆς καταλεύκης Ἐκκλησιᾶς νὰ σημαίνῃ χαρμόσυνα... Δῆτε τὰ παλληκάρια ν' ἀλαφροσέρνουν τὰ βήματά τους κάτω ἀπὸ τὰ μπαλκόνια τῆς καλῆς τους...Μυρῖστε θυμάρι, γεμῆστε γαλήνη πλημμυρῖστε συγκίνηση... Εἶναι Κυριακή...Καὶ κοντὰ στὴ βρύση ἔχουν μαζευτῆ οἱ ἀθῶοι κι' εὐγενικοὶ χωριᾶτες, χαρούμενοι, ἀφρόντιστοι, καλόκαρδοι...

Αὐτὸ εἶναι ἕνα Ἑλληνικὸ χωριό...ἕνα χωριὸ μὲ κάμπους, μὲ γάργαρα νερά, μὲ λουλούδια λογιῶν-λογιῶν, μὲ χωράφια ποτισμένα μὲ ἱδρῶτα καὶ μὲ αἷμα...

Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, στὸ φιδωτὸ μονοπάτι, ποὺ ὁδηγεῖ στ' ἀντικρυνὸ βουνό, βρίσκεται ἕνας τάφος...ἕνας φτωχὸς λουλουδιασμένος τάφος...Καὶ πάνω στὸν ξύλινο σταυρό του ὁ ξένος διαβάζει μιὰ καλογραμμένη ἐπιγραφή : «Δέσπω ἡ Ἀρχόντισσα τοῦ χωριοῦ—πέθανε ἀπὸ τὴν πίκρα ποὺ τὴν πότισε τὸ μονάκριβο παλληκάρι της, ὁ Γιάννης, ποὺ ἀκολούθησε τοὺς προδότες στὰ βουνά. Ἄμποτε γυρίσῃ πίσω, χίλιοι βρυκόλακοι νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ τόνε πνίξουν...».

παρὰ νὰ θέλῃ νὰ προσαρμόζῃ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν αὐτῆς πρὸς τὴν θεωρίαν καὶ γενικώτερον πρὸς τὴν ὑποκειμενικὴν του τοποθέτησιν ἐν σχέσει μὲ μίαν συγκεκριμένην ὑπόθεσιν. Ὁ ἐρευνῶν ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ διακρίνεται διὰ τὴν εὐρύτητα ἀντιλήψεώς του, διὰ τὴν ἱκανότητα νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του κάθε στοιχεῖον, μέχρις ὅτου συγκεντρώσῃ τ' ἀπαραίτητα, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ ἐπαρκῶς καὶ ἀναμφισβητήτως τὸ λογικόν του συμπέρασμα.

(Συνεχίζεται)

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα πίσω στὸ χωριό...κι' ἂς χαροῦμε αὐτὴν τὴν ξένοιαστη δροσιά του...Στὴν ἄλλη ἄκρη του βρίσκεται τὸ Ἐκκλησάκι του...μὲ ταπεινὲς εἰκόνες, κάτω ἀπὸ μικροὺτσικα καντήλια, μὲ ἕνα ξύλινο ἀναλόγιο στὰ δεξιά του, μὲ λίγες καρέκλες πιὸ πίσω...Γαλήνη...Σιωπή...

«Σκορπάει γλυκειὰ μοσκοβολιὰ δάφνη στὸν τοῖχο φυτρωμένη
θυμίαμα ποὺ καίει ἡ πίστις...
Καὶ μιὰ χελιδονοφωλιὰ ψηλά, στὸν Νάρθηκα κτισμένη
ψέλνει τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις...».

Ἡ λειτουργία ἔχει τελειώσει πρὶν κάμποση ὥρα καὶ ὁ παππᾶ—Θύμιος, ἕνα ἀθῶο γεροντάκι ποὺ ἔκανε σκοπὸ στὴ ζωή του τὴν πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στοὺς συνχνθρώπους του, ὁλομόναχος στὸ τετράγωνο προαύλιο τοῦ Ναοῦ, ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ...ὅταν...ὅταν τὰ σκυλλιὰ τοῦ ἀπέναντι ἀρχοντικοῦ, σπάζοντας τὶς ἁλυσσίδες τους, ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους οὐρλιάζοντας...Ὁ ἀγαθὸς Σαμαρείτης ἔνοιωσε μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία...Στὸν νοῦ του ἦρθε κάποιος θρῦλος τοῦ χωριοῦ, ὁ θρῦλος τοῦ τάφου τῆς Δέσπως...

Μὴ τάχα ἔφτασεν ὁ βρυκόλακας, σερνάμενος στὸ χῶμα, νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τοῦ προδότη;

Ἄξαφνα ἄκουσε πίσω του νὰ τρίζουν τὰ κλαριά, βαρειὲς πατημασιὲς ἀφουγκράστηκε καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ γυρίσῃ ξοπίσω του, ἄκουσε ἀπὸ κοντά μιὰ ἄγρια σαρκαστικὴ, ἀπαίσια φωνὴ νὰ τόνε προστάζῃ: «Ἀκίνητος, παληόγερε στὴ θέση σου. Κάνε τὴν τελευταία προσευχή σου...».

Ὁ παππᾶ—Θύμιος δὲν φοβότανε. Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὸν ἐνδυνάμωνε στὴ κάθε δύσκολη στιγμή του...μὰ ἀνατρίχιασε σύγκορμα, ἀκούγοντας ἐτούτη, τὴ γνώριμη φωνή.

«Ὕστερα, ἀργὰ-ἀργά, γύρισε κατὰ πίσω του. Καὶ εἶδε ὁλόγυρα κάννες ὅπλων νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο, φυσεκλίκια κρεμασμένα στὶς ζῶνες, πρόσωπα βρώμικα, ἀξύριστα, ἀγριεμένα νὰ τόνε κυττάζουνε δίχως οἶκτο...Καὶ στὴ μέση, ὄρθιο, μὲ τὸ ὅπλο καταπάνω του, εἶδε τὸν Γιάννη, τὸν προδότη τῆς Νεκρῆς...

«Ὁ βρυκόλακας»! εἶπε φωναχτὰ καὶ τρομαγμένα τὸ φτωχὸ γεροντάκι, κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἐνῷ ὁ Γιάννης ἦρθε πολὺ κοντά του καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ κι' ἀπάνθρωπο κτύπημα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του, ποὺ γέμισε αἷμα στὸ πρόσωπο τοῦ παππᾶ...

«Ἄσε, παληόγερε, τοὺς ἀφορεσμοὺς καὶ τὶς κατεργαριὲς καὶ τοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς. Σωθήκανε τὰ καρβέλια σου. Εἶσαι γραμμένος σ' αὐτοῦνο τὸν κατάλογο ποὺ κρατῶ. Κι' ἦρθα νὰ σὲ πάρω μαζί μου».

Ὁ γέρος σκουπίζοντας τὸ αἷμα μὲ τὸ ράσο του, τὸν κύτταξε ὅλο καλωσύνη.

«Ἀλήθεια λές. Γιάννη παιδί μου, γιὰ μένα ἦρθες; Κι' ἔκανες τόσο δρόμο νὰ μὲ γυρεύῃς; Νὰ τὸ πιστέψω ἂρά γε; Μά...ἀλήθεια θἄναι...Ἐγὼ σὲ βάφτισα...Ἀπὸ τὸ χέρι σου πρέπει νὰ σκοτωθῶ...»

«Ἄσε γέρο τὶς μαλαγανιὲς καὶ τὶς μουρμοῦρες. Δὲν ἔφτασα γιὰ συζήτηση. Διατάχτηκα νὰ σοῦ πάρω τὴν ἄθλια ζωή σου. Καὶ θὰ τὸ κάνω. Ἄσετα λοιπὸν τὰ παρακάλια. Χαμένος κόπος. Καὶ νὰ γονατίσῃς ἀκόμα μπροστὰ στὰ πόδια μου δὲν θὰ μὲ κάνῃς νὰ ματαλλάξω γνώμη»...

«Νὰ γονατίσω, Γιάννη μου, εἶπες; νὰ γονατίσω μπροστὰ σὲ ἄνθρωπο; ποτέ. Μονάχα στὸ Θεό μου μπροστὰ γονατίζω. Ἦλθες γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς. Δὲν πειράζει. Δὲν φταῖς. Τὸ λογικό σου ἔχει σαλέψει καὶ δὲν ξέρεις τὶ κάνεις. Καλῶς ἦρθες, λοιπὸν παιδί μου, στὸ χωριό σου. Νὰ σὲ φιλέψω κάτι πρῶτα, κι' ὕστερα κάμε τὸ ἔργο σου. Ποιὸς ξέρει!!! Ἴσως ὅταν μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι νὰ σωθῇς, νὰ καταλάβῃς τὶ ἔκανες, νὰ ξαναγίνῃς ἄνθρωπος... Δὲν φοβᾶμαι. Νὰ μὲ κτυπήσῃς μὲ θάρρος. Δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο...Μονάχα τὴν ἁμαρτία φοβᾶμαι. Δὲν θὰ σὲ καταραστῶ. Ποτὲ δὲν θὰ τὄκανα. Μονάχα θὰ προσεύχουμε στὸ Θεὸ γιὰ σένα...Γιατὶ στὰ χέρια μου με-

γάλωσες, Γιάννη παιδί μου. Ἐγὼ σὲ βάφτισα, στὴν ἀγκαλιά μου ἔπαιζες σὰν ἥσουνα παιδάκι...Καὶ στὸ χέρι αὐτὸ ποὺ κρατᾷς τώρα τὸ ντουφέκι σου, κρατοῦσες κάποτε τὸν Τίμιο Σταυρό μου. Καὶ προσευχόσουνα μὲ πίστη. Ἐγὼ σ' ἔμαθα νὰ προσεύχεσαι. Μὰ τὶ στὰ λέω ὅλα αὐτά!!! Διαταγὴ ἔλαβες. Νὰ τήνε ἐκτελέσῃς. Γιάννη παιδί μου. Μονάχα μιὰ χάρη σοῦ ζητῶ. Νὰ πᾶμε μέσα. Μέσα στὸ Ναό. Στὴν ἴδια θέση ποὺ σὲ βάφτισα. Ἐκεῖ νὰ μὲ σκοτώσῃς. Δὲν θὰ σοῦ κρατήσω κακία. Θὰ σὲ συγχωρέσω. Οὔτε θὰ σὲ ἀγριοκυττάξω. Θὰ σοῦ χαμογελάσω. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο πάρτο μαζί σου, Γιάννη παιδί μου, ὅπου κι' ἂν πᾷς. Θἄναι σὰν φυλαχτό. Θὰ σὲ φυλάῃ ἀπ' τὸ βρουκόλακα τοῦ θρύλου."Αντε παιδί μου, πᾶμε. Μὴ σὲ χασομεράω ἄλλο κι' ἔχεις ἴσως κι' ἄλλες δουλειές. Μονάχα σὲ παρακαλῶ σὰν μὲ σκοτώσῃς θάψε με κοντὰ στὴν μάννα σου, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ σου...».

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι σηκώθηκε ὕστερα κι' ἔκανε τὰ ἀγριολούλουδα νὰ γέρνουν, σὰν νἄθελαν νὰ γονατίσουν...ἕνα πουλὶ ἤρθε καὶ κάθισε στὸ καμπαναριό, δίχως νὰ κελαηδάῃ...Μονάχα ἔβλεπε...Γίνηκε στὴ συνέχεια βαρειὰ σιωπή...Καὶ τὴ διέκοπτε μονάχα τὸ κράξιμο ἑνὸς μαύρου πουλιοῦ, πέρα μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα...

Ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε κατόπιν δὲν τὸ περίμενε κανείς. Ὁ Γιάννης ὁ προδότης, ἀνέβηκε κατόπιν στὸ χαμηλὸ πεζούλι τοῦ Ναοῦ καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους συντρόφους του : «Χαθῆτε ἀπὸ μπροστά μου, παληόσκυλλα. Μὲ κάνατε διάολο σωστό. Μὰ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσῃ ἡ καρδιά μου. Ἐγὼ ἐδῶ γεννήθηκα, ἐδῶ μεγάλωσα, ἐδῶ ἐγίνηκα ἄνδρας, κι' ἐδῶ θὰ μείνω. Ἀντῆτε πέστε στοὺς καπεταναίους σας ὅτι ὁ Γιάννης γίνηκε καλά, ξαναβρῆκε τὰ λογικά του καὶ θὰ πάρῃ τὸ ντουφέκι του νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, γιατὶ ὁ Γιάννης πιστεύει τώρα καὶ θέλει νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπ' τὸ Θεό του. Παππᾶ μὲ συγχωρεῖς;...»

Τὰ λόγια του ὅμως διέκοψε μιὰ ριπὴ πολυβόλου καὶ ὁ Γιάννης σωριάστηκε νεκρός, στὰ πόδια τοῦ παππᾶ, ποὺ ἔπεσε κι' αὐτὸς ἄψυχος ἐπάνω του, σ' ἕνα σύμπλεγμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω...

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες κοντὰ στὸν τάφο τῆς γρηᾶς, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἀνοίχτηκαν κοντὰ-κοντὰ δυὸ λάκκοι...Κι' ἐπάνω στὸν ξύλινο σταυρὸ ὁ ξένος θὰ διαβάσῃ : «Ὁ Γιάννης γύρισε. Καὶ πέθανε σὰν Ἕλληνας μαζὶ μὲ τὸν παππᾶ ἐτοῦτον τοῦ χωριοῦ. Ἡ μάννα του πρέπει νὰ τόνε συγχωρέσῃ. Ἄμποτε νὰ μείνῃ ἡ ἱστορία, ἐτούτη, τρανὸ παράδειγμα γιὰ ὅλους...».

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Δυὸ Τσεχοσλοβάκοι, ὁ Γιὰν καὶ ὁ Κάρελ, κουβεντιάζουν.

Γιάν: «Δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ἦταν εὐχάριστο νὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ταξιδέψῃ στὸ ἐξωτερικό;»

Κάρελ: «Δὲν φαντάζομαι νἆταν εὐχάριστο γιατὶ θἄπρεπε κανεὶς νὰ διασχίσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Ὁμολογῶ πὼς δὲν μὲ ἐνθουσιάζει καθόλου ἡ προοπτικὴ αὐτή».

Γιάν: «Ἂν ὅμως δὲν ὑπῆρχαν τὰ σύρματα»;

Κάρελ: «Θὰ μᾶς σταματοῦσαν οἱ φρουροὶ τῶν συνόρων καὶ οἱ σκύλλοι τους. Ὄχι, ὄχι δὲν ἐνδιαφέρομαι καθόλου».

Γιάν: «Ναὶ σύμφωνοι, ἀλλά, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ οὔτε φρουροὶ οὔτε σκυλλιά. Δὲν θἄφευγες τότε;»

Κάρελ: «Βέβαια, στὴν περίπτωση αὐτὴ νομίζω πὼς θὰ ἀναγκαζόμουνα νὰ φύγω».

Γιάν: «Τί θέλεις νὰ πῇς μὲ τὸ «θὰ ἀναγκαζόσουνα;»

Κάρελ: «Ἁπλούστατα, δὲν θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ μείνω ὁλομόναχος στὸν τόπο μας, κι' ἔτσι θἄφευγα κι' ἐγώ».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.

Ὑπὸ κ. **ΝΙΚ. ΡΟΥΜΑΝΑ**
ἀστυφύλακος

Ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς συστάσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Καὶ κεντρικὴ ἰδέα αὐτοῦ εἶναι ἡ δυνατότης τῆς ἑνώσεως τῶν πολιτειῶν εἰς ἑνιαῖον σύνολον, πρὸς πραγματοποίησιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας μεταξὺ τῶν Κρατῶν—μελῶν τῆς διεθνοῦς κοινωνίας. Ὁ Ο.Η.Ε. λοιπὸν ἐκπροσωπεῖ τὸ μοναδικὸν μέσον τῆς ἀναπτύξεως φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διεθνοῦς συνεργασίας τούτων, διὰ τὴν ἐν πνεύματι εἰλικρινείας ἐπίλυσιν τῶν μεταξὺ τῶν λαῶν προκυπτόντων προβλημάτων οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, πολιτικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς φύσεως. Ἐπίσης ὁ Ο.Η.Ε. ἐκπροσωπεῖ τὴν προάσπισιν τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἀτόμων, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γλώσσης καὶ θρησκείας, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους ἑνὸς ἑκάστου τούτων.

Ὁ Ο.Η.Ε. ὑποτάσσεται εἰς τοὺς κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Κέκτηται νομικὴν ὀντότητα ἀναμφιβόλου πολιτειακοῦ χαρακτῆρος. Κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς συνάψεως διεθνῶν συμφωνιῶν, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐνόπλου ἐπεμβάσεως ἐξ ὀνόματος τῆς Διεθνοῦς Κοινότητος πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἐλευθερίας ἑνὸς λαοῦ-μέλους αὐτοῦ. Τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ἀποτελοῦν τὸν πρῶτον σταθμὸν πρὸς τὴν παγκόσμιον ὀργάνωσιν τῶν διαφόρων κρατῶν. Ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν εἶναι ἡ ἀναβίωσις καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Εἰρηνιστικοῦ συστήματος.

Κατ' ἀρχὴν ὡς γνωστὸν αἱ διεθνεῖς διαφοραὶ ἐπελύοντο διὰ τοῦ πολέμου, ὡς μέσου ἐθνικῆς πολιτικῆς. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ τελείως ἀντίθετον ἔννοιαν πρὸς τὴν ὑπερκοινωνικὴν ὀργάνωσιν, διότι διεθνὴς ἕνωσις καὶ αὐτοδικία εἶναι δύο ἔννοιαι τελείως ἀσυμβίβαστοι. Βεβαίως ἡ ἐπίλυσις τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς διακρατικῆς κοινωνίας, ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τὴν παγίωσιν τῆς διεθνοῦς ἀσφαλείας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διατήρησις ἀντιθέσεων μοιραίως ὁδηγεῖ εἰς συγκρούσεις, μὲ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν, δι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνεστήθη ὁ Ο.Η.Ε. διὰ νὰ δύνανται αἱ ἑκάστοτε ἀναφυόμεναι διαφοραὶ μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν, διεθνοῦς χαρακτῆρος, νὰ ἐπιλύωνται εἰρηνικῶς ὑπ' αὐτοῦ. Αἱ μεταξὺ τῶν πολιτειῶν ἀναφυόμεναι διαφοραί, δύνανται νὰ εἶναι εἴτε νομικῆς εἴτε πολιτικῆς φύσεως. Ὁ τρόπος δὲ τῆς διευθετήσεως τούτων ἐρρυθμίζετο ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἐθιμικοῦ δικαίου. Βραδύτερον προσετέθησαν εἰρηνικὰ συστήματα, ἅτινα περιελήφθησαν εἰς συλλογικὰς συμβάσεις, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων συνεπλήρωσε τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης.

Ἤδη μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον συνεστήθη ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ὡς ἡ τελειοτέρα μορφὴ συλλογικῆς ἀσφαλείας.

Ὁ Ο.Η.Ε. μέχρι τοῦδε ἐσημείωσε σημαντικὰς προόδους εἰς τὴν διατήρησιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τῆς διεθνοῦς ἀσφαλείας.

Ἡ παρουσία τῶν Κρατῶν—μελῶν τοῦ Ο.Η.Ε. διὰ τῆς ἐνόπλου ὑποστηρίξεως τῆς ἀπειλουμένης ἀνεξαρτησίας καὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος μιᾶς ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοκυριάρχου πολιτείας (περίπτωσις Ν. Κορέας), ἐναντίον ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως ἐπιβουλευαμένης ταύτην, ἀπετέλεσεν τὸ θετικώτερον εὐοίωνον σημεῖον διατηρήσεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὁμολογουμένως εἶχε προκαλέσει δεδικαιολογημένην συγκίνησιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καθημαγμένην ἀνθρωπότητα, ἥτις διακαῶς ἐπιθυμεῖ μίαν παγκόσμιον εἰρήνην. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότης τοῦ Ο.Η.Ε. δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Δηλαδὴ εἰς τὴν δι' ἐνόπλου ἐπεμβάσεως ὑποστήριξιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος μιᾶς αὐτοκυριάρχου πολιτείας, ἀπειλουμένης ἀντιστοίχως δι' ἐνόπλου ἐχθρικῆς ἐπι-

ΝΙΚΗΤΑΙ Ἢ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**
δοκίμου Ὑπαστυνόμου

24 Δεκεμβρίου 194... Παραμονὴ τῆς πιὸ τρανῆς γιορτῆς ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμο, γιορτάζει μὲ μεγαλοπρέπεια ἡ ἀνθρωπότητα. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τούτη τὴ μέρα ἀκούγεται τὸ πιὸ χαρμόσυνο κι' εὐφρόσυνο ἆσμα «Δόξα ἐν ὑψίστοις...». Εὐλαβικὰ κάθε τέτοια μέρα προσέρχονται οἱ πιστοὶ στὶς Ἐκκλησίες, γιὰ νὰ ἀναπέμψουν ὕμνους στὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Μυριάδες χριστιανῶν ψάλλουν μυστικὰ τὸ «Χριστὸς γεννᾶται...» γιὰ νὰ τὸ πάρουν οἱ αἰθέρες καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν στὰ οὐράνια δώματα καὶ νὰ σμίξῃ μὲ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον. Χαρμόσυνα τούτη τὴ μέρα χτυποῦν οἱ καμπάνες τῶν Ἐκκλησιῶν, γιατὶ τούτη τὴ μέρα θέλησε ὁ Θεὸς νὰ γλυτώσῃ τὴ βαρειὰ ἀπ' τὴν ἁμαρτία φορτωμένη ἀνθρωπότητα, στέλνοντας στὸν κόσμο τὸ μονάκριβο παιδί του. Πανηγυρικὴ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μέρα. Γυναῖκες καὶ κορίτσια, μικροὶ καὶ μεγάλοι ψάλλουν ἄθελα μέσα στὴ καρδιά τους τὸ ἆσμα ποὺ ἐδόνησε καὶ θὰ ξυπνᾷ πάντοτε τὶς καρδιὲς τῶν ἀπίστων. «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.....».

Ἄγρια καὶ θεσκότεινη ἡ νύχτα. Νύχτα γεμάτη μυστήριο. Φορτωμένος μὲ κατάμαυρα σύννεφα ὁ οὐρανός, ἀφήνει κάποτε νὰ τρεμοσβύνουν λίγα ἀστέρια ποὺ φαντάζουν σὰν σπίθες λαμπερὲς καὶ μοιάζουν σὰν τελευταία ἐλπίδα στοῦ ἀπελπισμένου τὴ καρδιά. Τὰ στοιχειὰ τῆς φύσεως μουγγρίζουν φοβερά. Λυσσασμένα σφυρίζει ὁ ἀέρας μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τῆς θάλασσας τὰ κύματα ἀγριεμένα κι' ἀφρισμένα ξεσποῦν μὲ μανία στὴν ξέγνιαστη ἀκρογιαλιά. Τὰ πουλάκια φοβισμένα, τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ τρυπώσουν. Ὅλα προμηνᾶνε μιὰ ἄγρια καταιγίδα. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ αὐτὴ ἡ μαυρίλα καὶ τὸ ἄγριο μουγγριτὸ τῆς φύσεως, νᾶναι ὁ δαίμονας μεταμορφωμένος, ποὺ γιὰ τὴν τρανὴ γιορτὴ ποὺ ξημερώνει, θέλει νὰ ταράξῃ τῶν πιστῶν τὶς καρδιές. Τὰ μονοπάτια, οἱ δρόμοι, ὅλα ἔρημα. Κι' ὅμως, μπορεῖ αὐτὴ ἡ ἐρημιὰ τῶν δρόμων νὰ ὀφείλεται στὴν ἀνατολὴ τῆς αὐριανῆς μέρας. Ἑτοιμάζονται ἴσως οἱ πιστοὶ γιὰ νὰ περιμένουν τὸν «ἐν φάτνῃ τεχθέντα...» μ' ἀγωνία ὅπως οἱ μάγοι, κι' ἄγρυπνοι σὰν τοὺς βοσκούς.

Ἡ φύση ὅλο καὶ παραδέρνει. Τρίζουν τὰ δένδρα. Κάπου-κάπου ἀκούγεται ἡ παραπονιάρα φωνούλα κάποιου δυστυχισμένου πτερωτοῦ, ποὺ ζητάει νὰ τρυπώσῃ. Κι' αὐτὲς οἱ νυχτόβιες κουκουβάγιες σώπασαν. Τὸ διπλανὸ ρεματάκι κυλάει σιγὰ-σιγὰ κι' ἀνύποπτα τὰ γάργαρα νερά του. Σὲ λίγο ἄγρια θὰ ξεσπάσῃ μπόρα. Λίγες χονδρὲς σταλαγματιὲς δίνουν τὸ σύνθημα στὸ ξέσπασμα τῆς καταιγίδας...

Κείνη τὴν τόσο ἀπαίσια νύχτα, βρισκόμουν σπίτι μου. Ἀπὸ 'νωρὶς εἴχαμε συμμαζωχθῆ καὶ καθισμένοι γύρω ἀπ' τὸ μεγάλο χωριάτικο τζάκι, μὲ τὰ μεγάλα κούτσουρα, κουβεντιάζαμε γιὰ τὶς ἑτοιμασίες τῆς ἅγιας μέρας ποὺ θὰ ξημέρωνε. Σὲ

θέσεως. Ἀλλὰ κυρίως, ὅπερ καὶ τὸ οὐσιωδέστερον, εἰς τὴν προοδευτικὴν ἐξέλιξιν τῶν λαῶν τῆς γῆς, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους ἑνὸς ἑκάστου. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν ἔγκειται ἡ σπουδαιότης τῆς συστάσεως τοῦ Ο.Η.Ε., δηλαδὴ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος περὶ αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ἀκριβῶς, συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους ἑνὸς ἑκάστου.

Ἐὰν ἡ θεμελιώδης αὕτη διάταξις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Η.Ε. καταστρατηγῆται καὶ δὲν ἐφαρμόζεται, τότε μειοῦται τὸ κῦρος καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ χάρτου του, ἐκπέσῃ τοῦ διεθνοῦς κύρους του καὶ χάσῃ ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὰς ἐλπίδας της εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἑνότητος τοῦ διεθνοῦς τούτου ὀργανισμοῦ, τότε ἀσφαλῶς ὁ πολιτισμὸς θὰ κάμῃ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ν. ΡΟΥΜΑΝΑΣ

μιὰν ἄκρη ἀκουμπισμένος ὁ γέρο-παπποῦς, στὴν ἄλλη ἡ γιαγιά, συνέχεια ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀντιπροσωπεύαμε τὴ ζωὴ σ' ὅλες της τὶς βαθμίδες. Τὰ νεᾶτα πλάϊ στὰ γηρατειά. Ἤμουνα ὁ πιὸ μικρός. Εἶχα μιὰ φοβερὴ ἀδυναμία στὰς διηγήσεις. Ἤθελα πάντοτε ν' ἀκούω διάφορες ἱστορίες γύρω ἀπ' τὸν πόλεμο, τὴ ζωή, τὰ στοιχειὰ τῆς φύσεως, τὰ φαντάσματα. Τούτη τὴ βραδυὰ ἤθελα κάτι τὸ Χριστουγεννιάτικο. Μολονότι παρακάλεσα τὸν παπποῦ μου νὰ μᾶς πῇ κάτι ἀπ' τὰ περασμένα, δὲν ξέρω γιατί, ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε. Ἴσως νὰ μὴ θυμότανε, ἀλλὰ ἴσως ἀκόμη δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ στὴ μνήμη του, γεγονότα πού, ποιὸς ξέρει, κάποτε μπορεῖ νὰ τὸν λύπησαν. Σκάλιζε κάπου-κάπου μὲ τὴ μασιὰ τὴ φωτιὰ καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀλλάξῃ κουβέντα. Στὸ πρόσωπό του φαινόταν ὁλοκάθαρα πὼς κάτι τὸν βασάνιζε. Ἦταν παληὸς ἀγωνιστής. Πολέμησε σὲ ὅλους τοὺς προηγούμενους πολέμους. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει κι' ὅμως φαινόταν σὰν παλληκάρι.

Κάποια ἀπρόοπτη ἐπίσκεψη, διέκοψε τὶς ὀνειροπολήσεις τοῦ παππού. Στὸ πανδαιμόνιο 'κεῖνο τῆς φύσεως, ἕνας ἀπότομος χτύπος στὴν ἐξώπορτα, ἔκανε νὰ χτυπήσουν παράξενα ὅλων οἱ καρδιές. Ποιὸς ἄρα γε τούτη τὴ στιγμὴ χτυπάει τὴ πόρτα; Τὰ βλέμματά μας στράφηκαν πρὸς τὴν πόρτα. Πρὶν προλάβῃ κανένας ἀπὸ μᾶς ν' ἀνοίξῃ, ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε μονομιᾶς ἀπότομα κι' ἕνας ἄνθρωπος κουκουλωμένος ὡς τ' αὐτιὰ μ' ἕνα παλτό, μπῆκε σὰν σίφουνας στὸ σπίτι. Νοιώσαμε μιὰ παράξενη ταραχὴ πού γρήγορα ὅμως διαλύθηκε σὰν διαπιστώσαμε πὼς ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης δὲν ἦταν καθόλου ἄγνωστος, μὰ πολὺ γνωστός. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῆς μάννας μου. Ἡ φωνὴ τοῦ θείου ἦτο τόσο δυνατή, πού κι' αὐτὸς ὁ γάτος πετάχθηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ κι' ἄρχισε νὰ τεντώνεται.

Ἐννοιωθα μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη στὸ θεῖο μου, γιατὶ πάντοτε ἱκανοποιοῦσε κάθε μου ἐπιθυμία. Θἄταν περίπου γύρω στὰ τριάντα πέντε. Στὸ πόλεμο τοῦ 1940 εἶχε τραυματισθῆ σὲ κάποια μάχη μετὰ ἀπ' τὴν κατάληψη τῆς Κορυτσᾶς. Πολλὲς φορὲς μᾶς διηγεῖτο διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ 'κεῖνον τὸν ἄνισο ἀγώνα μας κι' ἐνοιωθε ξεχωριστὴ χαρὰ γι' αὐτὲς του τὶς διηγήσεις. Βρῆκα τὸν ἄνθρωπο νὰ μοῦ κάνῃ τὸ χατῆρι. Χωρὶς πολλὲς κουβέντες τὸν ἔπεισα νὰ μᾶς πῇ κάτι σχετικὸ μὲ τὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸν Ἑλληνο—ἰταλικὸ πόλεμο. Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε μορφή. Ὁ ζωηρὸς τόνος τῆς φωνῆς του χαμήλωσε. Σιγανὰ κι' ἁπαλὰ ἄρχισε νὰ λέῃ...

«Ὑπηρετοῦσα στὸ 39ον Σύνταγμα Εὐζώνων. Βρισκόμασταν στὴ πρώτη γραμμή. Πρὶν λίγες μέρες εἴχαμε πάρει τὴν Κορυτσά. Ὁ στρατός μας προχωροῦσε ἀκάθεκτος. Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων, ὅταν κείνη τὴν μέρα γύρισα στὴν αἱματοποτισμένη Κορυτσά μας, γιὰ ὑπηρεσιακὴ ὑπόθεση. Ἡ Κορυτσὰ εἶχε πάρει μιὰ γνήσια Ἑλληνικὴ ὄψη. Στὰ στενοσόκακά της, τὰ πανάρχαια καλντιρίμια, κυκλοφοροῦσαν στρατιῶτες καὶ τραυματίες. Στὸν καθένα πού γύριζε ἀπ' τὸ μέτωπο, ἡ Κορυτσὰ ἔδινε τὴν εἰκόνα μιᾶς εἰρηνικῆς πολιτείας, μ' ὅλα τὰ προπολεμικά της ἀγαθά. Στοὺς ἐξῶστες καὶ τὶς ἐξώπορτες περήφανα κυμάτιζε, γελαστὴ καὶ πρόσχαρη, ἡ γαλανόλευκη. Θἄταν περίπου ἡ ὥρα ἕξ μετὰ τὸ μεσημέρι. Κουρασμένος λίγο, κάθησα νὰ ξεκουρασθῶ σ' ἕνα τραπεζάκι ἑνὸς πτωχομάγαζου. Στὶς διπλανὲς καρέκλες κι' ἄλλοι στρατιῶτες εἶχαν ἀκουμπήσει τὰ κουρασμένα των μέλη καὶ συζητοῦσαν σὲ τόνο ζωηρό. Πιὸ κοντά μου ἐκάθητο ἕνας εὔζωνας. Φαινόταν ὠχρὸς καὶ σκεπτικός. Σὰν κάτι νὰ τὸν βασάνιζε. Τὸν κύτταξα μὲ περιέργεια. Φαίνεται κατάλαβε τὶς σκέψεις μου καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ γνωρισθοῦμε μοῦ εἶπε «Πῶς βλέπεις ὀρὲ συνάδελφε τὴν κατάσταση; Τί λὲς θὰ τοὺς ρίξουμε στὴ θάλασσα τοὺς μακαρονάδες;» Δὲν τὰ βλέπεις πῶς πᾶνε; Κι' ἐγὼ πιστεύω πὼς θὰ τοὺς νικήσουμε. Παρήγγειλα δύο οὔζα. Σηκώνοντας τὰ ποτήρια μας, τοῦ εὐχήθηκα στὴν ὑγειά του καὶ γρήγορα νὰ γυρίσουμε σπίτια μας. Κυττάζοντας καλλίτερα τὰ χέρια του, εἶδα πὼς ἦσαν μελανιασμένα καὶ πρισμένα. Εἶσαι τραυματίας τὸν ρωτῶ; Ἐκεῖνος, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἀπάντηση, πετάχθηκε ὄρθιος κι' ἀφοῦ μὲ ἀγριοκύτταξε μοῦ εἶπε:«Τί βλέπεις καὶ λὲς πὼς εἶμαι

τραυματίας; Ἦρθες καὶ τοῦ λόγου σου νὰ μὲ στενοχωρήσῃς;» Κι' ὅμως κάτι ἔχεις πάθει συνάδελφε. Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λές; Δὲν πολεμᾶμε κι' οἱ δυὸ τὸν ἴδιο ἐχθρὸ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό; Δὲν μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη; Κι' ὅμως ἀπ' τὴ προφορά σου νοιώθω πὼς πρέπει νἄμαστε συμπατριῶτες. Πές μου λοιπὸν τί συνέβη;

«Εἶμαι ἀπ' τὰ μέρη τοῦ Παρνασσοῦ. Πέντε μερόνυχτα πολεμούσαμε βουτηγμένοι στὸ χιόνι. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς συγκρατήσῃ. Νοιώθαμε τὸν ἑαυτό μας ἀνάλαφρο καὶ σὰν ἀετοί ριχνόμαστε στοὺς ἄτιμους, ποὺ θέλησαν νὰ μᾶς κατακτήσουν. Τὴν ὥρα τῆς μάχης ξεχνοῦσα τὰ πάντα. Σπίτι, γονεῖς, ἀδελφές, ὅλα τἄχα ξεχάσει. Μόνο ἡ μάχη μ' ἐνδιέφερε καὶ τίποτε ἄλλο. Σὲ κάποια ἐξόρμηση ρίχθηκα σὰν βόλι μὲ τὴν ξιφολόγχη στοὺς ἐχθρούς. Κάποιος ὅμως μοῦ ἔρριξε μιὰ χειροβομβίδα. Τραυματίσθηκα, ἀλλὰ τὴν γλύτωσα. Μ' ἔστειλαν ἐδῶ στὸ ἀναρρωτήριο, γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις σήμερα ἐδῶ, ἀντὶ νἄμαι ἐκεῖ ποῦναι καὶ οἱ ἄλλοι».

Τὰ μάτια του βούρκωσαν. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, λὲς καὶ τὸ ὅτι τραυματίσθηκε στὴ μάχη ἦταν κάτι ὄχι τιμητικὸ γι' αὐτόν. Πρασπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω, λέγοντάς του πὼς αὔριο εἶναι Χριστούγεννα. Κάθησε, τοῦ εἶπα, νὰ γιορτάσῃς ἐδῶ κι' ἀφοῦ γίνῃς καλά, γυρίζεις ξανὰ στὸ μέτωπο. «Τὶ Χριστούγεννα μοῦ λές; Κεῖνοι ποὺ πολεμᾶνε μπροστὰ θὰ κάνουν πανηγῦρι. Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ γυρίζουμε σὰν τὰ νηστικὰ σκυλλιά. Θέλω νὰ γιορτάσω τὰ Χριστούγεννα ὅπως κάποτε στὸ χωριό μου. Τούτη τὴ στιγμὴ ὅμως πιότερο ἐπιθυμῶ νὰ ἤμουνα στὴ πρώτη γραμμή, παρέα μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μου. Θέλω νὰ γιορτάσω ξανὰ τούτη τὴν μέρα στὸ χωριό μου, ὄχι ὅμως μὲ τέτοιες συνθῆκες. Σὰν γυρίσουμε νικηταί, τότε θὰ γλεντήσω μὲ τὴν ψυχή μου. Ἂν τύχῃ ὅμως καὶ νικηθοῦμε, πρᾶγμα ποὺ δὲν πιστεύω, προτιμῶ νὰ σκοτωθῶ καὶ νὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ πέρα. Τοῦτα τὰ χώματα ἀρκετὰ χρόνια πρὶν τὰ πάτησε κι' ὁ πατέρας μου, πολεμῶντας γιὰ τὴν πατρίδα μας. Ναί, νὰ γυρίσουμε μὲ τὸ καλὸ στὰ σπήτια μας, νικηταὶ ὅμως. Ἢ Νικηταὶ ἢ σκοτωμένοι».

Ἔσκυψα καὶ τὸν φίλησα. Σφικταγκαλιασμένοι κλείναμε τὴν ἴδια πίστη. Τοὺς ἴδιους πόθους...

Κάποιο δάκρυ κύλησε στὰ μάγουλα τοῦ Θείου μου. Σὰν κοιμήθηκα, εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν θεῖο μου, σὰν φάντασμα, ἀγκαλιασμένον μὲ τὸν εὔζωνα. Ἄκουγα ἀκόμη καθαρὰ 'κεῖνα τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ εὔζωνα. «Ἢ Νικηταὶ ἢ σκοτωμένοι». Ξημέρωσε. Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα. Χριστούγεννα. «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.»

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» τῆς 6-11-55)

Εἰς ὀκτὼ ἐτῶν εἱρκτὴν κατεδικάσθη ἐν Παρισίοις ὁ 23ετὴς Πιὲρ Βερβιέ, ὁ ὁποῖος ἀνελάμβανε ἔναντι ἀδρᾶς ἀμοιβῆς τὸν ἐμπρησμὸν ἀκινήτων καὶ εἰδικώτερον ἀγροτικῶν οἰκιῶν καὶ ἐγκαταστάσεων, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ὁποίων εἰσέπραττον ἀκολούθως ἀπὸ τὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρίας τὰ ποσὰ τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ Βερβιὲ κατηγορεῖτο διὰ 22 ἐμπρησμοὺς τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος ὡμολόγησε μόνον τοὺς τρεῖς, ἐνῷ ἄλλοι ἔνδεκα τοῦ κατελογίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει ἀκαταμαχήτων μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ πειστηρίων. Ὁ καταδικασθείς, ὅστις ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπρηστοῦ ἀπὸ τοῦ 1953, ἦτο τόσον βέβαιος διὰ τὴν ἐμπρηστικήν του τέχνην, ὥστε ἐδέχετο νὰ εἰσπράττῃ τὴν ἀμοιβήν του μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως. Διὰ νὰ εἶναι βέβαιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του, παρηκολούθει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἐξέλιξιν τῶν πυρκαϊῶν, τὰς ὁποίας ἤναπτε, τοῦτο δὲ ἔγινε τελικῶς καὶ ἡ ἀφορμὴ νὰ συλληφθῇ.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ ΗΤΑΝ ΑΦΘΟΝΑ ΚΑΙ ΠΕΙΣΤΙΚΑ ΚΙ' ΟΜΩΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΚΟΜΗ ΔΙΕΡΩΤΑΤΑΙ:

ΕΛΥΘΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ;

Μετάφρασις τοῦ καθηγητοῦ κ. **Γ. ΚΕΡΠΙΝΗ**, ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Readers Digest»

Τὴν 1ην Μαρτίου 1932, ἡμέρα Τρίτη, στὸ Σόουρλαντ Μάουντιν τῆς Πολιτείας Νιοῦ Τζέρσεϊ, ὁ καιρὸς ἦταν μουντὸς καὶ μετὰ τὸ σούρουπο τὸ κρῦο ἦταν διαπεραστικὸ καὶ φυσοῦσε ἄγρια.

Ἡ νύκτα ἔπεσε στὶς 6 μ.μ. σκεπάζοντας ἕνα μεγάλο, ἀσπρισμένο, πέτρινο σπίτι, ποὺ ἦταν κουρνιασμένο στὴ νότια πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ πρὸς τὰ βόρεια τοῦ χωριοῦ Χόπγουελ.

Τὸ μόνο σημεῖο ζωῆς σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ ἦταν τὰ ἀναμμένα φῶτα τοῦ σπιτιοῦ. Μέσα στὸ μεγάλο σπίτι τέσσαρα ἄτομα ἐφρόντιζαν ἕνα μωρὸ ἡλικίας 20 μηνῶν, τὸν νεώτερο Κάρολο—Αὔγουστο Λίντμπεργκ. Ὑπὸ ἄλλας συνθήκας οἱ μόνοι κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ θὰ ἦσαν ὁ Ὄλιβερ καὶ ἡ Ἔλση Γουέϊτλη, ἕνα ζεῦγος Ἄγγλων, ποὺ ὑπηρετοῦσαν τοὺς Λίντμπεργκ ὡς οἰκονόμος καὶ ἐπιστάτης ὁ ἄνδρας, ὡς μαγείρισσα δὲ ἡ γυναίκα.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ σπιτιοῦ εἶχε συμπληρωθῆ πρὸ πέντε μηνῶν, ἀλλὰ οἱ Λίντμπεργκ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦσαν συχνά.

Τὸ χειμώνα ἔμεναν στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς Κας Λίντμπεργκ, στὸ Ἴνγκλτάουν, Νιοῦ Τζέρσεϋ.

Καμμιὰ φορά, τὸ Σαββατοκύριακο, ἐπήγαιναν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐκεῖ καὶ ἔμεναν ἕως τὴ Δευτέρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ κ. Λίντμπεργκ ἀνέβαλε τὴν ἐπιστροφή τους ἕως τὴν Τρίτη, γιατὶ τὸ ἀγοράκι εἶχε κρυολογήσει. Στὶς 6 περίπου ἡ καμαριέρα Μπέσση Μόυατ Γκόγουεϊ, μιὰ Σκωτσέζα 28 ἐτῶν, ποὺ εἶχε ἁπλοποιήσει τὸ ὄνομά της σὲ Μπέττη Γκάου, ἔδωσε στὸ μωρὸ τὸ βραδυνό του φαγητό.

Ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι θὰ ἔβαζαν στὸ στῆθος τοῦ μικροῦ ἀλοιφή, ἡ Μπέττη Γκάου ἀπεφάσισε νὰ τοῦ φορέσῃ ἕνα «κανονικό, φανελένιο ὑποκάμισο κατάσαρκα». Ἐπῆρε ἕνα παληό, φανελλένιο μισοφόρι καὶ τὸ ἔκοψε κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε τὸ κεντημένο ἄζουρ ἀποτελοῦσε τὴν κάτω ἄκρη τοῦ ὑποκαμίσου. Ἐδανείσθηκε κλωστὴ ἀπὸ τὴν Ἔλση Γουέϊτλη, μιὰ εἰδική, μπλέ, μεταξωτὴ κλωστή, κατασκευασμένη στὴν Ἀγγλία.

Στὶς 7.30' ἔβαλαν τὸ παιδὶ στὴν κούνια του, ντυμένο μὲ τὸ χειροποίητο ὑποκάμισο καὶ ἕνα ἀκόμη μάλλινο ὑποκάμισο ἀπὸ πάνω, καθὼς καὶ τὶς πυτζάμες του.

Μετά, ἡ καμαριέρα καὶ ἡ κ. Λίντμπεργκ ἐπιθεώρησαν τὰ τρία παράθυρα τοῦ δωματίου καὶ ἔκλεισαν τὰ ἐξώφυλλα.

Στὸ νοτιοανατολικὸ παράθυρο, τὰ ἐξώφυλλα εἶχαν σκεβρώσει καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ στερεωθοῦν.

Ὁ Λίντμπεργκ ἔφτασε στὸ σπίτι στὶς 8 καὶ 25'. Μετὰ τὸ δεῖπνο, αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του κάθησαν στὸ λίβινγκ—ρούμ καὶ συζητοῦσαν.

Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τζακιοῦ, οἱ πόρτες ἄνοιγαν στὸ μπροστινὸ χώλλ καὶ πέρα ἀπὸ τὸ χώλλ, στὴ βιβλιοθήκη, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ. Στὶς 9 καὶ 15' ὁ Λίντμπεργκ ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῆς συζύγου του σ' ἕνα θόρυβο ποὺ ἔμοιαζε «μὲ λεπτὲς σανίδες ἀπὸ κιβώτιο πορτοκαλλιῶν ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ καρέκλα».

Νομίζοντας ὅμως ὅτι ὁ θόρυβος ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κουζίνα, δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐνέργεια.

Στὶς δέκα ἡ καμαριέρα ἀποφάσισε νὰ σηκώσῃ τὸ μωρό, γιὰ τὴν τελευταία του νυκτερινὴ σωματικὴ ἀνάγκη. Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ, ἄφησε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ χώλλ.

Ἔβαλε τὰ χέρια της στὴν κούνια νὰ πάρῃ τὸ μωρό, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Κατέβηκε στὸ χώλλ, στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Ἄννας Λίντμπεργκ καὶ φώναξε: «—Κυρία, ἐσεῖς ἔχετε τὸ μωρό;» Παίρνοντας ὅμως ἀρνητικὴ ἀπάντηση, ἔτρεξε κάτω στὴ βιβλιοθήκη—ὅπου ἦταν ὁ κ. Λίντμπεργκ καὶ διάβαζε—μὲ τὴν ἴδια ἐρώτηση. Ἔκπληκτος αὐτὸς ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ καὶ ἄναψε τὸ φῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ σύζυγός του ἔμπαινε τρέχοντας.

Ἡ κούνια ἦταν ἀδειανή. Στὸ πάτωμα, πιτσιλίσματα ἀπὸ κίτρινη λάσπη ὁδηγοῦσαν πρὸς τὸ νοτιανατολικὸ παράθυρο.

Κι' ἐκεῖ, στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου, ὑπῆρχε ἕνας φάκελλος.

Ὁ Λίντμπεργκ ἐστράφη πρὸς τὴ σύζυγό του μὲ μιὰ ξαφνικὴ κραυγή: «Ἄννα ἔκλεψαν τὸ μωρό!».

★

Τέσσερα χρόνια ἀργότερα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1936, ὁ Βροῦνο Ρίτσαρντ Χάουπτμαν ἐξετελέσθη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, στὶς κρατικὲς φυλακὲς τοῦ Νιοῦ Τζέρσεϋ, γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ καὶ τὸν φόνο τοῦ μωροῦ.

Ἂν καὶ τὰ στοιχεῖα ἐναντίον του ἦσαν ἄφθονα καὶ πειστικά, οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη διερωτῶνται: Ἦταν πραγματικὰ ἔνοχος ὁ Χάουπτμαν; Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ διαπράξῃ τέτοιο ἔγκλημα μόνος του; Ἐὰν ἐδέχθη βοήθεια, ποιὸς ἦταν ὁ συνένοχός του;

Αὐτὴ ἡ ἐπίμονη δυσπιστία ὀφείλεται, κατὰ ἕνα μέρος, σὲ μιὰ ἐκτεταμένη ἀμφιβολία. Ἡ ἀπαγωγὴ προκάλεσε ἕναν ἀπίστευτο ἀριθμὸ πληροφοριοδοτῶν. Μερικοὶ ἐκινοῦντο ἀπὸ βαθειὰ καὶ εἰλικρινὴ ἐπιθυμία νὰ βοηθήσουν, ἐνῷ ἄλλοι ἐκινοῦντο ἀπὸ μιὰ ματαιόδοξη καὶ φτηνὴ ἐλπίδα δημοσιότητος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀπὸ ἰδιοτελεῖς σκοπούς.

Ἕνας ναυπηγὸς ἀπὸ τὸ Νόρφοκ τῆς Βιρτζίνια, ὁ Τζὼν Χιοῦγκς Κούρτις, ἄνθρωπος ποὺ ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν στὸν τόπο του, ἐσοφίστηκε μιὰ συμμορία ἀπαγωγέων, μὲ ἀρχηγὸ κάποιον Σὰμ Γκάσμαν καὶ δυὸ ὄμορφες «ἐρωμένες» τὴν Χίλντα καὶ τὴν Ἰνέζ. Ἀράδιασε μιὰ ἱστορία δῆθεν ἐπαφῆς μὲ τὴ συμμορία, ποὺ κάθε πατέρας στὴ θέση τοῦ Λίντμπεργκ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀγνοήσῃ.

Ἐπὶ ἡμέρες ὁ Κούρτις ὁδηγοῦσε τὴν Ἀστυνομία σ' ἕνα ψεύτικο κυνῆγι ἑνὸς ψαροκάϊκου, τῆς «Μαίρη Β. Μόςς», στὸ ὁποῖο, ἰσχυριζόταν, ὅτι θὰ εὕρισκαν τοὺς ἀπαγωγεῖς καὶ τὸ παιδί. Ἀργότερα ὁ Κούρτις ὡμολόγησεν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν φανταστική.

Ὁ Γκαστὼν Μήνς, ἕνας διαρρήκτης ποὺ εἶχε κάνει πλασιὲ καὶ ἀστυνομικός, ἀπόσπασε 104.000 δολ. ἀπὸ τὴ φιλάνθρωπη ἀλλὰ εὔπιστη Ἔβελην Γὼλς Μακλήν, τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ Διαμαντιοῦ τῆς Ἐλπίδος, μὲ τὴν πρόφαση νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ μικροῦ. Καὶ μόνον ὅταν ὁ Μὶνς προσπάθησε νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἄλλες 35.000, ἡ κ. Μακλὴν ἐκάλεσε τὴν Ἀστυνομία καὶ ὁ Μὶνς κατεδικάσθη σὲ δεκαπέντε χρόνια φυλάκιση.

Αὐτὰ εἶναι δύο παραδείγματα τοῦ τί γινόταν, καὶ ποὺ ὁ τύπος τὰ ἀνέφερε μὲ πηχυαίους τίτλους. Χωρὶς ὑπερβολὴ ἔγιναν χιλιάδες τέτοια.

Γιὰ τὴν Ἀστυνομία ἡ ἀπαγωγὴ ἔμοιαζε μὲ «ἐσωτερικὴ» δουλειά. Πῶς μποροῦσε, ἔλεγαν, ἕνας ἄγνωστος ἀπ' ἔξω νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ μωρὸ ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Χόπγουελ ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Ἢ σὲ ποιὸ δωμάτιο κοιμόταν, ἢ ποιὸ παράθυρο δὲν ἔκλεινε;

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετριῶν, ποὺ ἀπασχολοῦσε ἡ μητέρα τῆς Κας Λίντμπεργκ, ἦταν καὶ ἡ Βιολέτα Σάρπ, μιὰ ὄμορφη 'Αγγλίδα σερβιτόρα 27 ἐτῶν, ποὺ εἶχε ἕνα «δεσμὸ» μὲ τὸν Σεπτίμους Μπάνκ, τὸ σοβαρὸ καὶ ἔμπιστο οἰκονόμο τῆς οἰκογενείας Μόροου (πατρικὸ ὄνομα τῆς Κας Λίντμπεργκ). 'Εφημολογεῖτο ἀκόμη ὅτι ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι. Ὅταν τὴν ἀνέκρινε ἡ 'Αστυνομία, ἡ Βιολέττα εἶπε μερικὰ εὐκολοαπόδεικτα ψέμματα σχετικῶς μὲ τὸ ποῦ βρισκόταν τὴν ὥρα τῆς ἀπαγωγῆς.

Ὅταν ἡ κατάθεσή της ἀπεδείχθη ψευδής, ἡ 'Αστυνομία τὴν ἀνέκρινε πάλι. Καὶ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἡ Βιολέττα Σάρπ, μὲ πολλὲς νευρικὲς ὑπεκφυγὲς ἔδωσε ψεύτικα ὀνόματα καὶ διευθύνσεις.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ξαναπῆγαν νὰ τὴν ἐξετάσουν γιὰ τρίτη φορά, αὐτὴ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της καὶ πῆρε μιὰ θανατηφόρο δόσι ὑγροῦ μπράσσο, ποὺ περιεῖχε καυστικὸ κυάνιο.

Μιὰ ἐπισταμένη ἀνάκρισις ἀπεκάλυψεν, ὅτι εἶχε περάσει τὴ βραδυά της μὲ κάποιο τυχαῖο ἄγνωστο καὶ προφανῶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἀντικρύσῃ τὸν πολὺ συντηρητικὸ ἀρραβωνιαστικό της.

Στὶς 4 Μαρτίου ὁ Λίντμπεργκ ἐδημοσίευσε τὴν ἑξῆς δήλωση: «'Η κ. Λίν» τμπεργκ καὶ ἐγὼ παρακαλοῦμεν ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὸ παιδὶ νὰ ἐκλέξουν ὁποιον» δήποτε ἀντιπρόσωπο ἐπιθυμοῦν, διὰ νὰ συναντηθοῦν μὲ ἕνα δικό μας ἀντιπρό» σωπο, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν των, εἰς οἱανδήποτε ὥραν καὶ μέρος, » ποὺ ἐνδέχεται νὰ ὁρίσουν». Μετὰ πέντε ἡμέρες ἔλαβε μιὰ ἀπάντησι—μέσῳ ἑνὸς τρίτου, ποὺ καὶ ἡ πιὸ γόνιμη φαντασία δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ. Τόσο ἀπίθανο ἦταν τὸ ὄνομα αὐτό.

'Ονομαζόταν Δρ. Τζὼν Φ. Κόντον (ὁ τίτλος ἀντιπροσώπευε Δόκτορα τῆς Παιδαγωγικῆς) καὶ ἦταν εὔσωμος, ἀλλὰ δραστήριος γκριζομάλλης γέροντας, 72 ἐτῶν, ποὺ εἶχε διδάξει δύο γενεὲς παιδιῶν στὰ δημόσια σχολεῖα, στὸ Μπρὸνξ τῆς Ν. Ὑόρκης.

'Ο τρόπος του ἦταν ἕνα κρᾶμα λαϊκῶν καὶ ἐξεζητημένων ἐκφράσεων, ἔτσι ποὺ οἱ μορφωμένοι τὸν ἐχαρακτήριζον ἐνστικτωδῶς ὡς ἀπατεῶνα.

Μετὰ τὴν ἔκκλησι τοῦ Λίντμπεργκ, ὁ Κόντον ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερίδα «Χόουμ Νιούζ» τοῦ Μπρόνξ, προσφέροντας ὄχι μόνον τὶς ὑπηρεσίες ὡς μεσάζοντος, ἀλλὰ καὶ χίλια δολλάρια ἀπὸ τὶς οἰκονομίες του «ὥστε μιὰ μητέρα στοργικὴ νὰ ξαναύρῃ τὸ παιδί της» καθὼς ἔγραφε. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα ἔλαβε ἕνα φάκελλο κακογραμμένο. Μέσα ὑπῆρχε ἕνα σημείωμα κι' ἕνας δεύτερος φάκελλος. Τὸ σημείωμα ἔγραφε:

«'Αγαπητὲ κύριε, ἐὰν θέλετε νὰ χρησιμεύσετε ὡς μεσάζων στὴν ὑπόθεση Λίν» τμπεργκ ἀκολουθήσατε τὶς ἐσώκλειστες ὁδηγίες αὐστηρά.

«Παράδωσε τὴν ἐσώκλειστο ἐπιστολὴ προσωπικὰ στὸν κύριο Λίντμπεργκ » ...ὅταν πάρῃς τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν κ. Λίντμπεργκ, βάλε τὶς λέξεις αὐτὲς στὴν » ἐφημερίδα «Νιοῦ Γιὸργκ 'Αμέρικαν»: «Τὰ χρήματα εἶναι ἕτοιμα».... Νὰ εἶσαι » στὸ σπίτι κάθε βράδυ μεταξὺ 6—12, θὰ λάβῃς εἰδήσεις μας».

'Ο Κόντον ἐτηλεφώνησε στὸν Λίντμπεργκ, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ τοῦ διαβάσῃ καὶ τὸν ἄλλο φάκελλο. Μέσα ὑπῆρχε ἕνα ἄλλο σημείωμα, καὶ ὁ Κόντον ἐδιάβασε:

«'Αγαπητὲ κύριε, ὁ κύριος Κόντον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων. » Μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε τὶς 70.000 δολ. Κάνετέ τα ἕνα δέμα. Σᾶς εἰδοποιήσαμε » ἤδη τὶ χαρτονομίσματα θὰ βάλετε. 'Αφοῦ λάβουμε τὰ χρήματα στὸ χέρι θὰ σᾶς » ποῦμε ποῦ νὰ βρῆτε τὸ παιδί σας.

«Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἕτοιμο ἀεροπλάνο, εἶναι περίπου 150 μίλ. μακρυά. 'Αλλὰ » πρὶν σᾶς ποῦμε τὴ διεύθυνση θὰ περάσουν 8 ὧρες».

(Συνεχίζεται)

Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις

Οἱ ἀγγέλοι π' ὁμοιάζουν
μὲ πανάγιες μορφὲς
μὲ ἀγάπη μᾶς φωνάζουν
ἀπὸ μακρυνὲς κορφές:

★

«Τὸν Χριστὸ ποὺ λαχταρᾶτε
» νὰ σᾶς φέρῃ τὴν αὐγή,
» πρὸς τὰ ὕψη...κεῖ, κυττᾶτε,
» ἔρχετ' ἔρχεται στὴ γῆ.
» Θὲ ν' ἀστράψῃ ὁ κόσμος γύρω
» ἀπὸ φῶς θαμπωτικό,
» τὴν πανώρια τὴν μορφή του
» θὰ αἰσθάνεσθε τριγύρω
» ὡσὰν λίκνο ἐκστατικό».

★

«Φτερουγᾶ σὰν περιστέρι
» πρὸς τὴ γνώριμη φωλιά.
» Θέλει πάλι νὰ σᾶς φέρῃ
» τὴν ἀγάπη τὴ παληά.
» Στῆς ψυχῆς μέσα τὸ δῶμα
» νὰ σκορπίσ' αὐτὸς ξανὰ
» θεῖα δῶρα καὶ μαγεία
» καὶ νὰ πῇ πάλι τὸ στόμα
» 'Εν Ὑψίστοις Ὡσαννά».

★

«Ἔρχεται πιστοὶ τὸ θαῦμα
» κι' ἀπαλὰ μέσ' τὴ ψυχὴ
» θὰ ξεπλύνῃ κάθε τραῦμα
» ποὺ προκάλεσ' ἡ ζωή.
» Θέλ' ὁ μαρασμὸς νὰ φύγῃ
» καὶ νὰ διώξῃ τὰ δεινὰ
» ποὺ προκάλεσ' ἡ κακία.
» Θ' ἀκουστῇ σὲ ὥρα λίγη
» 'Εν Ὑψίστοις Ὡσαννά».

★

«Σὰν ποιμένες μὲ τὰ δῶρα
» καὶ μὲ τὴν ψυχὴ σεμνή,
» ὅλοι σας βαδῖστε τώρα
» γιὰ τὴ θεία προσμονή.
»Ἔρχεται Αὐτὸς τῆς πίστης
» νὰ τονώσῃ τὴν πνοὴ
» κι' ἄπειρες ψυχὲς νὰ σώσῃ.
»Ὡσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις.
»'Αρχινᾷ νέα ζωή».

★

Ἄσπιλοι, βουβοὶ ἂς πᾶμε,
οἱ ἀγγέλοι μᾶς καλοῦν
κι' οἱ ψυχές μας τὸ ζητᾶνε,
'Απολύτρωση ποθοῦν.

Κ. ΝΙΑΣΚΟΣ

F. B. I.
ΤΡΟΠΟΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ
— ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ —

Μετάφρασις 'Αστυνόμου Α'
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**
ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Post»

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἐγκληματίαι ἔχουσι τὰς ἰδιαιτέρας συνηθείας των. Ἐνταῦθα ἐκτίθεται πῶς ἡ 'Αστυνομία καὶ ἡ F.B.I. ('Ομοσπονδιακὴ 'Αστυν. τῶν Η.Π. τῆς 'Αμερικῆς) χρησιμοποιεῖ τὴν γνῶσιν τῶν συνηθειῶν αὐτῶν διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς πιὸ πανούργους ἐγκληματίας.

★

'Ο Nick Montos ἕνας διάσημος διαρρήκτης χρηματοκιβωτίων, ὁ ὁποῖος κατήχετο ἀπὸ τὸ πάθος νὰ διαπρέπῃ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαρρήξεων, ὤφειλε νὰ ἔλθῃ εἰς Hattisburg τῆς Πολιτείας Mississippi κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1951.

Εἶχεν ἀφεθῇ ἐλεύθερος ἐπὶ ἐγγυήσει ἀσκήσας ἔφεσιν κατὰ μιᾶς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ κλοπῇ διὰ ῥήξεως. 'Η ἀπόφασις ἴσχυε διότι οὗτος ἔχασε τὴν ἔφεσιν. Ἔδει λοιπὸν ὁ ἴδιος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰς 'Αρχάς, ὡς τοῦτο ὡρίζετο ἐν τῇ ἀποφάσει δι' ἧς ἀφέθη ἐλεύθερος ἐπὶ ἐγγυήσει ἵνα ἀποσταλῇ εἰς τὰς φυλακάς.

'Ο Nick δὲν ἔπραξε τοῦτο.

'Αντιθέτως ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ἕνα καλομελετημένο πανοῦργο σχέδιον, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν καὶ γίνει ὁ πιὸ διάσημος καταζητούμενος εἰς τὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά.

'Εγνώριζεν ὅτι αἱ δικαστικαὶ 'Αρχαὶ θὰ ἐξέδιδον τάχιστα ἐναντίον του ἔνταλμα συλλήψεως, ὥστε ν' ἀποτραπῇ ἡ φυγή του ἀεροπορικῶς καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατεζητεῖτο εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν. 'Εγνώριζε αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ δὶς προηγουμένως εἶχε καταδιωχθῇ καὶ συλληφθῇ ἐγνώριζε πῶς νὰ προφυλαχθῇ.

'Εγνώριζε ὅτι ἡ F. B. I. συνηθίζει νὰ συγκεντρώνῃ ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες πληροφορίες καὶ λεπτομέρειες ἐπὶ τῶν συνηθειῶν, ἐπιθυμιῶν καὶ ἰδιορρυθμιῶν τῶν καταδιωκομένων καὶ ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ μικρολεπτομέρειαι εἶναι χρησιμώταται εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς διὰ τὴν δίωξιν καὶ σύλληψιν αὐτῶν.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ πανοῦργο καὶ ἐπικίνδυνο παγίδα τῶν ἀστυνομικῶν διὰ τὴν σύλληψιν τῶν ἐγκληματιῶν, διότι στήνεται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους.

Ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸν τρόπον δράσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὁ Nick, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ τελείως τρόπον ζωῆς, δράσεως καὶ συνηθείας, ὥστε μὴ γνωρίζοντες τοῦτο οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ τὸν συλλάβουν.

Οὕτω ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἔξυπνα σχέδια ἵνα ἐξαπατήσῃ τοὺς διώκτας του.

'Ο Nick εἶχεν ἀπόλυτον δίκαιον. 'Η ὑπηρεσία τῆς F. B. I. εἶχεν ἕνα ἀρκετὰ πλούσιον μητρῶον τῶν συνηθειῶν, ἐπιθυμιῶν, ἰδιοτήτων καὶ ἰδιορρυθμιῶν αὐτοῦ. Ἦτο ἕνας ἀσυναγώνιστος εἰς πεῖραν καὶ ἱκανότητα διαρρήκτης χρηματοκιβωτίων, ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ σχεδιάζῃ καὶ ἐκτελῇ τὰ πιὸ τέλεια ἐγκλήματα. 'Επιπροσθέτως τὸ μητρῶον του περιεῖχε μερικὰς μικρολεπτομερείας. 'Ασημάντους μέν, ἀλλὰ ἡ πεῖρα μᾶς ἔχει διδάξει ὅτι, καὶ ἡ πλέον ἀσήμαντος λεπτομέρεια ἢ πληροφορία θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἀνεκτίμητος.

Πληροφορίαι ὡς αἱ κατωτέρω π.χ.

'Ο Montos προτιμᾷ τὰ ἑστιατόρια εἰς ἃ λειτουργοῦσι χαρτοπαικτικαὶ λέσχαι

καὶ σφαιριστήρια: εἶναι πολὺ γενναιόδωρος (δίδει φιλοδωρήματα): συχνάζει εἰς τὰς νυκτερινὰς λέσχας καὶ εἶναι μέτοχος μιᾶς τοιαύτης: συνηθίζει νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς καὶ δελτάρια καθ' ὃν χρόνον ταξιδεύει: ἀγαπᾷ τὴν 'Ιταλικὴν κουζίνα, εἶχε κάποτε ἕνα μπουλντὸκ καὶ ὑπεραγαπᾷ τὴ ράτσα αὐτήν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίσης ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ἐπιθετικὸς καὶ λίαν ἐπικίνδυνος. Δὲν ἐγνώριζον ὅμως ὅτι ὁ Nick εἶχε σκεφθῆ νὰ διαπρέψῃ ὡς καταδιωκόμενος:

Οὗτος ἀκολούθησε ὀκτὼ ἀρχὰς τὰς ὁποίας ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογήν.

α) 'Εγκατέλειψεν ὁλοσχερῶς τὴν νυκτερινὴν ζωήν, ἐξερχόμενος μόνον τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα.

β) 'Εσύχναζεν εἰς ἑστιατόρια ἀνωτέρας τάξεως.

γ) "Ηλλαζε κάθε λίγες ἑβδομάδες κατοικίαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν προτίμησιν εἰς ὡρισμένον εἶδος κατοικίας, ἢ ὡρισμένην συνοικίαν.

δ) 'Απέκρυπτε τὰς διευθύνσεις του: 'Ο Nick οὐδέποτε ἔλεγε εἰς τοὺς φίλους ποῦ διαμένει. 'Εξ ἄλλου ἐὰν ποτὲ θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσῃ τὴν διεύθυνσίν του εἰς κάποιον πωλητὴν καταστήματος, οὐδέποτε ἔδιδε ψευδῆ διεύθυνσιν. 'Η δηλουμένη διεύθυνσις δὲν θὰ ἦτο τοῦ Nick βεβαίως, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἀνύπαρκτος.

Οἱ ε) καὶ στ) ἀρχὲς ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς μικροπράγματα βεβαίως, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχουσι δι' αὐτὸν μεγάλας συνεπείας. 'Ο Nick πῆρε ὡς δεδομένον ὅτι οἱ διῶκται του ἠδύναντο νὰ μάθωσι τὸ ποτὸν τῆς προτιμήσεως του, τὴν μπύρα. 'Εν συνδυασμῷ μὲ τὴν περιγραφήν του, αὐτὸ θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τοὺς σερβιτόρους τῶν κέντρων νὰ θυμηθῶσι αὐτόν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Nick ἤλλαζε ποτὰ τόσον τακτικὰ ὅσον καὶ ἕνας προνοητικὸς μηχανικὸς ἀλλάζει τὸ λάδι τοῦ μοτέρ. Κατὰ τεκμήριον ἐπίσης ἦτο γνωστὸς ὡς καπνιστὴς πούρων: "Επαυσε νὰ καπνίζῃ πούρα.

ζ) 'Εφρόντισε ν' ἀλλάξῃ ταυτότητα:

Δὲν εἶχε προικισθῆ ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ χαρακτηριστικὰ συνήθους ἀνθρώπου, ὥστε ἡ παρουσία του νὰ μὴ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν, πρᾶγμα ὅπερ πολὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε. "Ητο κοντοῦ ἀναστήματος, κοντόχονδρος, εἶχε μαῦρα μαλλιά, κοκκινωπὴ χροιὰ προσώπου καὶ μπλὲ μάτια.

"Ενας ἄνθρωπος τοιαύτης σωματικῆς διαπλάσεως καὶ χρώματος δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ εἶναι εὐδιάκριτος καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν. 'Υπῆρχεν ὅθεν τὸ κάθε ἐνδεχόμενον νὰ τὸν σταματήσουν καὶ νὰ τοῦ ἐλέγξουν τὴν ταυτότητά του. Οὕτω ὁ Nick ἐπλήρωσε κλέπτας πορτοφολίων νὰ ἐξεύρουν ἀνθρώπους ὁμοιάζοντας μ' αὐτὸν (σωσίας του) ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ νὰ κλέψωσι τὶς τσάντες μὲ τὰ πιστοποιητικά των. Τὸ σπουδαιότερον θὰ ἦτο ἡ ἄδεια ὡς ὁδηγοῦ ἐν τῇ ὁποίᾳ περιγράφεται, ὕψος βάρος, χρῶμα μαλλιῶν καὶ ματιῶν.

η) "Η τελευταία ἀρχὴ ἐπραγματεύετο τὸν τρόπον τοῦ ὁδηγεῖν (αὐτοκίνητον). 'Ο Nick ἀπεφάσισε νὰ μὴ φιγουράρῃ ποτὲ εἰς τὸ δελτίον ἀτυχημάτων καὶ παραβάσεων τῆς Τροχαίας Κινήσεως. 'Η ἀπόφασίς του ὑπῆρξεν ὅπως μὴ ὑπερβῇ ποτὲ τὰ 5 μίλλια ἀπὸ τὸ κατώτατον ὅριον ταχύτητος, παρὰ ν' ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ μιὰν τοιαύτην λεπτομέρειαν (ὑπερβολικῆς ταχύτητος).

Μὲ αὐτὲς τὶς ὀκτὼ ἀρχὲς διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ἀσφαλὴς εἰς τὸ Σικάγο, διότι αὕτη ἦτο ἡ πόλις τῆς προτιμήσεώς του, ἀλλὰ ὁ γνωστὸς Nick εἰς τὴν F.B.I. μὲ τὴν ἀνωτέραν νυκτερινὴν ζωήν, ὁ καπνιστὴς τῶν πούρων, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀνευρεθῇ ἐκεῖ.

Καθ' ὅλα φαίνεται πιθανὸν ὅτι, παρόμοιον πανοῦργον καὶ εὐφυὲς σχέδιον δὲν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ποτὲ παρὰ καταδιωκομένου. 'Ο Nick θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ ἕνα κομβολόγιον ἀπὸ διαρρήξεις καὶ λῃστεῖες, ἐνῷ, θ' ἀπέφευγε ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα του (ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά).

'Ο Nick ἤλπιζε ὅτι πᾶν ὅπερ ἐγνώριζεν ἡ F.B.I. περὶ αὐτοῦ κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω προγράμματος θὰ ἦτο ἄχρηστον. 'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι ὑποτάσσονται εἰς τὰς

συνηθείας των. Ὁ Nick ἐλησμόνησε ν' ἀλλάξῃ ἕνα πρᾶγμα: «Τὴν προτίμησίν του εἰς τ' αὐτοκίνητα τῶν ἐπιχειρήσεών του» ὡς ἀπεκάλει ταῦτα.

Ἕν ἔγκλημα ἐκτελούμενον ἀπὸ τὸν Nick Montos παρουσίαζε τὴν εἰκόνα τῆς τελειότητος.

Σχεδιάζοντας μίαν διάρρηξιν χρηματοκιβωτίου ἐξήταζε ἐκ τῶν προτέρων τὸ κτίριον, ὅπως ἕνας ἔμπορος ἐξετάζῃ τὰς εἰσόδους, ἐξόδους καὶ τὰς εἰσπράξεις του. Τὴν μπάρα ἀσφαλείας τοῦ χρηματοκιβωτίου ἐγνώριζε νὰ προσβάλῃ μὲ μεγάλην δεξιοτεχνίαν, τὸ κλεῖθρον ἀσφαλείας (μὲ ἀριθμοὺς) ἐγνώριζε νὰ συνδυάζῃ μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν. Ἐὰν ὑπῆρχε μηχανισμὸς δακρυγόνων (εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον) ἐγνώριζεν ὁ Montos νὰ τὸν ἐξουδετερώνῃ μὲ τὴν ἰδικήν του μέθοδον, μίαν ἀνωτέραν μέθοδον.

Εἶχε προτίμησιν εἰς τὰ ἐλαφρὰ διθέσια αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν πολλὰ πλεονεκτήματα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ληφθέντων μέτρων παρὰ τῆς F.B.I., εἶχε διαταχθῆ καὶ ἡ παρακολούθησις τῶν γκαράζ εἰς τὰ ὁποῖα ἐπήγαιναν οἱ φίλοι τοῦ Nick.

Ἡ ἀνταμοιβὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Τὴν 23 Αὐγούστου 1954 οἱ ἀστυφύλακες τῆς F.B.I. παρηκολούθουν ἕνα γκαράζ, εἰς τὸ προάστειον Berwyu τοῦ Σικάγου. Ἔξωθι τοῦ γκαράζ ἐστάθμευεν ἕνα αὐτοκίνητον ὁμοιάζον μὲ τύπον Ford ἐλαφρὸν διθέσιον. Οἱ μηχανικοὶ ἐπεσκεύαζον τὴν μηχανήν. Οἱ ἀστυνομικοὶ παρετήρησαν ὅτι ἡ μηχανὴ δὲν ἦτο Ford. Ἐστάθησαν ἐκεῖ πλησίον. Σὲ λίγα λεπτὰ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ἐξῆλθεν ἔξω. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουσι καλῶς τοὺς δύο ἐν αὐτῷ εὑρισκομένους. Ἐτέθησαν εἰς παρακολούθησιν πλήρεις ἐλπίδων. Πλησίον τοῦ Westcherter ἕνα φορτηγὸ τραῖνο ἔκλεισε τὴν διάβασιν. Αὐτὸ ἐπέτρεψε στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ πλησιάσουν χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, ἀμέσως δὲ ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο ἦτο ὁ κοντούλης Nick, τὸν ὁποῖον συνέλαβον πρὶν προφθάσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ αὐτόματον τὸ ὁποῖον εἶχε σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ ποῦρα παραπλεύρως του.

Τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν ἀστυνομικῶν, ἦτο ἀκριβῶς ὁ τύπος αὐτοκινήτου προτιμήσεως τοῦ Nick. Ἕνα Ford μὲ μηχανὴν Cadilac.

Μετὰ ἀπὸ καταδίωξιν 2 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν ὁ Nick Montos πίπτει εἰς παγίδαν στηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἰδίου.

Ἕνας καταδιωκόμενος δύναται νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ τί τὸ διακριτικὸν τῆς ἐγκληματικῆς του δράσεως, ὥστε νὰ ξεχωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι μεγάλη βοήθεια διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐὰν ὑπάρχῃ καὶ ἡ πλέον ἀσήμαντος λεπτομέρεια περὶ αὐτοῦ.

Ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἔμπειροι ἄνθρωποι, οἱ ἄσσοι τοῦ ἐγκλήματος, πίπτουν εἰς παγίδας στηθείσας παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ἡ F.B.I. ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ John Dounald Walker ἔχων ἰδιαιτέραν συμπάθειαν εἰς τὸ νὰ ἐξαπατᾷ τὰς χήρας, γεροντοκόρες καὶ διεζευγμένες, ἐφαίνετο ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερόμενος διὰ δύο ἄλογα τῶν ἱπποδρομιῶν, τὸ Coral Waters καὶ Cut Sugar.

Ὁ Walker κατεζητεῖτο μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι εἶχε νυμφευθῆ τρεῖς γυναῖκας καὶ ἐξηπάτησε αὐτὰς καὶ ἔλαβε 67.000 δολλάρια.

Ἕνας εἰδικὸς εἰς τὴν παραλλαγὴν τῶν χαρακτηριστικῶν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν μεταβάλῃ κατ' ἐξαίρετον τρόπον ὥστε νὰ εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ ἀναγνώρισίς του. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐστοιχιμάτιζον ὅτι ὁ Walker θὰ παρακολουθοῦσε τὰ ἄλογά του, διότι ὑπῆρχον φῆμαι ὅτι ἀνήκουν εἰς αὐτόν. Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Αὐγούστου τὸ Coral Waters ἔτρεχε εἰς μίαν ἱπποδρομίαν τῆς Comberland Maryland.

Ἔτρεχε τρίτο. Οἱ ἀστυφύλακες ἐτοποθετήθησαν ἔξωθι τοῦ Ταμείου καὶ ἀνέμενον. Πράγματι ὁ Walker προσῆλθε μόνος του νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματα.

Αὐτὴ ἡ σύλληψις τοῦ ἐστοίχισε τελικῶς 15 χρόνια φυλακὴ καὶ χρηματικὴν ποινὴν 20.000 δολλαρίων.

Μία ἄλλη ἐξέχουσα ἐγκληματικὴ μορφὴ ὁ Joseph Levy εὑρίσκεται εἰς τὴν φυλακήν, ἀπὸ τὴν λεπτομέρειαν ἣν ἔμαθον οἱ ἀστυνομικοὶ ὅτι οὗτος ἐστοιχιμάτιζε μεγάλα ποσά. Ἐφαίνετο ἀπίθανον ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ «Ντέρμπυ» τοῦ Kentucky. Σ' αὐτὸ τὸ θορυβῶδες πλῆθος θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι πλέον ἢ ἀσφαλὲς ἐὰν δὲν διέπραττε τὸ σφάλμα νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν θυρίδα τῶν 50 δολλαρίων.

Συχνὰ τὸ πρόβλημα τῶν διωκτῶν ἀστυνομικῶν εἶναι διπλοῦν· ὄχι μόνον νὰ τεθῶσι εἰς τὰ ἴχνη τοῦ διωκομένου, ἀλλὰ νὰ διαπιστώσουν καὶ τὴν ταυτότητα τούτου. Οἱ ἀστυνομικοὶ πολλάκις οὐδόλως δύνανται νὰ βοηθηθῶσι ἀπὸ τὰς φωτογραφίας. Νὰ ἐρωτήσωσι δι' ἕνα ἄνθρωπον σὰν τὸν εἰκονιζόμενον εἰς τὴν φωτογραφίαν, εἶναι πολλάκις σὰν νὰ ἐρωτῶσι τοὺς ἀνθρώπους ἐὰν εἶδον ἕνα ὡρισμένο κοκκινολαίμη (πουλί). Οὕτω ἡ ἀναγνώρισις πολλάκις καθίσταται παρὰ πολὺ δύσκολος. Τότε ἀκόμη καὶ ἡ μικροτέρα προσωπικὴ ἰδιορρυθμία ἢ συνήθεια ἔχει μεγάλην ἀξίαν διὰ τοὺς διώκτας ἀστυνομικούς.

Κάποτε οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς F.B.I. κατέβαλον ὑπεράνθρωπους προσπαθείας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν δύο κακοποιῶν, οἵτινες εἶχον λῃστεύσει μίαν Τράπεζαν εἰς τὴν πόλιν Memphis ἐκ τῆς ὁποίας ἁφήρεσαν 43.000 δολλάρια. Οἱ ἀστυνομικοὶ τελικῶς ἔστρεψαν τὰς ὑποψίας κατὰ δύο ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἐσύχναζον σὲ κάποιο Τουριστικὸν Κέντρον. Ὁ καταστηματάρχης αὐτοῦ τοὺς ἐγνώριζε ὡς τὸν Κον Alexander καὶ Κον Anderson. Ὀλίγον πρὸ τῆς λῃστείας οὗτοι εὑρίσκοντο εἰς τὸ Κέντρον. Ἀφοῦ πῆραν τὸ οὔζο των ἐζήτησαν καὶ ἕνα ἀσύνηθες κοκτέϊλ. Μετὰ 40′ ἀπὸ τὴν διαπραχθεῖσαν λῃστείαν οὗτοι ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν στὸ ἴδιο Κέντρον καὶ παρήγγελον καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτό. Τὴν 12 Φεβρουαρίου, δηλ. μετὰ 4 ἡμέρες ἀπὸ τὴν λῃστείαν, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀφοῦ ἐτέθησαν εἰς τὰ ἴχνη ὅλων τῶν «Alexander καὶ Anderson» κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσι τοὺς δράστας τῆς λῃστείας μέσα στὸ Μπὰρ ἑνὸς ξενοδοχείου τοῦ Miami.

Ὁ Alexander ἐξηκριβώθη ὅτι ἦτο ὁ Clyde Millon Johuson, ἕνας ἐγκληματίας μὲ ἕνα βεβαρημένο ἐγκληματικὸν παρελθόν.

Ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον οὗτος κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ τῇ βοηθείᾳ μιᾶς φίλης του ὀνόματι Billie, ἡ ὁποία ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὡς ἡ σύζυγος ἑνὸς διαρρήκτου ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ὡς ἔχουσα ἕνα λίαν πλούσιον ἐγκληματικὸν μητρῷον.

Ὁ Johuson καὶ ἡ Billie ἐγνώριζον τόσον καλὰ τὰς ἀστυνομικὰς μεθόδους, ὅσον καὶ ἕνας παλαιὸς ντετεκτίβ. Εἶχαν ἐξαιρετικὰς ἱκανότητας νὰ διαφεύγουσι τὴν σύλληψιν.

Ἡ Billie ἔβαψε τὰ μαλλιά της εἰς χρῶμα ξανθὸ μέλιτος, ὁ Johuson ἐπίσης ἔβαψε τὰ μαλλιά του μαῦρα καὶ ἐφόρεσε γυαλιά. Ἔφθασαν εἰς τὸ Cincinnat, μ' ἕνα παλαιὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχεν ἀγοράσει ἡ Billie.

Οὕτω ἐκάλυψαν πλήρως τὰ ἴχνη των, ἐγκαταλείψαντες μάλιστα καὶ τὸ αὐτοκίνητο σ' ἕνα ἔρημο μέρος, παρουσιαζόμενοι μὲ διαφορετικὸν ὄνομα ὅπου ἐπήγαιναν. Ἥσυχος καὶ εὐγενὴς εἰς τοὺς τρόπους ὁ Johuson ἐπέσυρε τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κόσμου.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἤρχισαν νὰ διαπράττωνται λῃστεῖες ἀπὸ ἕνα εὐγενῆ κακοποιό, ὁ ὁποῖος πάντοτε δὲν παρέλειπε νὰ εἴπῃ «εὐχαριστῶ».

Ἡ Ἀστυνομία συνεπέρανε ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ Johuson, ἔστω καὶ ἂν οἱ λῃστεῖες διεπράττοντο μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν ὅπου ἔδρα ὁ Johuson, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ἑτέρου ἐγκληματίου ὅστις εἶχε κλέψει τὴν συνήθειαν τοῦ Johuson νὰ λέγῃ «εὐχαριστῶ».

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ὁ Johuson ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο καὶ πάλιν νὰ δράσῃ εἰς Middle West.

Ἕνας ὑπάλληλος ἑνὸς Ξενοδοχείου εἰς τὴν Indiana Polis εἶπε εἰς τοὺς ἀστυ-

νομικοὺς ὅτι ἕνα ζεῦγος μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Johuson καὶ τῆς Billie εἶχε καταλύσει στὸ Ξενοδοχεῖον των. Ὅταν ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ὑπέδειξαν τὰς φωτογραφίας των, οὗτος ἀπήντησε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ φύγουσι ἵνα ἐρευνήσωσι εἰς ἄλλα Ξενοδοχεῖα. Ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκάλεσε στὸ τηλέφωνο τὸ ἐν λόγῳ ζεῦγος καὶ παρήγγελεν ἀπὸ τὸ ἀσύνηθες ποτὸ ποὺ ὡς ἀνωτέρω ἀνεγράφη ἔλαβον καὶ εἰς τὸ Τουριστικὸ Κέντρο ὅπου διεπράχθη ἡ λῃστεία. Ὁ ὑπάλληλος ἐπανέλαβε τὴν δοθεῖσαν παραγγελίαν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ἐσκίρτησαν ἀπὸ χαρά. Σὲ λίγα λεπτὰ ἕνας μαυρομάλλης ἦλθε κάτω μὲ τὸ ἀσσανσέρ. Δὲν ὡμοίαζε τὸν Johuson, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχον δίκαιον πιστεύοντες ὅτι ἦτο αὐτός. Ὅπως ἐκινήθησαν πρὸς αὐτόν, οὗτος ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἐπυροβόλησε φεύγων. Τὸν συνέλαβον ἀργότερον στὸ ἰατρεῖον ἑνὸς ἰατροῦ ὅπου κατέφυγε, διότι μία σφαῖρα τῶν ἀστυνομικῶν τὸν ἐτραυμάτισε ὅπως εἰσήρχετο σ' ἕνα αὐτοκίνητο, εὐτυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν τὸ τραῦμα δὲν ἦτο σοβαρόν. Αἰτία τῆς συλλήψεως ὑπῆρξεν ἡ ἀσήμαντος λεπτομέρεια τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει οἱ ἀστυνομικοὶ εἰς τὸ Τουριστικὸν Κέντρον, ὅτι ὁ Johuson εἶχε ἰδιαιτέραν προτίμησιν στὸ ποτὸ «Seven up» καὶ αὐτὸ τὸν ἐπρόδωσε, ὅτε ἔδωσε τηλεφωνικῶς παραγγελίαν στὸν ὑπάλληλο τοῦ Ξενοδοχείου. Οὗτος κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 40 ἐτῶν καὶ ἤδη εὑρίσκεται εἰς τὰς φυλακὰς Alcatraz.

Λέγεται καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅλοι μας ἔχομεν ἀσημάντους ἰδιορρυθμίας καὶ συνηθείας ποὺ συχνὰ δὲν γνωρίζομεν τοῦτο. Ταύτας δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπερνικήσωμεν ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπὸ αὐτὰς ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μας.

Θ' ἀναφέρωμεν μίαν ἀκόμη μικρὰν ἱστορίαν, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται πόσον ἀνεκτίμητος εἶναι ἡ γνῶσις ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν τῶν ἀσημάντων ἰδιορρυθμιῶν καὶ συνηθειῶν τῶν καταδιωκουμένων ἐγκληματιῶν.

Πρόκειται περὶ μιᾶς περιπτώσεως κατασκοπίας κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον.

Τὴν 29-11-1944 ἕνα Γερμανικὸν ὑποβρύχιον τὸ ὑπ' ἀριθ. 1230 ἀπεβίβασε δύο κατασκόπους εἰς τὸ Crab Tree Point τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οὗτοι ἦσαν ὁ Γερμανὸς Erich Cimpel καὶ ὁ Ἀμερικανὸς λιποτάκτης William Colepaugh. Εἰς τὴν παρὰ τὴν Χάγην Σχολὴν κατασκόπων οὗτοι ἐξεπαιδεύθησαν καὶ ἐδιδάχθησαν κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον τὴν χρῆσιν ὅπλων καὶ φωτογραφικῶν μηχανῶν. Ὁ Cimpel ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιῇ ἐκρηκτικὰς ὕλας καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς τὴν ἀνατίναξιν γεφυρῶν, τὴν ἐκτροχίασιν τραίνων καὶ ἦτο ἕνας τέλειος χειριστὴς ἀσυρμάτου. Εἶχον ἐφοδιασθῇ μ' ἕνα εἰδικὸν κρυπτογραφικὸν κώδικα καὶ ἔφερον μαζί των εἰδικὴν μελάνην μὴ ὁρατήν, ὡς ἐπίσης καὶ ὀνόματα πολλῶν Ἀμερικανῶν αἰχμαλώτων πολέμου.

Μέσα σὲ γράμματα ἀθῷα πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς αἰχμαλώτους θὰ ἠδύναντο ν' ἀπευθύνουν πρὸς τὰς Γερμανικὰς Ἀρχὰς μὴ ὁρατὰς ἀγγελίας.

Τίποτε δὲν εἶχε παραλειφθῇ ἢ τουλάχιστον ἔτσι ἐφαίνετο. Ἀμφότεροι ἔφερον Ἀμερικανικὰ πιστοποιητικὰ γεννήσεως, Ἀμερικανικὰ δελτία ταυτότητος καὶ ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου. Εἶχον περίστροφα, πηξίδας καὶ ὡρολόγια ἀκριβείας.

Σχεδιάζοντες νὰ παραμείνουσι ἐπὶ 2ετίαν ἔφερον 60.000 δολλάρια διὰ τὰ ἔξοδά των. Ὁ Cimple ἔφερε ἐπίσης 100 ἀδάμαντας τοὺς ὁποίους θὰ ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ πωλήσῃ. Παρ' ὅλας τὰς προετοιμασίας ἐλησμόνησαν νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν καπέλλα. Ἀπεβιβάσθησαν μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπεκράτει μεγάλη χιονοθύελλα, εἰς μίαν ἀκτὴν ἀγροτικῆς περιφερείας. Ἀμέσως ἐπροχώρησαν φέροντες εἰς χεῖρας των μικρὰς βαλίτζας. Ἕνα χωριατόπαιδο ἡλικίας 18 ἐτῶν ἀντελήφθη αὐτοὺς μὲ τὰ λασπωμένα σχεδὸν πρόσωπα, μὲ ἐνδυμασίας τὰς ὁποίας φοροῦσι εἰς τὰς πόλεις καὶ ἀσκεπεῖς καὶ τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Ἀμέσως ἔσπευσε καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα του, οὗτος δὲ εἰδοποίησε τὸν F.B.I. καὶ οὕτω μετὰ 9 ὥρας ἀπὸ τῆς ἀποβιβάσεώς των ἐτέθησαν οὗτοι εἰς ἀναζήτησιν ὑπὸ τῆς F.B.I., χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ γνωρίζουν.

Ὁ Gimpel εἶχε ἐκλέξει ὁ ἴδιος ὡς συνεργάτην του τὸν Colepaugh καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκλογήν του, διότι οὗτος ἦτο ἕνας φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ τοῦ ἦτο χρήσιμος διὰ τὴν κατασκοπίαν ἀφορῶσαν τὰ πλοῖα, τ' ἀεροπλάνα καὶ τὰς ρουκέτας. Δὲν ἐγνώριζεν ὅμως ὁ Gimpel ὅτι πρὸ τῆς λιποταξίας του ἡ F.B.I. εἶχε σχηματίσει φάκελλον τοῦ Colepaugh μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι πιθανὸν οὗτος νὰ προσφέρῃ ποτὲ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς Γερμανούς. Ἐὰν ἐγώριζε βέβαια τοῦτο ὁ Gimpel θὰ προτιμοῦσε ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον μόνος του, ὅπως καὶ ἔμεινεν μόνος του μετὰ δύο ἑβδομάδας, ὁπότε ἡ F.B.I. συνέλαβε εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην τὸν Colepaugh. Οὗτος ὡμολόγησε τὰ πάντα.

Τώρα τὸ πρόβλημα ἦτο νὰ συλληφθῇ ὁ Gimpel, ἕνας ἐπικίνδυνος ἐχθρός, μὲ ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν καὶ ἐκπαίδευσιν, διαθέτων χρήματα καὶ Ἀμερικανικὰ πιστοποιητικὰ καὶ δυνάμενος νὰ ταξιδεύσῃ εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν, ὅπου ἐνόμιζε καλλίτερον.

Πῶς θὰ ἠδύναντο νὰ τεθῶσι εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Gimpel; Αἱ πληροφορίαι τοῦ Colepaugh ἦσαν δύο κατηγοριῶν: Πληροφορίαι δυνάμεναι ν' ἀποκαλύψωσι τὴν ταυτότητά του, ἀλλὰ βεβαίως μετὰ τὴν σύλληψιν καὶ πληροφορίαι ἀσήμαντες αἱ ὁποῖαι ἐλαχίστας ἐλπίδας ἔδιδον εἰς τοὺς ἀστυνομικούς: Ὡς π.χ. ὁ Gimpel φοροῦσε ἕνα δακτυλίδι ἑνὸς ἰδιαιτέρου σχεδίου, ἀλλὰ κάλλιστα μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ. Ἔφερε ἕνα κέρμα κρεμασμένο λιθουανικὸν, ὡς φέρον καλὴν τύχην (φυλαχτό). Θὰ ἠδύνατο ὅμως κάλλιστα νὰ μὴ τὸ ἔχῃ ἐκτεθιμένον. Εἶχεν ἐργασθῇ εἰς τὸ Περοὺ καὶ ἠρέσκετο νὰ διαβάζῃ Περουβιανὰς ἐφημερίδας: Τώρα ὅμως θὰ ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τοῦτο. Ἀγαποῦσε τῆς μπριζόλες, καὶ προτιμοῦσε τὴν Ἱσπανικὴν κουζίνα. Θὰ ἠδύνατο νὰ φορῇ Ἀμερικανικὰ ἐνδύματα ὡς συνηθίζονται εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἦτο τελείως ἀμφίβολον ἐὰν θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν 42αν ὁδὸν τῆς 7ης Λεωφόρου εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἵνα ἀγοράσῃ Περουβιανὴν ἐφημερίδα, διότι ὡς εἶπε ὁ Colepaugh, εἶχον παρακολουθήσει μαζὶ μία κινηματογραφικὴν ταινίαν καθ' ἣν ὁ ἐγκληματίας συνελήφθη τὴν στιγμὴν ποὺ πῆγε ν' ἀγοράσῃ τὰς ἐφημερίδας τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παρηκολούθουν τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀλλὰ ἐφαίνετο ἀνωφελές. Παρηκολούθησαν πολλοὺς πελάτας.

Περὶ ὥραν 9 μ.μ. τῆς 13ης Δεκεμβρίου ἀντελήφθησαν κάποιον ὅστις εἶχε περίπου τὰ περιγραφέντα χαρακτηριστικά, ἀλλὰ ὑπῆρχον πάρα πολλοὶ σὰν κι' αὐτόν. Ἐὰν τουλάχιστον ἠγόραζε μίαν Περουβιανὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ δὲν ἠγόρασε.

Ἐπῆγε κατόπιν ἐκεῖ ποὺ πωλοῦσαν ἔντυπα καὶ βιβλία Νοτιο - Ἀμερικανικά: Ἐξήτασε διὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα βιβλίο, καὶ τέλος εὗρε ἕνα τῆς ἀρεσκείας του. Ἀκολούθως ἐπῆγε εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ ἐπλήρωσε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν καὶ τὸν συνέλαβον πάραυτα. Ὑπῆρχον χιλιάδες ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς σωματικῆς διαπλάσεως καὶ μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι συνελάμβανον τὸν κατάσκοπόν των. Τί ἦτο αὐτὸ ποὺ ἔπεισε αὐτοὺς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ καταδιωκομένου; Αὐτὸς ἔκαμε κάτι ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχον ἴδη εἰς τοὺς ἄλλους καθ' ὅλην τὴν παρακολούθησίν των. Ἐπλήρωσε βγάζοντας ἕνα χαρτονόμισμα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἄνω τσέπην τοῦ σακκακίου του. Τοῦτο ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀστυνομικούς, διότι ὁ συλληφθεὶς συνεργάτης του Colepaugh τοὺς εἶχε παράσχῃ αὐτὴν τὴν ἀσήμαντον πληροφορίαν, ὅτι «δὲν φέρει ποτὲ μαζί του πορτοφόλι καὶ φέρει τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τσέπην, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος βάζει ἕνα μανδυλάκι.

Ὁ Gimpel ἦτο ἐξυπνότατος, λίαν πεπειραμένος καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ἐκπαίδευσιν. Εἶχε πιστοποιητικὰ οὐδεμίαν προκαλοῦντα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητός του, εἶχε χρήματα, εἶχε ἀδάμαντας νὰ πωλήσῃ ἐὰν ἐξηντλοῦντο τὰ χρήματά του. Ἀλλὰ εἶχεν ἐπίσης μίαν ἀσήμαντον, μηδαμινὴν συνήθειαν. Καὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια τοῦ ἐστοίχισε τὴν καταδίκην του εἰς ἰσόβιον κράτησιν.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ὁ παίκτης»

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, δοκ. Ἀρχιφύλακος

Ἡ ὑπόθεση ποὺ μοῦ ἀνετέθη τὸ βράδυ τῆς 27ης Δεκεμβρίου τοῦ 1954 δὲν ἦτο καθόλου εὔκολη. Ἔπρεπε πάση θυσίᾳ ν' ἀνακαλύψω τὸν τρόπο ποὺ ἕνα ἄτομο μετρίου ἀναστήματος μετεχειρίζετο γιὰ νὰ «σαρώνῃ» τὰ χρήματα ποὺ ἀφελεῖς παῖκται κατέθεταν στὸ πράσινο τραπέζι.

Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μοῦ δόθηκαν καὶ μὲ μιὰ φωτογραφία στὴν τσέπη κάθησα στὸ ἀπέναντι τοῦ τελωνείου Πειραιῶς καφενεδάκι καὶ ἄνοιξα τὴν ἐφημερίδα μου. Τὸ ἄτομο ποὺ ζητοῦσα θαρχόταν σὲ λίγο μὲ τὸ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» ἢ ἀργότερα μὲ τὸ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ», ἕνα μικρὸ βαποράκι ποὺ μετέφερε ἐκλεκτοὺς τουρίστες ἀπὸ τὴ Σικελία.

Γιὰ τὸν ἀστυφύλακα Γ. δὲν ἀνησυχοῦσα. Ἦταν δοκιμασμένος ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἤξερα ὅτι θὰ μ' ἔβγαζε ἀσπροπρόσωπο. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε δῇ μιὰ φορὰ μόνον καὶ κατὰ τὴν προπέρσινη πρωτοχρονιὰ τὸ ἄτομο ἐκεῖνο κοντὰ σὲ κάποιο σπίτι στὸ Ψυχικό. Ἔκανε ἕνα διαβολεμένο κρῦο καὶ βάδιζε μὲ τὸ γιακὰ τῆς καμπαρτίνας ἀνασηκωμένο καὶ μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο τόσο ποὺ ἐκάλυπτε σχεδὸν ὅλο του τὸ πρόσωπο. Ὁ ἀστυφύλαξ Γ. ἐπετάχυνε τὸ βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ ἄτομο ἐκεῖνο καὶ νὰ δῇ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐκεῖνο ὅμως τὸβαλε στὰ πόδια καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ δυσάρεστη συνάντηση μὲ τὸν ἀστυνομικὸ δὲν γύρισε νὰ σηκώσῃ τὸ μικρό του χαρτοφύλακα ποὺ γλύστρησε σὲ κάτι θάμνους.

Σὲ κεῖνον τὸ χαρτοφύλακα βρήκαμε πράγματα ἐντελῶς ξένα ἀπὸ κεῖνο ποὺ κάτι θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς διευκολύνῃ. Ἕνα μάλλινο κασκὸλ καὶ μιὰ γυναικεία ζώνη. Ὄρθια ὅμως καὶ κωλλημένη στὸ δέρμα βρισκόταν μιὰ φωτογραφία. Παρίστανε ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων σὲ στάση πολὺ τρυφερή. Ὁ ἄνδρας φαινόταν νάχῃ περάσῃ τὰ τριάντα καὶ ἡ γυναίκα κατὰ δέκα χρόνια νεώτερή του.

Τὸ ἄτομο ποὺ ζητοῦσα ἔπρεπε νὰ ἦταν ὡς 35 χρόνων χαρτοκλέπτης ὁλκῆς, ποὺ ἦταν αἰτία ἀποποπείρας αὐτοκτονίας τῆς κυρίας Μ. πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ αἰτία θανάτου ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς τοῦ ἐμπόρου Δ. πρόπερσυ. Ἡ κυρία Μ. εἶχε «ποκάρει» περίπου τριάντα ἑκατομμύρια—τότε—γιατὶ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στοὺς τρεῖς ἄσσους της. Ἔπεσε ὅμως πάνω σὲ φοὺλ τοῦ κυρίου Μαβίλλη—ψευδώνυμο τοῦ καταζητουμένου—καί, μὴ ἔχοντας ἄλλο τι κινητὸ ἢ ἀκίνητο νὰ παίξῃ, ἀπεφάσισε νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή της μὲ λουμινάλ. Κι' ὁ ἔμπορος Δ. ἔμεινε ἄψυχος στὴν καρέκλα ὅταν «τὰ ρέστα του» τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν ἕνα κατάστημα ἐδωδίμων καὶ δύο ἑκατομμύρια μετρητὰ στὴν «κάσα» ἐξανεμίζονταν γιατὶ τὸ «χρῶμα» του ἦταν ἀνίσχυρο μπροστὰ στὸ «φλὸς—ρουαγιὰλ» τοῦ κυρίου Κοτσίρη—ψευδώνυμο κι' αὐτὸ τοῦ καταζητουμένη.

Οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς εἶχαν δοθῇ τὰ τρία τελευταῖα χρόνια σχετικὰ μὲ τὸ ἄτομο αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ συγκεχυμένες. Ἄλλες τὸν παρουσίαζαν ἀεροπορικὸ ἀκόλουθο τῆς Πρεσβείας μας στὸ Παρίσι, ἄλλες ὡς πλούσιο ἔμπορο ποὺ μετέφερε λάδια στὴν Ἰταλία καὶ ἄλλες ὡς ἕναν Ἀθηναῖο τυχοδιώκτη ποὺ δροῦσε ἀποκλειστικὰ στὸ ἐσωτερικό. Μιὰ πληροφορία τὸν παρίστανε ὡς ἰδιοκτήτη μεγάλου κοσμηματοπωλείου, στὴ Σμύρνη ποὺ περνοῦσε τὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους στὴν Ἀθήνα.

Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση, κανένας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐλάμβαναν μέρος στὸ παιχνίδι τῆς πρωτοχρονιᾶς μαζί του δὲν μᾶς εἶχε δώσει στοιχεῖα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ δράσουμε μὲ κάποια ἄνεση. Ὁ οἰκοδεσπότης παρουσιάζετο πάντοτε ὡς ἀγνοῶν τὸ πρόσωπο καὶ οἱ ἑκάστοτε παῖκται ὡς μὴ γνωρίζοντες τίποτα ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἕνας—πάντοτε— τὸν γνώρισε στὸ ξενοδοχεῖο δεῖνα δυὸ ὧρες πρὸ τοῦ παιγνίου καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ περάσουν μαζὶ τὴ νύκτα τῆς πρωτοχρονιᾶς. Ὅσα μέσα κι' ἂν μεταχειριστήκαμε ὅσο κι' ἂν προσπαθήσαμε νὰ συλλέξουμε κάτι τὸ διαφωτιστικό, τίποτα

δὲν κατωρθώσαμε. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ καταγγελίες μᾶς δίνονταν δύο καὶ τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν πρωτοχρονιὰ κι' ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο στὰ βιβλία του ἐκτὸς ἀπὸ ὀνόματα ἀνύπαρκτα στὴν πραγματικότητα καὶ δωμάτια ἄδεια φυσικά.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε ὅτι εἴχαμε νὰ κάνουμε μὲ σπεῖρα χαρτοκλεπτῶν καὶ ἴσως διεθνοῦς ὁλκῆς. Ὁ κ. Μαβίλλης τῆς τελευταίας νύχτας τοῦ 1952 ἐφέρετο στὸ ξενοδοχεῖο ὡς ταξιδεύων τὴν 2αν Ἰανουαρίου 1952 γιὰ τὴν Ἰταλία. Καὶ ὁ κ. Κοτσίρης τῆς παραμονῆς τοῦ 1954 ἐφέρετο ὡς ἀναχωρῶν τὴν 4ην Ἰανουαρίου 1954 γιὰ τὴν Μυτιλήνη. Οὔτε ὄνομα ὅμως παρόμοιο ὑπῆρχε κατὰ τὸν ἔλεγχό μας στὰ ταξιδιωτικὰ γραφεῖα καὶ στὰ συγκοινωνιακὰ μέσα ἀλλὰ οὔτε καὶ ἄτομο ποὺ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μᾶς ἐδίνοντο νὰ συμπίπτουν.

Ἡ στατιστικὴ ποὺ κάναμε σχετικὰ μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικο παίξιμο τοῦ καταζητουμένου συνοψιζόταν στὰ ἑξῆς συνηθισμένα πράγματα: Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις —ποὺ ἔχανε—κι' ἦταν πάρα πολλὲς τὰ ποσὰ ἦσαν ἀσήμαντα. Ὅταν ὅμως κέρδιζε, τὰ ποσὰ ἦταν ἀστρονομικά. Οἱ συμπαῖκται του ἦταν ὅλοι πλούσιοι, εὐκατάστατοι καὶ εὐϋπόληπτοι ἀστοὶ τῶν Ἀθηνῶν.

***

Τὸ τηλεφώνημα ποὺ ἔγινε πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τὸ ἀπόγευμα τῆς 26ης Δεκεμβρίου πέρισυ, ἦταν οὐρανοκατέβατη εὐτυχία.

Ἡ γυναικεία φωνὴ—ποὺ τόνομά της ἀρνήθηκε νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ—μᾶς πληροφοροῦσε ὅτι μὲ τὸ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» ἢ μὲ τὸ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ» θὰ ἔφτανε στὶς 28 τοῦ μηνὸς ἐκεῖνος ποὺ τρία χρόνια μᾶς ἀπασχολοῦσε, ἀκούων στὸ ὄνομα Γιῶργος Ρόζος. Στὴν ἐρώτηση σχετικὰ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀτόμου μᾶς ἀποκρίθηκε ἕνα ἀτέλειωτο βουητὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ τίποτα ἄλλο.

Ἤμουνα ὁ πέμπτος τῆς ὁμάδος ποὺ ἐπωμίστηκε τὴν ἀναγνώριση, τὴν παρακολούθηση καὶ τὴ σύλληψη τοῦ καταζητουμένου. Καὶ μιὰ ἐμπιστευτικὴ προφορικὴ διαταγὴ μὲ διέτασσε νὰ μεταχειρισθῶ κάθε μέσον ὥστε νὰ συλλάβω τὸν Ρόζο πάνω στὸ παιχνίδι καὶ τὴν ὥρα τῆς χαρτοκλοπῆς.

Τὸ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» ἀναστάτωσε τὸ Λιμάνι μὲ τὸ σφύριγμα καθὼς ἔμπαινε ἀργά. Μέχρι νὰ πλευρίσῃ συμβουλεύτηκα γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴ φωτογραφία ποὺ παρίστανε τὸ νεαρὸ ζευγάρι καὶ ἔδωσα τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στὸν ἀστυφύλακα Γ. ποὺ μ' ἕνα ἀχθοφορικὸ καροτσάκι καὶ ἕνα ναυτικὸ κασκέτο μὲ πλησίασε γιὰ νὰ μὲ συμβουλευθῇ κάτι.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» κατέβηκαν καὶ ὅμως τίποτα δὲν μ' ἔκανε νὰ παρακολουθήσω κάποιον ἀπ' ὅλους. Ἦταν ὅλοι ξένοι ἀπὸ κεῖνον ποὺ ζητοῦσα κι' ὁ ἀστυφύλακας Γ. μοῦ ἀνέφερε μὲ ἀπογοήτευση ὅτι πάνω στὸ καράβι δὲν ἀπόμεινε κανένας.

Τὸ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ» θἀρχόταν σὲ δυὸ ὧρες. Ἀποφάσισα νὰ τὸ περιμένω καὶ γιὰ νὰ περάσω τὶς δυὸ ὧρες, χώθηκα στὸ πρῶτο μπὰρ γιὰ νὰ ζεσταθῶ λιγάκι. Ἐκεῖ βρῆκα καὶ τὴ Λίτσα ποὺ μὲ παίδευε δυὸ μέρες νὰ τὴν βρῶ γιὰ κάποια κλοπὴ ἑνὸς μεγάλου πορτοφολιοῦ τοῦ βιομήχανου Χ. τὴν ὥρα ποὺ ἐγκατέλειπε τὴ γκαρσονιέρα του. Τὴν ἔστειλα μὲ κάποιον ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἀπόμεινα στὴν ἀκτὴ ἀγναντεύοντας τὸ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ» ποὺ ἔμπαινε μὲ θριαμβευτικὰ συρίγματα στὸ Λιμάνι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μὲ πλησίασε ἕνας μεσόκοπος, ντυμένος μὲ στολὴ λοχαγοῦ καὶ μὲ διέταξε σὲ σιγανὴ φωνή.

—Φύγε γρήγορα γιὰ τὸ πρακτορεῖα Καραγιάννη. Κλεῖσε μιὰ θέση γιὰ τὴν Κέρκυρα μὲ τὸ «ΑΓΓΕΛΙΚΑ» καὶ τὸ πρωῒ στὶς 6 θὰ ταξιδέψῃς. Εἶναι τριανταπεντάρης καὶ δὲν συνοδεύεται. Πρόσεξε τὴ φωτογραφία. Ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο Καραγιάννη θὰ πᾶς κατευθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο «ΠΑΛΛΑΣ».

Ἔφυγα τρέχοντας καὶ σταμάτησα τὸ πρῶτο ταξί. Μπῆκα μέσα καὶ μ' αὐτὸ

ἀνεζήτησα τὸν ἀστυφύλακα Γ. Δὲν τὸν βρῆκα ὅμως πουθενὰ καὶ σὲ 20′ λεπτὰ βρισκόμουνα στοῦ Καραγιάννη.

Μὲ τὸ φευγαλέο βλέμμα ποὺ ἔρριξα στὸν κατάλογο τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ὑπάλληλος μὲ ἐνέγραφε, δὲν εἶδα τὸ ὄνομα «Γιῶργος Ρόζος». Ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὸ «ΠΑΛΛΑΣ» καὶ καθὼς ἔμπαινα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ θυρωρὸ μοῦ ψιθύρισε: «Δωμάτιον 126. Γιάννης Σαρρές».

Ἀνέβηκα στὸν τρίτο ὄροφο κρατῶντας μιὰ βαλίτσα ποὺ μοῦδωσε ὁ θυρωρός. Καὶ μπαίνοντας στὸ δωμάτιο 127 ἄκουσα τὸ παιδὶ ποὺ ἔβγαινε νὰ λέῃ:

—Μάλιστα, μάλιστα κ. Σαρρέ. Θὰ ζητήσω τὴν κυρία Κάτια καὶ θὰ τῆς πῶ νὰ ἔρθῃ στὶς 10 στὴν Ἤβη. Ὡρεβουάρ.

***

Διαβαίνοντας τὸν ἰσθμὸ αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ βγῶ γιὰ λίγο στὸ κατάστρωμα καὶ νὰ ἀναπνεύσω. Τὰ βαρειὰ ἐγγλέζικα τσιγάρα ποὺ ἐκάπνιζε τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο ὁ κ. Σαρρὲς μὲ εἶχαν ἀρκετὰ ζαλίσει. Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ ἀτμοὶ τῆς σαμπάνιας καὶ τῆς μπύρας ποὺ ἤπια τὴ νύχτα στὴν «ΦΛΩΡΙΝΤΑ» μαζὶ μὲ τὸν Σαρρὲ καὶ τὴν Ἔφη—τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσα καὶ μοῦ ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω ὅταν τὴν ἔβλεπα νὰ δίνῃ τόσο περιπαθῆ φιλιὰ στὸν Σαρρὲ—μοῦ ἔφερναν μιὰ διάθεση ὕπνου ἄνευ προηγουμένου. Θυμώμουνα τὴν καημένη τὴν Ἔφη ποὺ μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ τὸ παιχνίδι τῆς γυναίκας ποὺ «ρίχνεται» σ' ἕναν ἄγνωστο ἄντρα καὶ γελοῦσα. Ὅμως ἔπαιξε τόσο καλὰ τὸ παιχνίδι ποὺ τῆς ἀνάθεσα.

Δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία τώρα. Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσα. Τὸ γωνιακὸ σημάδι ποὺ μόλις διεκρίνετο στὴ φωτογραφία ποὺ βαστοῦσα, ὑπῆρχε πραγματικὰ στὸ σαγόνι του. Καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μοῦ δόθηκαν ὑπῆρχαν ὅλα στὸν Σαρρέ. Ἔμεινα ἀρκετὴ ὥρα στὸ κατάστρωμα ἀγναντεύοντας τὶς ἀκτὲς τοῦ Κορινθιακοῦ. Καὶ μόνον ὅταν φθάσαμε στὴν Πάτρα γύρισα στὴν καμπίνα μου γιὰ νὰ φορέσω κάτι μιᾶς καὶ θὰ μέναμε ἐκεῖ καμμιὰ ὥρα. Ἀνοίγοντας τὴν βαλίτσα μου κατάλαβα ὅτι κάτι τὸ ἀνώμαλο συνέβαινε. Τὰ πράγματα τῆς βαλίτσας εἶχαν μετακινηθῆ κι' ἀπ' τὸ περίστροφο ἔλειπαν δυὸ σφαῖρες.

Βγῆκα καὶ διέκρινα τὸν Σαρρὲ νὰ ἔχῃ στηρίξῃ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του στὴν εἴσοδο τῆς καμπίνας. Κατάλαβα. Μὲ εἶχε ὑποπτευθῆ καὶ εἶχε λάβει τὰ μέτρα του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁπλοφοροῦσε κι' ὅλας.

—Γειά σου Μπάμπη, μοῦ φώναξε ὅταν βγῆκα. Τί θάλεγες γιὰ μιὰ βόλτα ὡς τὰ ψηλὰ ἀλώνια; Ἔχουμε μιὰ ὥρα καιρὸ ὥσπου νὰ φύγουμε.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ βγήκαμε στὴν πόλη ἀφοῦ βεβαιώθηκα ὅτι τὸ μικροσκοπικό μου «Γουέπλεϋ» βρισκόταν στὴ θέση του. Καὶ δὲν παραλείπω νὰ τονίσω ὅτι ἀπὸ τὴ βόλτα ἐκείνη κι' ὥσπου νὰ φθάσουμε στὴν Κέρκυρα, κατάλαβα ὅτι ἤμουνα ἕνα μικρὸ παιχνιδάκι στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀπατεῶνα. Ἦταν περίφημος στὸ εἶδος του κι' ἔπαιζε τὸ παιχνίδι του μὲ πρωτοφανῆ ἄνεση καὶ μαεστρία.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς κλείστηκα στὴν καμπίνα μου καὶ κατάστρωσα τὸ σχέδιό μου. Θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα ὅπου δήποτε μέσα στὴν Κέρκυρα καὶ θὰ διακινδύνευα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν συλλάβω. Ἔστω κι' ἂν χρειαζόταν νὰ λείψῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας.

***

Ἡ ἀπογοήτευση ἦρθε ὅταν τὸ «ΑΓΓΕΛΙΚΑ» ἀγκυροβόλησε στὸ Κερκυραϊκὸ λιμάνι. Μὲ τὶς δυὸ βαλίτσες στὸ χέρι ὁ Σαρρὲς μὲ χαιρέτησε θερμὰ καὶ χάθηκε μὲ τὸ πρῶτο ταξὶ πού, ἐντελῶς ἀσυνήθιστα σταμάτησε μπροστά του καὶ τὸν πῆρε.

Ἀπόμεινα στὴν παραλία. Ταξὶ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ δυὸ ἀστυφύλακες ποὺ μὲ ἀναγνώρισαν, βιάστηκαν μόλις μὲ εἶδαν, νὰ μὲ χαιρετήσουν μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια. Ἔλυσα γρήγορα τὸ ζήτημα τῆς ἐμφανίσεως μὲ μιὰ περούκα κι' ἕνα παχὺ μουστάκι. Καὶ ἄρχισα τὶς ἀναζητήσεις του στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ καλλίτερα κέντρα. Εἶχα τώρα καὶ τὴν πολύτιμη συνεργασία τοῦ Ὑπαστυνόμου Β. ποὺ γνώριζε τὸ κάθε τι

μὲ τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ. Βρήκαμε καὶ τοὺς ἀνθρώπους μας ποὺ θὰ κάθονταν στὸ πράσινο τραπέζι τοῦ κάθε καλοῦ σπιτιοῦ τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς. Καὶ τὰ καλὰ σπίτια ἦταν πάρα πολλὰ στὸ νησὶ καὶ τὰ ποσὰ καὶ οἱ παῖκται ἐπίσης πολλοί.

Ἀλλά, ἀλλοῦ τὸ ὄνειρο κι' ἀλλοῦ τὸ θαῦμα. Τὰ γεγονότα τῶν δύο ἡμερῶν ποὺ ἔμεινα στὴν Κέρκυρα μ' ἀνάγκασαν τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς νὰ πάρω θέση δίπλα στὸ μάγειρο τοῦ «ΑΓΓΕΛΙΚΑ» καὶ μ' ἕνα λευκὸ ἡμίψηλο νὰ θαυμάζω τὴν τέχνη ποὺ ἀπαιτοῦν τὰ νόστιμα κεφτεδάκια. Κι' ὅταν τὸ καράβι βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ καὶ ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἰονίου, ἀναγκάστηκα νὰ πάρω ἕναν δίσκο καὶ μ' ἕνα καλοδεμένο παπιὸν καὶ μιὰ ἄψογη σερβιτόρικη φορεσιὰ νὰ γυρίσω σ' ὅλες τὶς καμπῖνες.

Τὸ παιχνίδι εἶχε φουντώσει παντοῦ. Ἄνθρωποι ἐργατικοὶ μὲ τριμμένη φορεσιά, ἄλλοι ἄψογα ντυμένοι καὶ κυρίες μ' ἔξωμες τουαλέττες, εἶχαν στρωθῆ καὶ «ποκάριζαν». Τὰ «τσίπ», «πάσσο», «ντοῦκο» καὶ τὰ «ρέστα σας» κλπ. ἦσαν ἡ μόνη συζήτηση ποὺ γινόταν. Κι' οἱ τράπουλες ξεφυλλίζονταν καὶ τὰ ποσὰ μετατοπίζονταν πρὸς ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἄλλοι περισσότερο ρωμαντικοὶ εἶχαν προτιμήσει νὰ στροβιλίζωνται στοὺς ρυθμοὺς τοῦ βάλς καὶ τῆς ρούμπας. Μιὰ ὀλιγομελὴς ὀρχήστρα εἶχε συγκεντρώσει πάρα πολλοὺς στὴ μεγάλη σάλα τοῦ πλοίου.

Ἡ παρέα τοῦ Σαρρὲ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη καὶ ἡ πιὸ ὅμορφη. Δυὸ κύριοι ἀριστοκρατικὰ ντυμένοι, μιὰ ξανθειὰ γαλανομάτα σειρήνα εἴκοσι τεσσάρων χρόνων περίπου καὶ δυὸ κυρίες μὲ βραχνὴ φωνὴ καὶ πάμπολλα μπιζοῦ.

Ἔκτος τῆς συντροφιᾶς ἦταν ὁ Σαρρές.

Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι μοῦ ζήτησε ἕνα διπλὸ βερμούτ. Ἔφυγα νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγή του μὰ πρὶν βγῶ ἐπεσήμανα τὴ καπαρτίνα του. Κι' ὅταν γύρισα μὲ τὸ βερμοὺτ κι' ἐνῶ τὸ ἔβαζα μπροστά του, τὸ χέρι μου γλύστρησε στὴ τσέπη τῆς καπαρτίνας ποὺ κρεμόταν. Εὐτυχῶς, τὸ «γκόλτς» ἦταν ἐκεῖ κι' ὄχι στὸ ζωστῆρα τοῦ Σαρρὲ ὅπως φοβόμουνα. Μέσα στὴν τσέπη ἦταν κι' οἱ δυὸ σφαῖρες ποὺ μοῦ εἶχε ἀφαιρέσει ὅταν ταξιδεύαμε γιὰ τὴν Κέρκυρα.

Πλύθηκα γρήγορα στὴ κουζίνα κι' ἔβγαλα τὴ περούκα καὶ τὸ μουστάκι. Ἀνοίξα τὴ βαλίτσα μου καὶ μόνον ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι φαινόμουνα πραγματικά, τουλάχιστον σαράντα πέντε χρονῶν, ἐγκατέλειψα τὸν καθρέφτη. Πῆρα ἕνα λεπτὸ μπαστοῦνι καὶ φορῶντας καλὰ τὸ μονόκλ ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴ καμπίνα τοῦ Σαρρέ.

—Ὦ!...μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα. Εἶχα ἀποκοιμηθῆ καὶ μόλις τώρα ξύπνησα. Γιὰ νὰ μὴ μείνω μόνος τέτοιες ὧρες χτύπησα τὴ πόρτα σας. Καθὼς βλέπω ἔχετε ἀρκετὰ προχωρήσει. Μὲ δέχεσθε στὸ τραπέζι σας; Ἡ ὥρα εἶναι ἔντεκα κι' εἶναι τρομερὸ νὰ μένῃς μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς...

Λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλα μιὰ μεγάλη δέσμη ἑκατοστάρικα καὶ τ' ἀκούμπησα στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Τὰ μάτια τῆς ξανθῆς σειρῆνας τῶν εἰκοσιτεσσάρων χρόνων γλάρωσαν καὶ οἱ ἄλλοι κάτι ψιθύρισαν μεταξύ των. Ὁ Σαρρὲς μοῦ ἔρριξε ἕνα διεισδυτικὸ βλέμμα καὶ κατόπιν πρόφερε ἀργά.

—Σᾶς δεχόμεθα ἀγαπητὲ κύριε. Ὁρῖστε, ἀπὸ κεῖ καθῆστε. Καὶ μὲ τοποθέτησε ἀπέναντί του.

Εἶχα μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὴν ἀρχή. Κέρδισα ἀρκετὰ καὶ ὅταν ὁ ὄγκος ποὺ σχηματίσθηκε μπροστά μου ἦταν ἀρκετὰ ἐπιβλητικός, σκάρωσα φοὺλ τοῦ ἄσσου. Ἄκουσα τότε τὸν Σαρρὲ νὰ λέγῃ:

—Τὰ ρέστα σας!

Τἄπαιξα ὅλα. Κι' ἁπλώνοντας θριαμβευτικὰ τὸ χέριμου νὰ τὰ πάρω φανερώνοντας συνάμα μεγαλοπρεπῶς τὸ φοὺλ τοῦ ἄσσου, ζάρωσα καὶ πάρα λίγο νὰ πέσω ἀπ' τὴ καρέκλα στὸ ἄκουσμα τοῦ συριστικοῦ «χρῶμα».

Μιλοῦσε ὁ Σαρρές. Μ' εἶχε ξετινάξει γιὰ καλὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ θεώρησα

τὸν ἑαυτό μου σὲ θέση ποὺ ποτὲ δὲν ξαναγνώρισα. Ἔβγαλα δυὸ δεσμίδες ἑκατοστάρικα ἀκόμα καὶ ἄρχισα ἕνα συντηρητικὸ παιχνίδι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ μιὰ κυρία ζήτησε ν' ἀλλάξουμε τὴν τράπουλα. Εἶχε μιὰ ἄθικτη στὸ τσαντάκι της καὶ μὲ τὸ σφραγῖδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Μονοπωλίου.

Σ' αὐτὸ συμφωνήσαμε ὅλοι πλὴν τῆς ξανθειᾶς κοπέλλας καὶ τοῦ Σαρρέ. Ἰδιαιτέρως ὁ Σαρρὲς δέχθηκε μὲ δυσφορία τὴν πρόταση τῆς κυρίας κι' ἔρριξε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του μὲ φανερὴ πικρία τὴν τράπουλα ποὺ παίζαμε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Στὸ τέλος τοῦ τετάρτου γύρου ἔκρινα ὅτι ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ δράσω εἶχε φθάσει.

Ἡ κομψὴ σιγαροθήκη ποὺ ἀφ' ὅτου ἀντικαταστάθηκε ἡ τράπουλα, τοποθετήθηκε μπροστὰ στὸν Σαρρὲ ἀπ' τὴν ξανθὴ κοπέλλα τῆς παρέας, βρισκόταν στὴ θέση της ἀκόμα. Καὶ τὰ μακριὰ καὶ λεπτὰ δάκτυλα τοῦ Σαρρὲ εἶχαν ἀκινητοποιηθῆ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλαξε ἡ τράπουλα. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἡ κυρία ποὺ ζήτησε τὴν ἀλλαγὴ τῆς τράπουλας εἶχε ἀρκετὰ παρατηρήσει—ὅπως τὴν συμβούλεψα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια τῆς Κερκύρας—κι' ὁ ἀστυφύλαξ Γ. θὰ εἶχε ἀρκετὰ κουρασθῆ πίσω ἀπὸ τὴ μικρὴ ντουλάπα τῆς καμπίνας ποὺ παρακολουθοῦσε κάθε κίνηση τοῦ Σαρρέ.

Μαζεύοντας ἕνα μεγάλο ποσὸν ποὺ μοῦδωκε τὸ μοναδικὸ «Φλὸς—Ρουαγιὰλ» ποὺ μοῦτυχε κι' ἐνῶ ὁ ὄγκος τῶν χρημάτων ποὺ μαζεύτηκαν μπροστὰ στὸν Σαρρὲ εἶχε φθάσει σὲ μεγάλο ὕψος, πετάχτηκα ὄρθιος καὶ δείχνοντας τὴν ταυτότητά μου φώναξα στὸν Σαρρέ:

—Ψηλὰ τὰ χέρια! Εἶμαι ἀστυνομικός.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ μέρος ποὺ κρέμονταν ἡ καπαρτίνα του. Τὸν ἄφησα νὰ βυθίσῃ τὸ χέρι στὴ τσέπη κι' ὅταν γύρισε ἀπογοητευμένος πρὸς τὸ μέρος μου —δὲν εἶχε βρῆ τὸ «γκὸλτς»—τοῦ κατάφερα ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο. Κι' ἐνῶ ὁ Σαρρὲς περνοῦσε στὴν ἀντεπίθεση ἀνταποδίδοντας γενναῖα τὸ χτύπημα ποὺ τοῦδωσα, ὁ ἀστυφύλαξ Γ. ἔπιανε τὸ κομψὸ χεράκι τῆς σειρήνας μὲ τὰ πράσινα μάτια ποὺ κατηύθυνε τὴν κάννη τοῦ μικροσκοπικοῦ της περιστρόφου καταπάνω μου.

Τὸν Σαρρὲ ἀγωνίσθηκα πολὺ γιὰ νὰ τὸν ἐξουδετερώσω. Ἦταν χειροδύναμος καὶ διηύθυνε τὶς γροθιές του πολὺ καλά. Στὸ τέλος θεώρησα καλλίτερο ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ σηκότι του παρὰ νὰ βγάλω τὸ περίστροφο.....

.....

Τὸ σβήσιμο τῶν φώτων τοῦ πλοίου καὶ ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ τῆς σειρήνας του ποὺ ἀνήγγειλε τὸν ἐρχομὸ τοῦ 1955, βρῆκαν τὸν Σαρρὲ μὲ τὶς χειροπέδες καθισμένον σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καμπίνας. Ἡ ξανθὴ σειρήνα βρισκόταν καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ καθὼς στήριζε ἀποκαμωμένη τὰ ὡραῖα της πόδια στὴ καρέκλα, μοῦ θύμιζε τὸν πρῶτο παιδικὸ πίνακα τοῦ Τουλούζ Λωτρέκ.

***

Τὸ γλυκοχάραμα τοῦ Νέου Ἔτους μὲ βρῆκε στὸν Ἰσθμό. Βγῆκα καὶ πάλι στὸ κατάστρωμα ὅπως κι' ὅταν πήγαινα γιὰ τὴν Κέρκυρα πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὸν Σαρρὲ καὶ τὴ φίλη του τοὺς ἐπιτηροῦσε ὁ ἀστυφύλαξ Γ.

Ἀπὸ μακρυὰ εἶδα τὴν Ἀθήνα νὰ κοιμᾶται σὰν μιὰ ἐρημούπολη. Ἀκόμα κι' οἱ σωφὲρ τῶν δύο ταξὶ ποὺ πλησίασα ὅταν κατέβηκα στὸν Πειραιᾶ, κοιμόντουσαν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Καημένη Ἀθήνα! Πόσα δράματα θἄκλεισες στὴν καρδιά σου τὴ νύχτα ποὺ πέρασε...

Στὴν Ἀσφάλεια βρῆκα τὸν διευθυντή μου νὰ ξεφυλλίζῃ κἄτι δελτία.

Τοῦ σύστησα τὴν κυρία καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ πάρῃ ἀμέσως τὴν κατάθεσή της γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἄλλη μέρα στὴν Κέρκυρα. Προηγουμένως τοῦ παρουσίασα τὸν κ. Μαβίλλη ἢ Κοτσίρη ἢ Ρόζο ἢ Σαρρὲ—τὸ τελευταῖο ἦταν τὸ πραγματικό του ὄνομα—καὶ τὸν παρεκάλεσα ν' ἀφήσῃ τὸν ἀστυφύλακα Γ. νὰ τρέξῃ στὴ γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κάνῃ «ποδαρικό». Μὲ εἶχε ζαλίσει σ' ὅλο τὸ δρόμο μὲ τοὺς φόβους του μὴ τυχὸν κάνει κανένας ἄλλος ποδαρικὸ στὸ φτωχικό του.

Δυὸ μέρες ἀργότερα θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου ἀρκετὰ ἱκανοποιημένο. Οἱ εἰδικοὶ

βρῆκαν τὴ τράπουλα τοῦ Σαρρὲ ὡς φτιαγμένη εἰδικῶς γιὰ ἐκείνους ποὺ γνώριζαν ἄριστα τὴν τέχνη τοῦ ψηλαφίσματος. Λεπτὰ κι' ἐξησκημένα χέρια σὰν τοῦ Σαρρέ μποροῦσαν στὴ τράπουλα αὐτὴ νὰ ἀναγνωρίσουν ψηλαφίζοντας ὁτιδήποτε παιγνιόχαρτα. Καὶ ἡ σιγαροθήκη ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ εἰδικὸ μέταλλο οὕτως ὥστε περνῶντας πάνω ἀπ' αὐτὴ τὸ φύλλο τῆς τράπουλας, νὰ βλέπῃ τὸ ἐξησκημένο μάτι τοῦ παίκτου μέσα ἀπ' αὐτὴ τὸ εἴδωλο τοῦ παιγνιοχάρτου. Κι' ὁ Σαρρὲς εἶχε καταπληκτικὴ μνήμη. Θυμόταν πολὺ καλὰ τὰ φύλλα ποὺ μοίραζε κι' ἔκανε τοὺς συνδυασμούς του.

Μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θὰ τὸν ἔστελνα στὸν Εἰσαγγελέα. Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἡ μαρτυρία τῆς κυρίας ποὺ ζήτησε τὴν ἀντικατάσταση τῆς τράπουλας καὶ ἡ κατάθεση τοῦ ἀστυφύλακα Γ. Ὑπῆρξε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας. Ἡ ἐμφάνιση τῆς γυναίκας ποὺ μᾶς τηλεφώνησε τὸ ἀπόγευμα τῆς 26ης Δεκεμβρίου ὅτι ὁ Σαρρὲς θἄρχονταν ἀπὸ τὴν Ἰταλία μὲ τὸ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ» ἢ μὲ τὸ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ». Μόνο ποὺ ἔπεσε ἔξω στὶς πληροφορίες της κι' ὁ Σαρρὲς ἦλθε μὲ ἀεροπλάνο.

Διαπιστώσαμε ὅτι τὸ τηλεφώνημα ἔγινε μὲ καλὴ πίστη καὶ ὄχι γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήσῃ, ὅπως ὑποθέσαμε καὶ στείλαμε ἀνθρώπους μας καὶ στὸ ἀεροδρόμιο. Καὶ ἡ κατάθεση τῆς καλλονῆς αὐτῆς ποὺ ἄκουε στὸ ὄνομα Βέρα—ὁ Σαρρὲς φαίνεται νὰ ἦταν θαυμαστὴς τοῦ πραγματικὰ ὡραίου—ἦταν κάτι ποὺ ποτὲ δὲν βάζαμε στὸ νοῦ μας γιὰ τὰ «κόλπα» τῶν διεθνῶν χαρτοπαικτῶν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Σαρρές. Μόνον ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ καλλονὴ ἐκείνη γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ξανθὴ σειρήνα ποὺ τὸν περίμενε στὴν Κέρκυρα. Θαρχόντουσαν στὴν Ἀθήνα μαζὶ ὡς ἀθῶοι νησιῶτες γιὰ νὰ δράσουν ἀνενόχλητα. Μὰ ἡ ἐκδίκηση τῆς προδωμένης Βέρας τοὺς χάλασε τὰ σχέδια.

Τὰ τεχνάσματα ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε ἡ Βέρα σχετικὰ μὲ τὴ δεινότητα τοῦ Σαρρὲ καὶ τῶν ὁμοίων του διεθνῶν χαρτοπαικτῶν, ἐκρίθη γιὰ λόγους εὐνοήτους νὰ παραμείνουν μυστικὰ στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀσφαλείας.

Τὸ ὅτι κατώρθωσα νὰ συλλάβω τὸ Σαρρὲ ἀγνοῶντας τὰ μεγάλα «κόλπα» του, ὀφείλεται σὰ ἁπλῆ εὔνοια τῆς τύχης. Ἦταν ἕνας μεγάλος χαρτοκλέπτης, ἂν καὶ ὑπεστήριζε φιλοσοφῶντας ὅτι ἦταν μονάχα «π α ί κ τ η ς». Ἕνας παίκτης ποὺ ἤξερε καλὰ τὸ παιχνίδι σ' ὅλες τὶς φάσεις του καὶ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸν ἄλλον «π α ί κ τ η» τοῦ Ντοστογιέφσκυ. Καὶ μιὰ φυσικὴ συνέπεια τοῦ χαρτοπαιγνίου, εἶναι—ὅπως ὑπεστήριζε ὁ Σαρρὲς φιλοσοφῶντας—καὶ ἡ ἀπάτη, ἡ κλοπή. Πάντως ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκτιμῶντας τὸ ταλέντο του τὸν ἔστειλε μονάχα γιὰ τρία χρόνια φυλακή.

Τώρα θὰ σᾶς ἀφήσω. Θὰ βγῶ μὲ τὴ Βέρα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ μερικὰ καλὰ σπίτια. Τὸ πῶς θὰ παρουσιασθοῦμε σ' αὐτοὺς ποὺ κάθονται γύρω ἀπ'τὸ πράσινο τραπέζι, εἶναι δική μας δουλειά. Ἔ; Βέρα;...

Ἡ Βέρα λέει ὅτι θὰ γυρίσουμε τουλάχιστο μὲ δυὸ παληοὺς φίλους τοῦ Σαρρέ.! Ἴσως αὐτοὶ πλουτίσουν πιὸ πολὺ τὶς γνώσεις μας σχετικὰ μὲ τοὺς παῖκτες.....

.....

Ὁ Ὑπαστυνόμος μὲ τὴ Βέρα βγῆκαν καὶ τὸ μεγάλο κτίριο τῆς Ἀσφαλείας βυθίσθηκε στὸ σκοτάδι γιὰ ἕνα λεπτό. Ἄφησα τὸν Ἀξιωματικὸ τῆς Ὑπηρεσίας νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' ἀνέβηκα στὴν ταράτσα. Κάτω ἡ Ἀθήνα πλημμύριζε στὸ φῶς καὶ ὁ Πειραιεὺς σπάραζε ἀπ' τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν πλοίων ποὺ ἀνήγγειλαν τὸ δίσεκτο 1956.

Ἕνας χρόνος ἀκόμα στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.
Κι' ἕνας χρόνος λιγώτερος ὡς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς...

Ὁ χειμώνας...
Ἡ Σχολή..
Κι' ἐμεῖς...

Δεκέμβριος 1955.

«...Μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος ἐτούτου τοῦ χρόνου, κάνει...ἔναρξη ἐργασιῶν, ἡ στήλη αὐτή...Ἡ στήλη ἑνὸς δοκίμου Ἀρχιφύλακος...Ὁ συντάκτης της θέλει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἐξυπηρετήσῃ δυὸ σκοπούς: πρῶτα-πρῶτα νὰ δώσῃ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς ἀνταποκρίσεις μὲ θέμα τὴ Σχολικὴ ζωή, καὶ ὕστερα νὰ φέρῃ στὴ γενικὴ ἀντιπροσωπία τῶν βαθμῶν ποὺ παρατάσσονται σὲ τάξη μάχης μέσα στὸ περιοδικὸ τοῦτο, καὶ τὸν βαθμὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος, ποὺ μέχρι τώρα δὲν ἔδωσε (καίτοι μποροῦσε) ἕνα ζωντανὸ «παρών»...Καινούργια στήλη... Ἡ στήλη ἑνὸς δοκίμου Ἀρχιφύλακος...

Ἡ θητεία της εἶναι μικρὴ καὶ προκαθωρισμένη...Ἓξη μῆνες θὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἀστυνομικὴ Ἰδέα...Κι' ὕστερα θὰ γράψῃ τὸν ἐπίλογό της μὲ μιὰ τελετή, τὴν τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας...

Ἀπόψε λοιπὸν ἔχει ἐγκαίνια...Καὶ σὲ καλεῖ, φίλε ἀναγνώστη, νὰ πάρῃς μέρος στὸ γεῦμα της, ἔστω καὶ δίχως «ἔνδυμα γάμου»...Ναί!!!Θὰ τὄθελε πολὺ νὰ σὲ δῇ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃς καὶ νὰ τῆς εὔχεσαι τὸ «Καλορίζικο»...Κι' ἀνάμεσα στὸ φαγοπότι καὶ στὸ κέφι θὰ σηκωθῇ ὁ γράφων—ὅπως συνηθίζεται—καὶ θὰ κάνῃ μιὰ πρόποση, ὑψώνοντας τὸ ποτῆρι...

Μετὰ θὰ ξεκινήσῃ γεμᾶτος ἐλπίδες...Καὶ γεμᾶτος ὑποσχέσεις στὸν ἑαυτό του, σὲ σᾶς, καὶ στὴν Ἀστυνομία...

Στὸ τέλος...

Μὰ σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ πρόλογος ἀρχίζει νὰ μακραίνῃ...

Γι' αὐτὸ ἂς τὸν κλείσουμε ἕως ἐδῶ...Μὰ ἂς κλείσουμε μαζὶ καὶ τὰ παράθυρα, τὶς πόρτες, τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά...Νὰ μὴν ἀκοῦμε τίποτε...Καὶ νὰ μὴν βλέπουμε κανένα...Καὶ μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ καὶ στὴν αὐτοσυγκέντρωση, ἂς φέρουμε στὸ μυαλό μας μερικὲς ἁπλὲς ἀλήθειες, ποὺ θὰ μᾶς ὠφελήσουν ἴσως πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο πιστεύουμε καὶ θὰ τονώσουν τὸ ἠθικό μας σημαντικά...

★

Τὸ ξέρετε ὅλοι αὐτὸ ποὺ θὰ πρωτοπῶ...Τὸ ὅτι δηλαδὴ ἔδωσα προηγουμένως δυὸ φορὲς ἀκόμα ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων...Καὶ τὶς δυὸ σημείωσα στὸ ἡμερολόγιό μου τὰ λόγια τοῦ Σουρῆ:

«Καὶ ἀπερρίφθην παμψηφεί,
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
γενόμενος ὑπόδειγμα
τῶν ἐξεταζομένων..».

Μὴ γελᾶτε. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ-πολὺ σοβαρὸ καὶ κάποτε γίνηκε ἀπὸ μερικοὺς θερμοὺς φίλους μου ἐπίμαχο κι' ὀξύ...

.....

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τοὺς ἀπαντήσω ὑπεύθυνα καὶ ἐντελῶς κατηγορηματικά.

Τὸ περιοδικὸ τοῦτο φτειάχτηκε μὲ κόπους καὶ ἱδρῶτα. Μὲ αἷμα θἄλεγα, ἂν δὲν ἀντιπαθοῦσα τὸ κόκκινο χρῶμα. Ἔχει μιὰ ἱστορία...ἱστορία ἀγωνιστικὴ...ποὺ συνεχίζεται τώρα πιὸ ὄμορφη, καθὼς ἁπλώνει τὰ φτερά του ὅλο Ἰδεαλισμό, ὅλο γνώσεις, ὅλο εὐγένεια, ὅλο εὐσυνειδησία στοὺς πέντε πνευματικοὺς ὁρίζοντες...

Γι' αὐτὸ ἴσως μιὰ μέρα θὰ πάρῃ τὴ θέση τῆς πυξίδας μέσα στὴν φουρτουνιασμένη πορεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ σκάφους...Ἴσως ἀποτελέσῃ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀστυνομικῆς Ζωῆς, ὅταν ὁ ἱδρυτής του θἄναι ἀποσυρμένος σὲ μιὰν ἥσυχη γωνιὰ καὶ

οἱ ἀναγνῶσται του θὰ κρίνουν δίχως προκατάληψη, καὶ δίχως ταπεινὲς προθέσεις τὸ ἔργο καὶ τὴν ἀξία του...

Γι' αὐτὸ ἐδῶ μέσα, στὰ κείμενα ποὺ θὰ μείνουν γιὰ τοὺς ἐπιγενομένους, πρέπει ν' ἀκολουθῆται σταθερὰ ἡ ἴδια πάντα ὀρθὴ γωνία, ποὺ τὴν σχηματίζουν ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν 'Αστυνομία καὶ τὸ Μέλλον της...

'Ο σεβασμὸς λοιπὸν στὴν ἱστορία τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀλήθεια μοῦ ὑπαγορεύει ἕνα μικρούτσικο ἀκόμα πρόλογο, γιὰ νὰ μποῦν τὰ πράγματα στὴ θέση ποὺ πρέπει...

Γράφοντας σ' ἄλλη στήλη, ἀπέκτησα μιὰ πολύτιμη πεῖρα. Ἔμαθα τὶς ἰδιοτροπίες σας, τὰ γοῦστα σας, τὶς ἀδυναμίες σας, τὶς προτιμήσεις σας, τὰ πάθη σας... Κι' ἔμαθα, σὰν κατάληξη, ὅτι εἶστε ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ἀναγνωστικὰ κοινὰ ποὺ γνώρισα...Δύσκολα παρασύρεσθε, καλοί μου ἀναγνῶσται...

Μὰ συναρπάζεσθε, ἐνθουσιάζεσθε, κτυπᾶτε τὰ χέρια σὰν μικρὰ παιδιά, ὅταν βρεθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα κείμενο ποὺ δὲν ἔχει ψηλές, δυσνόητες ἔννοιες, οὔτε ἀκαταλαβίστικους πρόλογους, οὔτε μεγαλόπρεπους ρητορισμούς, ἀλλὰ τὸ διακρίνει ὁλόκληρο ἡ ἁπλότητα, ἡ πληθωρικὴ μάλιστα ἁπλότητα, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀπεριόριστη ἀλήθεια πρὸς κάθε κατεύθυνση, ἡ φιλικὴ κουβέντα, ποὖναι ἀβίαστη, δίχως γραμματολογικὲς παρεμβάσεις, κι' ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο ζεστοὺς παλμούς, ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὴν κάθε λέξη, ἀπ' τὴν κάθε πρόταση, ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν κάθε συλλαβή, καὶ καῖνε σὰν φλόγες πύρινες τὸ πρόσωπο, τὸ σῶμα, τὴν καρδιά...Αὐτὴ εἶναι ἡ «'Αχίλλεια πτέρνα» σας... Καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγω, οὔτε χιλιοστόμετρο, ἀπὸ τὴν γραμμὴ αὐτή... Δὲν εἶμαι βέβαια δάσκαλος. Ἔχω ὅμως ἕνα μεγάλο ἀτοῦ: δυὸ ἀποτυχίες στὴ σειρά, στὶς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς. Εἶμαι δηλαδή, κατὰ κάποιους βιαστικοὺς φίλους μου, παθών. Καὶ ἑπομένως θὰ γίνω καὶ γιατρός.

★

'Απέτυχα δυὸ φορές. Καὶ μερικοὶ σκανδαλίστηκαν. «Δὲν θἄπρεπε» εἶπαν συναμεταξύ τους.

'Απευθύνουμαι λοιπὸν κυρίως σ' αὐτοὺς σήμερα, καθὼς διαβαίνω τὸ κατῶφλι τοῦ «ἀνώτερου βαθμοῦ» γιὰ νὰ τοὺς δώσω κάποιες ἐξηγήσεις ποὺ τοὺς ὀφείλω. 'Αλλὰ καὶ διὰ μέσου αὐτῶν σὲ ὅλους τοὺς παληοὺς συναδέλφους μου, ποὺ ἀνεύθυνα μερικὲς φορὲς σιγομουρμουρίζουν κουβέντες δίχως πίστη. Μὴν σκανδαλίζεσθε, παιδιά. 'Η 'Αστυνομία ἔχει ἀνάγκη νὰ σᾶς βλέπῃ ἑνωμένους. Νἄχετε ἐνθουσιασμὸ πολὺ γιὰ τὸ ἐπάγγελμά σας. Νἄχετε ἀγάπη ἀπεριόριστη ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Νὰ ἔχετε βαθύ, συνειδητὸ σεβασμὸ ἀπέναντι τῶν βαθμοφόρων σας. Ἔτσι, γιὰ νὰ πάῃ ἡ 'Αστυνομία ψηλά...Ν' ἀνεβαίνῃ ὅλο ν' ἀνεβαίνῃ...Νὰ ξεπερνάῃ τοὺς ἐχθρούς της καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ τοὺς φίλους της. Μὴ σκανδαλίζεσθε. Δίκαια ἀπέτυχα.

Γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ὑπηρετεῖτε ἴσαμε τὴν πόρτα τῆς Σχολῆς, ὑπάρχει ἕνας μονάχα δρόμος: 'Ο δ ρ ό μ ο ς τ ῆ ς μ ε λ έ τ η ς... Κανεὶς ἄλλος...

Μπορεῖ ὅλοι οἱ δρόμοι στὴν ἀρχαιότητα νὰ ὡδηγοῦσαν στὴ Ρώμη...στὴ Σχολὴ ὅμως ἕνας μονάχα ὁδηγεῖ...Τ ὸ δ ι ά β α σ μ α... 'Εγὼ δὲν διάβασα, ἔπεσα πολὺ σὲ ἕνα μάθημα. Καὶ δὲν μπῆκα. Γιατὶ παραζενεύεστε; Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ προτιμηθῶ ἐγώ, σὲ βάρος ἑνὸς ἄλλου καλοῦ συναδέλφου μου ποὺ κοπίασε ὁ καημένος μῆνες καὶ μῆνες καὶ ἀπαρνήθηκε κάθε ἐγκόσμια ἀπόλαυση, σκυμμένος ἀδιάκοπα πάνω στὰ πέντε βιβλία τῶν ἐξετάσεων; Θἄταν δίκαιο αὐτό;

'Αλλὰ ἡ διπλὴ ἐτούτη ἀτυχία μου κρύβει μέσα της κι' ἕνα ἄλλο, πολὺ-πολὺ Μεγάλο 'Ηθικὸ Δίδαγμα, μιὰ ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση στὶς κακόπιστες ὑποψίες, ἐκείνων ποὺ ἐπειδὴ ξέρουν πολλὰ γράμματα θέλουν ἐν ὀνόματι καὶ μόνον τῶν πτυχίων τους νὰ μεταπηδήσουν «ὡς διὰ μαγείας» ἀπὸ τὸ 4ωρο τοῦ ἀστυφύλακα στὸ γραφεῖο τοῦ 'Αξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας...

Αὐτοὶ λοιπόν, ποὺ εὐτυχῶς εἶναι ἐλάχιστη κι' ἀσήμαντη μειονότητα, παίζουν ἄσχημο ρόλο σὲ βάρος τῆς 'Αστυνομίας. 'Ακούγονται λοιπὸν νὰ ψιθυρίζουν κάποτε-

κάποτε, μὲ ὕφος 'Εθνοπατέρων: «μπῆκε κι' αὐτός; Γιὰ σκέψου! Εἶδες τί κάνει τὸ μέσο;» Τὸ μέσο...Τὸ ἀκοῦμε κάθε μέρα, ἰδίως μεταπολεμικὰ αὐτὸ τὸ τροπάριο, μᾶς ξεκουφαίνει καθὼς ἐπαναλαμβάνεται κατὰ κόρον σὲ χίλιους τόνους...

Δὲν εἶμαι παθολογικὰ ἰδεαλιστής, οὔτε μὲ παρασέρνουν τὰ ὄνειρα καὶ οἱ ψευδαισθήσεις. Ξέρω τί εἶναι ἡ ζωή, ποιοὶ ἀποτελοῦν τὴν κοινωνία, πῶς ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι, πῶς λειτουργοῦν οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες...Καὶ δὲν θὰ σταθῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴ συνήγορος κανενός...

Δὲν ξέρω τί γίνεται ἀλλοῦ...Ξέρω μονάχα τί ἔγινε μὲ μένα...'Η θέση τοῦ πατέρα μου εἶναι κάπως καλή...καὶ ὁ κύκλος τῶν γνωριμιῶν του ἴσως εὐρύτατος...

Τὸ ἴδιο περίπου συμβαίνει καὶ μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου, ποὺ—ἔστω κι' ἂν βρισκώμαστε σὲ διάσταση κάποτε-κάποτε—, ἔχουν ὅμως ὅλα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν αὐτὸ ποὺ λέτε ἐσεῖς μέσο. 'Εγὼ ἔχω δουλέψει κάποτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα, ἔχω ἕναν ἀριθμὸ ἰσχυρῶν φίλων, κοντεύω νὰ πάρω καὶ δυὸ διπλώματα Πανεπιστημιακά. Καὶ μέσα στὴν 'Αστυνομία ἔχω τὶς συμπάθειές μου...Κι' ἴσως μιὰ ἀπ' ὅλες νάναι ὁλόλαμπρη, ὅλο μαγεία καὶ δύναμη...

Προσέξετε, φίλοι μου. ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΚΑΛΑ. Δὲν κάνω αὐτοβιογραφία, οὔτε περιαυτολογῶ. Κτυπῶ τὴ λεπτότερη χορδὴ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, γιατὶ τὸ κακὸ πρέπει νὰ κτυπηθῇ κάποτε.

Ἂν αὐτὰ τὰ λόγια σᾶς τἄλεγε ἕνας Διευθυντὴς ἢ ἕνας ὑπάλληλος ποὺ ἄνετα, σὲ λίγους μῆνες ἐγίνηκε 'Αξιωματικός, ἴσως νὰ τὸν ἀκούγατε μὲ προκατάληψη. Ὅμως ἐμένα ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἁπλὸς συνάδελφός σας, ποὺ ἔγινα 'Αρχιφύλακας ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια στὴν Ὑπηρεσία, καὶ ποὺ δυὸ ἀλλεπάλληλες φορὲς ἀπέτυχα. 'Ακοῦστε τὴ φωνή μου. Φιλικὰ σᾶς κουβεντιάζω. Καὶ φιλικὰ θέλω νὰ μὲ προσέξετε. Ἔχετε ὑποχρέωση.

Καὶ σᾶς ρωτάω: πῶς ἀφοῦ γιὰ τὶς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς ἰσχύει τὸ λεγόμενο μέσο, ἐγὼ δυὸ φορὲς δὲν μπῆκα, ἂν καὶ ἴσως τὸ διέθετα περισσότερο ἀπὸ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς; Γιὰ σκεφθῆτε καὶ ἀπαντῆστε μου.

Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. 'Εκεῖνοι ποὺ μὲ συμπαθοῦν μοῦ εἶπαν νὰ διαβάσω τὴν πρώτη φορά. 'Απέτυχα. Καὶ λυπήθηκαν. Τὸ ἴδιο καὶ τὴ δεύτερη. Λυπήθηκαν τὸ ξέρω. Ἴσως πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο. Μὰ στὴ Σχολὴ εἴπαμε ὁδηγεῖ ἕνας μονάχα δρόμος.

Νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ποὺ θὰ σᾶς παραξενέψῃ: Χαίρουμαι, πολὺ χαίρουμαι ποὺ αὐτὴν τὴν τακτικὴ ἀκολούθησαν. Γιατὶ τότε θὰ κλονιζότανε ἡ πίστη μου στὸ πρόσωπό τους. 'Ενῷ ἔτσι μοῦ ἀπέδειξαν πὼς εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, ἀδέκαστοι κριταί. Καὶ εἶναι πρὸς τιμή τους. Βγᾶλτε λοιπὸν ἀπὸ τὸ μυαλό σας τὸ μέσο καὶ ἀντικατα-στῆστε το μὲ τὸ διάβασμα. Πρέπει νὰ κοπιάσετε. 'Αξίζει τὸν κόπο νὰ δοκιμάσετε. 'Η ζωή μας ἐδῶ εἶναι ὄμορφη, ὅλο ὑγεία, ὅλο αἰσθήματα χριστιανικά...Πρῶτα ὁ Θεός, θὰ ἔχω κάθε δεκαπενθήμερο τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς δίνω ἁπλές, μικρὲς ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωή μας...Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ζηλέψετε ὅλοι...Καὶ θὰ παρακινηθῆτε σ' ἕναν ἡρωϊκὸ ἀγώνα γιὰ τὴν εἰσαγωγή σας στὴ Σχολή...Ἕνα μονάχα εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας. 'Ακοῦστε με ποὺ σᾶς λέω. Ἕνα ἁπλὸ καὶ εὔκολο: τὸ δ ι ά β α σ μ α, αὐτὴ ἡ μαγικὴ λέξη ποὺ μοιάζει μὲ θρησκεία ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ πίστη ζεστή. Καὶ μ' αὐτὴν τὴν πίστη μπορεῖ καθένας νὰ μετακινήσῃ βουνά. .....

*

Ἦταν μιὰ ἡλιόλουστη χειμωνιάτικη μέρα ὅταν βρεθήκαμε συγκεντρωμένοι στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς, 50 ἀστυφύλακες, μὲ τὰ εἴδη ποὺ μᾶς ὥρισαν, ὑπὸ μάλλης καὶ μὲ χιλιάδες ἀπορίες νὰ τριγυρίζουν πάνω μας, σὰν πουλιὰ ποὺ θέλουν κάπου νὰ κατασταλάξουν, μὰ πρῶτα θέλουν νὰ κάνουν «ἀναγνώριση τοῦ ἐδάφους»—ὅπως μᾶς λέγη, κάθε τόσο καὶ λιγάκι, ὁ νεαρὸς Καθηγητής μας τῆς 'Οπλοτεχνικῆς, 'Υπαστυνόμος κ. Π. Β...

Ἀπορίες γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα...Μεγάλα, μικρά, τεράστια, ἀσήμαντα... Ἀπορίες γιὰ τὴν καινούργια ζωή μας, γιὰ τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα, γιὰ τὶς ἀσκήσεις, γιὰ τὰ μαθήματα, γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας μας...

Ἤρθαμε ὅλοι ἀπροσανατόλιστοι, χαροπαλεύαμε ἀνάμεσα στὰ συναισθήματά μας, δὲν ξέραμε τί θἄπρεπε νὰ πιστεύσουμε...

Δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο νὰ γίνεσαι μαθητής, ἐκεῖ στὸ τέλος τῆς πρώτης τριακονταετίας τῆς ζωῆς σου, νὰ ἀπαρνῆσαι ὅλες σου τὶς συνήθειες γιὰ χάρη μιᾶς καινούργιας ἄγνωστης καὶ δύσκολης ζωῆς...

—Σὲ λίγο μᾶς συγκέντρωσαν στὸ Διδακτήριο τῶν Ἀρχιφυλάκων, ὅπου δυὸ Ὑπαστυνόμοι μᾶς μοίρασαν στολὲς ὑπηρεσίας, διακριτικὰ καὶ ἄλλα εἴδη. Ὁ ἕνας ἦταν ἀνεβασμένος πάνω στὴν ἔδρα καὶ ὅλο μᾶς ἔλεγε: «Ἀργεῖτε. Ἀκόμα πιὸ γρήγορα» (μιὰ φράση ποὺ θὰ τὴ θυμᾶμαι πάντα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, γιατὶ ἐδῶ μέσα τὴν ἀκούω ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο μου), κι' ὁ ἄλλος ἄνοιξε ἕνα παραλληλόγραμμο βιλβιαράκι καὶ μᾶς ἀνάλυσε τὰ καθήκοντα ποὺ εἴχαμε σὰν δόκιμοι Ἀρχιφύλακες.

Ὁ πρῶτος (ἔχουμε ὅλοι τὴν ὑποψία πὼς κάτω ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη γκρίνια του κρύβει μιὰ καρδιὰ χρυσῆ) δὲν μᾶς ξαναεπισκέφτηκε, παρὰ μονάχα σὰν εἶναι Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρεσίας, ὁ δεύτερος (νέος, ἐνθουσιώδης ποὺ μέσα στὴν αὐστηρότητά του καὶ τὴν προσήλωση στοὺς τύπους εἴμαστε βέβαιοι ὅλοι μας ὅτι κρύβει μιὰν ἀπεριόριστη ἀγάπη γιὰ μᾶς) ἔγινε ὁ διμοιρίτης μας.

Ἔτσι ὅλο τὸ πρωϊνὸ κύλησε μὲ φωνές, μὲ ἀπαγορεύσεις, μὲ τρεχάματα, μὲ κλωστὲς καὶ βελόνες...

Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ἐκεῖ κατὰ τὶς 5, μᾶς συγκέντρωσαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ σὰν μπήκαμε ἦταν γεμάτη. Μπροστὰ ὁ Δ/ντὴς, οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς, κοντὰ ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, πιὸ πίσω ἐμεῖς, πιὸ πίσω οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες.

Στὴν ἀριστερὴ γωνιὰ καμμιὰ πενηνταριὰ πολῖτες, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, δὲν φάνηκαν νὰ πρόσεξαν τὴν εἴσοδό μας. Αὐτὸ μᾶς παραξένεψε, μὰ γρήγορα καταλάβαμε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια...Ἦταν τυφλοί...ὁλότελα τυφλοί. Καὶ τί ζητοῦσαν ἀρά γε ἀπὸ μᾶς; Καμμιὰ βοήθεια ἴσως. Τοὺς δυστυχισμένους. Μὰ δὲν ζήτησαν καμμιὰ βοήθεια προσκαλεσμένοι ἀπὸ τὸν Δ/ντή μας ἦλθαν, σὰν ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν, νὰ δώσουν μιὰ καλλιτεχνικὴ γιορτὴ γιὰ μᾶς. Τὸ πρᾶγμα μᾶς φάνηκεν ἀκατανόητο καὶ δώσαμε ὅλη μας τὴν προσοχή..

Τὸ παράξενο πρόγραμμα ἄνοιξε ὁ Δ/ντής...Καὶ εὐχαρίστησε τὸ Καθηγητή μας τῆς Ἠθικῆς Ἀγωγῆς κ. Τσιτσιράγκο, καὶ τοὺς τυφλούς, ἡ ἐπίσκεψη τῶν ὁποίων δήλωσε ὅτι ἀποτελεῖ τιμὴ γιὰ τὴ Σχολή. Ὕστερα μᾶς κάλεσε νὰ παραδειγματισθοῦμε ἀπὸ τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴν αἰσοδοξία τῶν ἄτυχων φίλων μας, ποὺ ἦλθαν κοντά μας σὰν παρήγοροι ἄγγελοι, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τὸ φῶς μας καὶ τὴν ὑγεία μας, χάνουμε τόσες φορὲς τὸ ἠθικό μας καὶ καταλαμβανόμαστε ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωση. Τέλος συνεχάρη καὶ ἐκδήλωσε τὸν θαυμασμό του γιὰ τοὺς καθηγητὲς τοῦ Οἴκου τῶν τυφλῶν ποὺ παλεύουν μέσα στὰ σκοτάδια καὶ φτειάχνουν ἕνα ζηλευτὸ φῶς. Καὶ τοὺς εὐχήθηκε ν' ἀνταμειφθοῦν ἀπ' τὸν Θεό...

Τὰ λόγια αὐτά, ποὺ λέχτηκαν τὴν πρώτη κι' ὅλας μέρα τῆς εἰσόδου μας στὴ Σχολή, μᾶς ἔδωσαν μιὰ περίεργη γαλήνη...Καὶ νοιώσαμε ὅτι εἴχαμε βρεθῆ σ' ἕνα περιβάλλον ζεστό, ὅλο γοητεία γαληνεμένη.

Ἀκολούθησε, ὕστερα ἡ γιορτὴ τῶν τυφλῶν.

Ὅσοι μὲ εἴχατε παρακολουθήσει σὲ ἄλλη στήλη, θ' ἀπογοητευτῆτε ἀπόψε... Γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς περιγράψω τίποτα...Οἱ πρῶτες σημειώσεις μου κλείνουν μονάχα τὶς γενικὲς γραμμές, τὶς κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ καινούργιου μας δρόμου. Ἔχουμε καιρὸ γιὰ γιορτές. Ἄλλοτε θὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο.

Ἕνα μονάχα θἄπρεπε νὰ σημειώσω...Τὴν ὀμορφιά, τὴν εὐτυχισμένη ὀμορφιὰ ποὺ κυριάρχησε στὴν Αἴθουσα καθὼς ἀντικρύζαμε σκηνές, ἀληθινὰ μεγαλειώδεις... Πότε ἕνα τυφλὸ κοριτσάκι νὰ παίζῃ κομμάτια ἀπ' τὸν Μπετόβεν, στὸ πιάνο τῆς

Σχολῆς, πότε ἡ χορῳδία νὰ τραγουδᾶ χριστιανικὰ καὶ πατριωτικὰ τραγούδια ἢ ξένες μελῳδίες, πότε ἕνα τυφλὸ ἀγόρι ν' ἀπαγγέλῃ μὲ χάρη καὶ ἄνεση ποιήματα...

Ἄλλοτε πάλι ἕνας μικρὸς νὰ τραγουδᾶ δημοτικὰ τραγούδια, ἢ ἕνας ἄλλος νὰ παίζῃ μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη ἀκκορντεόν... Τέσσερα μικρὰ μὲ βιολιὰ νὰ ἑρμηνεύουν μὲ ἀξέχαστη ζωντάνια μελῳδίες τοῦ Χαϋντελ...ἕνας μικρὸς νὰ γράφῃ πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ μᾶς ποὺ ἔχουμε τὰ μάτια μας ἢ μιὰ μικρὴ νὰ διαβάζῃ δίχως λάθος κείμενα μὲ τὴν ἀφή...Καὶ στὸ τέλος ἕνα σωρὸ κομψοτεχνήματα χειροτεχνίας, φτειαγμένα ἀπ' τοὺς τυφλοὺς μαθητὲς καὶ τὶς τυφλὲς μαθήτριες..."Ολες αὐτὲς οἱ ἁπλὲς σκηνὲς ἔκρυβαν κάτι τὸ μεγαλόπρεπα συγκλονιστικό. Ἦταν σὰν μιὰ φριχτὴ μυσταγωγία...

Κι' ὅταν μᾶς καληνύχτισαν καὶ μείναμε μόνοι, καθίσαμε πολλὴ ὥρα ἀμίλητοι, παραδομένοι καθένας στὶς σκέψεις του...

Δὲν ἄγγιξε λοιπὸν τὶς καρδιὲς αὐτῶν ποὺ ὑπηρετοῦν ἐδῶ, στὴ Σχολή, ἡ τραχύτητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου;

Δὲν μπόρεσαν τόσοι βορρηάδες νὰ γκρεμίσουν οὔτε μιὰ πέτρα ἀπ' τὰ λιθάρια τοῦ βωμοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστης;

Μὲ τέτοιους ἀνθρώπους θὰ ζήσουμε;

Ἔτσι, μ' αὐτὸν τὸν πειστικὸ τρόπο, θὰ κυβερνήσῃ τὶς καρδιές μας, ὁ Διοικητής μας;

*

Μὰ εἶναι ἐρωτήματα πολὺ σοβαρὰ αὐτά...Ἂς μὴ βιαστοῦμε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ συγκεντρωθήκαμε ξανὰ στὸ Διδακτήριό μας...Κι' ἐκεῖ ἐγίνηκε ἁγιασμός..Ὕστερα μᾶς μίλησεν ὁ Δ/ντής...Μᾶς εἶπε ὅτι χαίρεται γιὰ τὴν ἐπιτυχία μας, καὶ μᾶς ζήτησε νὰ φτειάξουμε τὸν χαρακτήρα μας. Πάλι γιὰ πίστη μίλησε. Καὶ τἄπε ὅμορφα... Ἀπὸ σήμερα ἀρχινάει ἡ ζωή μας.

.....

Τὴν μεθεπόμενη ἡμέρα ἡ ζωή μας πῆρε καινούργια κατεύθυνση, καθὼς τέθηκε σ' ἐφαρμογὴ τὸ πρόγραμμα μ' ἀπόλυτη ἀκρίβεια...

Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα, στὶς 5, ἦταν λιγάκι δύσκολο. Μᾶς στεναχώρεσε...Τὸ ξύρισμα ἦταν βιαστικό, μὰ ἄψογο. Κόπηκαν μερικοί...Κι' ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ ὁ ὑποφαινόμενος...Τὸ πρῶτο πρωϊνὸ ρόφημα στὶς πεντέμισυ ἦταν ζεστὸ κι' εὐχάριστο...Στὴν πρωϊνὴ μελέτη ὅλοι νυστάζαμε. Στὶς ἀσκήσεις ποὺ ἀκολούθησαν τὰ βρήκαμε μπαστούνια. Πιὸ ψηλὰ τὰ χέρια, ἐφώναζε κάθε τόσο καὶ λιγάκι ὁ διμοιρίτης μας! Μὰ ἐκεῖνα λὲς καὶ τὄκαναν ἐπίτηδες. Ἀργά, τεμπέλικα πηγαινοέρχονταν σὰν ἐλαττωματικὸ ἐκκρεμὲς ὡρολογιοῦ ..Τὸ δεύτερο πρωϊνὸ ρόφημα ἦταν χορταστικὸ καὶ πλούσιο...Μὰ τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ ἦταν μεγάλος μπελάς. Κανένας δὲν τὰ κατάφερε ἄριστα...Τὰ μαθήματα ἦταν παραστατικά, μὰ ὅλοι νυστάζαμε καὶ δὲν τὰ πολυπροσέξαμε...Τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ἔφτανε γιὰ δυό...Ὁ μεσημεριάτικος ὕπνος εὐεργετικός. Τὸ ἀπογευματικὸ ξύπνημα καταραμένο...τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ ἐνοχλητικό...Τὰ ἀπογευματινὰ μαθήματα καλά, μὰ τὸ μυαλό μας κάπου ἀλλοῦ πλανιώτανε...Τὸ ρόφημα ὕστερα ἦταν ὅ,τι χρειαζότανε...Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως μᾶς θύμισε κρατητήριο...Τὸ φαγητὸ τὸ βράδυ μᾶς φάνηκε λουκούμι...Καὶ τὸ βραδυνὸ σιωπητήριο βραχνᾶς ποὺ μὲ τὸν πιὸ ἀντισυνταγματικὸ τρόπο ἦλθε νὰ μᾶς πλακώσῃ... Αὐτὸ εἶναι τὸ λακωνικὸ ἀνακοινωθὲν τῆς πρώτης μέρας...Γιὰ κάθε μιὰ ἀπ' τὴ φάση τῆς ζωῆς μας θὰ μιλήσουμε σὲ προσεχῆ σημειώματα κι' ἀπὸ τὴν εὔθυμη κι' ἀπὸ τὴν σοβαρὴ πλευρά...Μὰ γιὰ τὴν πρώτη μέρα βγῆκε αὐτὸ τὸ συμπέρασμα: Ἀ π α ρ ά δ ε κ τ α, τ υ ρ α ν ν ι κ ά, ἀ π ο ρ ρ ι π τ έ α: 1) τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα, 2) οἱ ἀσκήσεις, 3) τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ, 4) ἡ κλεισούρα, καὶ 5) τὸ νυκτερινὸ σιωπητήριο.

Ἀ ν ι α ρ ά, ἄ σ κ ο π α, ἐ ν ο χ λ η τ ι κ ά: 1) ἡ πρωϊνὴ μελέτη, 2) τὰ μαθήματα, καὶ 3) ἡ ἀπογευματινὴ μελέτη.

Ἐ π ι β ε β λ η μ έ ν α, ρ ω μ α ν τ ι κ ά, δ ι α τ η ρ η τ έ α, ε ὐ χ ά ρ ι-

στα, χρήσιμα, ὠφέλιμα: 1) τὸ πρωϊνὸ ρόφημα, 2) τὸ δεύτερο πρωϊνὸ ρόφημα, 3) τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, 4) τὸ ἀπογευματινὸ ρόφημα καὶ 5) τὸ βραδυνὸ φαγητό. Ἂν εἴχαμε τὴ δύναμη νὰ καταφέρναμε νὰ τροποποιήσουμε τὸν Κανονισμὸ σύμφωνα μὲ τὸ πρῶτο συμπέρασμα, τῆς πρώτης μέρας, εὐχαρίστως νὰ μέναμε καὶ περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες στὴ Σχολή...

Διαφορετικὰ τὰ πράγματα δὲν πᾶνε καλά. Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θὰ ἀρρωστήσουν...Τί θὰ γίνῃ!!!... Πρέπει νὰ τὸ σκεφτοῦμε σοβαρά...Καὶ τὸ σκεφθήκαμε πολὺ σοβαρὰ μάλιστα τὴν πρώτη νύχτα, ὅταν ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια μας νομίζαμε πὼς χίλια ἀόρατα χέρια μᾶς ἔσπρωχναν κατὰ τὴν πόλη, ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, χαιρόντουσταν, γλεντοῦσαν, διασκέδαζαν...

.....

Ἡ πρώτη μέρα...Θἄθελα τόμους ἀτέλειωτους νὰ γράξω πάνω σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς λέξεις..."Ετσι συμβαίνει πάντα στὴν ἀρχή...Μὴν μὲ βρίσκετε ὑπερβολικό... Τὰ ἴδια λέγατε κι' ἐσεῖς κάποτε, μιὰ ἀξέχαστη, παληὰ «πρώτη μέρα»...

Μὰ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ πέρασαν ἄλλα δέκα...Λοιπὸν τί ἄλλαξε; Τί ἄλλαξε εἴπατε; Μά...ὅλα...

Τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ, ἡ πρωϊνὴ μελέτη, τὰ μαθήματα, ἡ πειθαρχία, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας...

Ἕνας καινούργιος ἄνεμος φύσηξε μέσα ἀπὸ τὰ θρανία, τὰ κρεβάτια, τὰ βιβλία, τὸ προαύλιο...Κι' ἔδιωξε μακρυὰ τὶς σκέψεις τῆς πρώτης μέρας...πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα;

Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ, φίλοι μου...Μὰ ἔρχουμαι ὧρες-ὧρες νὰ πιστεύσω μιὰ θεωρία ποὺ διάβασα. Πὼς δηλαδὴ τὸ περιβάλλον φτειάχνει καὶ χαλάει τοὺς ἀνθρώπους...

Σοφοὶ καὶ ἔμπειροι ψυχολόγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀνάλαβαν νὰ μᾶς κατηχήσουν στὰ μυστικὰ τοῦ πρώτου βαθμοῦ μας ἔδωσαν μιὰ ἀπίθανη κατεύθυνση στὴ ζωή μας... Μὲ τὶ ὅπλα ἀκριβῶς κτύπησαν τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματά μας δὲν πρόφτασα νὰ καταλάβω...Τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα ἦταν ὅτι ὅλοι ἀλλάξαμε...Ξαναγεννηθήκαμε... Ἀγνώριστοι θὰ ξαναγυρίσουμε στοὺς δικούς μας. Θὰ μᾶς κυττᾶτε καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύετε...Μέσα στὴ Σχολὴ ἀνακάλυψα πολλὰ πράγματα...Ἀνακάλυψα ὅτι λατρεύω τοὺς τύπους, τὴν πειθαρχία, τὴν τάξη...Μέσα στὴ Σχολὴ κατάλαβα πὼς μέσα μας ἔχουμε δυὸ προσωπικότητες, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔχουμε στὴν κρεμάστρα μας δυὸ κουστούμια...Κι' ἀνοίγοντας τὴν ντουλάπα τοῦ ἑαυτοῦ μας ξεκρεμάσαμε ἀπὸ κεῖ κάποιο κουστούμι ξεχασμένο ἀπ' τὸν καιρό, τὸ νομίζαμε παληό, στενό, ξεθωριασμένο... Καὶ τὸ βρήκαμε πεντακάθαρο, ὁλοκαίνουργιο, ἄνετο, ἀκριβῶς στὰ μέτρα μας...Μιὰ μεταβολὴ συντελέστηκε μέσα μας...Καὶ εἴπαμε ὅλοι μὲ τὸ νοῦ μας ὅτι ἐδῶ μέσα ζῇ καὶ βασιλεύει πάντα ἀκμαῖο καὶ πανέμορφο, τὸ ἀθάνατο Ἀστυνομικὸ πνεῦμα τοῦ παληοῦ καιροῦ. .....

Ὁ χειμώνας μερικὲς φορὲς μᾶς πολεμάει ἄγρια...Ὁ ἄγριος ἄνεμος τὰ πρωϊνὰ παγώνει τὰ σώματά μας, λὲς καὶ τὸ κάνει ἐπίτηδες...

Ἡ Σχολὴ ὅμως ἔρχεται κοντά μας στοργικὰ νὰ μᾶς ζεστάνῃ τὶς καρδιές, καὶ νὰ μᾶς δείξῃ ἕναν ἀνήφορο...Ἐκεῖνον ἀκριβῶς ποὺ ὁδηγεῖ στὸν θρίαμβο καὶ τὴν Νίκη...Κι' ἐμεῖς...ἐμεῖς ἡ πολύχρωμη κι' ἀσύντακτη μάζα τῆς χθές, γινήκαμε ἕνας ἄνθρωπος, μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ Πίστη...

Ἡ ζωή μας κυλάει ἁπλᾶ, γρήγορα, μ' ἕναν ὅμορφο ρυθμό... Οἱ μέρες ἔρχονται καὶ φεύγουν δίχως νὰ προσέχουν τὶς προόδους μας...Καὶ μιὰ καινούργια ἱστορία ξετυλίγεται μπροστά μου...Θὰ σᾶς τὴν ἀφηγοῦμαι πάντα ὅπως τὴ ζῶ...Θ' ἀρχίσω μὲ μιὰ ἐκδρομή...Ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες σημειώσεις μου...Ναί! μιὰ ὅμορφη ἱστορία ἔχει ἀρχίσει πρὶν 10 μέρες ἐδῶ μέσα...Μὲ πρωταγωνιστὲς τὸ χειμώνα, τὴ Σχολὴ κι' ἐμᾶς...Καὶ μὲ συντάκτη καὶ ἀφηγητή της ἐμένα, πού, ὅπως ξέρετε ὅλοι, εἶμαι:

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ.Κ.Π.)

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ὁ κ. Στέφανος Βασιλόπουλος, Γυμνασιάρχης, τ. Διευθυντὴς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας, μᾶς ἀπέστειλεν τὴν 8-12-1955 τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά

Ἔλαβα ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ τεύχη τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ Σας «τὰ Ἀστυνομικὰ Χρονικά» τὰ ὁποῖα εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἀποστείλητε καὶ Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ Σᾶς σφίξω ε ἰ λ ι κ ρ ι ν ῶ ς τὸ χέρι καὶ νὰ Σᾶς συγχαρῶ ὁ λ ο ψ ύ χ ως διὰ τὸ ὄντως ἀξιόλογον περιοδικόν Σας. Ἡ πλουσία ὕλη του εἶναι καθαρῶς παιδευτικὴ καὶ λίαν μορφωτικὴ δι' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς καὶ ἀ π ο π ν έ ε ι τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὰ ἀ θ ά ν α τ α ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας. Τὸ περιεχόμενον τοῦ περιοδικοῦ Σας ἔχεται στερρῶς τῶν μεγάλων καὶ πλουσίων ἀρετῶν, τῶν καθαρῶς καὶ γνησίως Ἑλληνικῶν, καὶ ἀποτελεῖ τῇ ἀληθείᾳ ὑ π ό δ ε ι γ μ α ἐκθέσεων διὰ τοὺς σημερινοὺς νέους μας. Εἶναι π ρ ό τ υ π ο ν ὀρθῆς πλοκῆς τοῦ λόγου τῆς τε Δημοτικῆς καὶ τῆς λεγομένης καθαρευούσης. Διὰ τοῦ περιεχομένου του δύναται νὰ βοηθήσῃ τὸ περιοδικόν σας καὶ τοὺς ἐφισμένους ἀνωτέρας μορφώσεως Σπουδαστὰς εἰς τὴν ὀ ρ θ ὴ ν διατύπωσιν τῶν νοημάτων των καὶ εἰς τὴν ε ὐ ρ υ τ έ ρ α ν ἀνάπτυξιν διαφόρων θεμάτων, σχετιζομένων μὲ τὴν πατροπαράδοτον εἰς τοὺς Ἕλληνας φιλοπατρίαν καὶ τὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ τῆς πράγματι μεγάλης φυλῆς μας.

Ἰδιαιτέρως θὰ ἐπιτρέψητε νὰ ἐκφράσω τὴν προσωπικήν μου ἱκανοποίησιν, διότι ὁ ἄλλοτε ἐν τῷ Γυμνασίῳ μαθητὴς κ. Χ.Σ. ἐξειλίχθη εἰς ἕνα ὁλοκληρωμένον λογοτέχνην. Τὴν κλίσιν ταύτην πρῶτος ἐγὼ διέγνωσα, τὴν ἐκαλλιέργησα καταταλλήλως καὶ παντοιοτρόπως τὴν ἐνίσχυσε τὸ σχολεῖον μας. Αἱ ζωηραὶ καὶ παραστατικαὶ εἰκόνες του ζ ω ν τ α ν ε ύ ο υ ν μὲ πολλὴν χάριν καὶ δεξιοτεχνίαν εἰς τὰ μάτια τῶν ἀναγνωστῶν τὰς ὡραίας διηγήσεις του, κοσμοῦνται μὲ ἄφθονα ἀπὸ τὰ μέσα τῶν πηγῶν τοῦ καλοῦ καὶ αἱ λογοτεχνικαί του περιγραφαὶ μὲ τὴν ἀξιέπαινον δεινότητά των πιστοποιοῦν ὅτι συντόμως θὰ ἐξελιχθῇ εἰς ἕνα δ ό κ ι μ ο ν λογοτέχνην, ποὺ θὰ τιμᾷ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ παλαιοὺς του καθηγητάς.

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Συνεργατῶν Σας αἱ διηγήσεις καὶ αἱ περιγραφαὶ δὲν στεροῦνται φιλολογικῆς δεξιότητος καὶ μὲ τὸ πλούσιον εἰς περιγραφικὴν δεινότητα περιεχόμενόν των καὶ τὴν ἄ ψ ο γ ο ν λογοτεχνικὴν διατύπωσιν τῶν νοημάτων των ἀναδεικνύουν τὸ περιοδικόν Σας ὡς τὸ ἀπαραίτητον στόλισμα κάθε οἰκογενείας καὶ τὸν ἀπαραίτητον διὰ τοὺς νέους μας σύμβουλον εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ὀρθῶν νοημάτων των. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι κανενὸς Ἕλληνος πατριώτου καὶ πρέπει νὰ ἀποβῇ ὁ μοναδικὸς σύμβουλος τῶν παιδιῶν, ποὺ θέλουν νὰ πλουτήσουν τὸν λεξιλογικόν των θησαυρὸν καὶ ποὺ φιλοδοξοῦν λογοτεχνικὰς δεξιότητας καὶ φιλολογικὰς δάφνας.

Δέξασθε παρακαλῶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς Ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου

μεθ' ἧς διατελῶ ὅλως Ὑμέτερος».

Σέφανος Δ. Βασιλόπουλος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, ὁ Ἀρχιφ. Λωσταράκος Γ. καὶ οἱ ἀστ/κες Πρωτοπαπᾶς Ἀλ., Σκορδίλης Ν. καὶ Καραμᾶνος Κ.

Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, λόγῳ θανάτου, οἱ ἀστ/κες Κυριακάκος Πέτρος καὶ Μεχράκης Ἰωάννης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν, διὰ διαταγῆς του, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τούς: 1) Γεν. Ἐπόπτην Ἀγορανομίας, 2) Ἀστυν. Δ/ντὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ 3) Διοικητὰς Ὑποδ/νσεων Γεν. Ἀσφαλείας καὶ Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τῆς προσφάτως γενομένης ἀπεργίας τῶν ἀρτεργατῶν καὶ μυλεργατῶν, ἥτις ἐπιτεύχθη χάρις εἰς τὸν συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν κατανόησιν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς Κυβερνήσεως.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2076/18/6 ἀπὸ 27-12-1955 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον, διὰ τὸ ἔτος 1956, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος: Ἀρεοπαγίτης κ. Βαρσάμου Γ.

β) Μέλη : Ἀστυν. Δ)νταὶ Α' τάξεως κ.κ. Κόλλιας Δημήτριος, Ρακιντζῆς Θεόδωρος, Καραμπέτσος Εὐάγγελος καὶ Ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος.

Γραμματεὺς Ἀστυνόμος Α' κ. Βερελῆς Νικόλαος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη :

α) Προέδρου : Ἀρεοπαγίτης κ. Οἰκονομόπουλος Δημήτριος.

β) Μελῶν : Ἀστυν. Δ)νταὶ κ. κ. Μάσβουλας Ἰωάννης καὶ Δασκαλάκης Ἰωάννης.

Γραμματέως Ἀστυνόμος Α' κ. Τουζένης Κων)νος.

***

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ Ἀρχιφύλακες μετὰ τῶν Ἀξιωματικῶν των, τὴν 10-12-1955 ἐπραγματοποίησαν ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν εἰς Μαραθῶνα.

***

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἡ Κα Σοφία Κεραμίδα, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς, ὡμίλησε τὴν 13ην καὶ 17ην Δεκεμβρίου 1955, εἰς τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους Ἀρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας τῆς Σχολῆς, «περὶ τοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Βερήτη» καὶ ἀπήγγειλεν ποιήματα Χριστιανικοῦ περιεχομένου, προκαλέσασα συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς ὅλους, οἵτινες τὴν κατεχειροκρότησαν.

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τὸν διακεκριμένον συνεργάτην των Ἰωάννην Παπαζαχαρίου, καθηγητὴν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκην Ἀστυνόμον Α΄, καθηγητὰς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ. κ. Ἐμμανουὴλ Λουκάκην, Βασίλειον Γεωργίου, Ἰωάννην Τσάλην, Ἰωάννην Δασκαλάκην, Ἰωάννην Μάσβουλαν, Ἰωάννην Σαραντήτην, Ἰωάννην Κροντήρην, Ἰωάννην Πανέτσον, Ἰωάννην Καραχάλιον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ. κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ Ραδιοφωνικὲς Ἀστυνομικὲς ἐκπομπὲς ἀκούγονται κάθε Τετάρτη τ' ἀπόγευμα ἀπὸ ὁλοένα περισσότερο ἀριθμὸ ἀκροατῶν, οἱ ἐκδηλώσεις τῶν ὁποίων δίνουν τὸ μέτρο τῆς ἀξίας τῶν ἀστυνομικῶν προγραμμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ εἰδικοὶ κατατάσσουν στὰ πιὸ καλὰ καὶ στὰ πιὸ ἐπιτυχημένα προγράμματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι κάθε βδομάδα καὶ ὑπὸ τὶς καλλίτερες προϋποθέσεις ἡ φωνὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κατακτᾷ κάθε τόσο καινούργιο ἔδαφος ἐπιτυχίας καὶ συγκινεῖ χιλιάδες Ἑλλήνων, ποὺ ἐνθουσιασμένοι ὕστερα κάνουν τὰ πιὸ τιμητικὰ γιὰ τὴν Ἀστυνομία σχόλια καὶ ἐξαίρουν τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια τῶν προγραμμάτων της, τὴν ἄριστη μουσική τους ὑπόκρουση, τὰ ζωντανὰ διδακτικὰ καὶ σπάνια λογοτεχνικά τους κείμενα, τὸ ἐξαιρετό τους κέφι, τοὺς γλυκοὺς καὶ ἁπαλοὺς ρυθμούς τους, τὰ θαυμάσια ραδιοφωνικὰ σκίτσα τους, τὰ ὄμορφα τραγούδια τους καὶ τὶς περίφημες ὀρχῆστρες, καλλιτέχνες καὶ ἠθοποιούς, ποὺς πλαισιώνουν κάθε ἐκπομπὴ μὲ τέτοιο ἐξαιρετικὸ ρυθμὸ καὶ ἐπιμέλεια, ὥστε τὰ προγράμματα αὐτὰ νὰ δημιουργήσουν τὸν «Χρυσοῦν αἰῶνα» τῆς Πνευματικῆς ἀκμῆς τῆς Ἀστυνομίας.

★

Μὲ τὴν γλυκειὰ ὀρχήστρα τοῦ Σ. Ρουχωτᾶ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 14-12-55, στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος διαλεχτοὶ καλλιτέχνες, ὅπως οἱ πρωταγωνίστριες τοῦ ἐλαφροῦ μας Θεάτρου Ἄννα καὶ Μαρία Καλουτᾶ, ἡ μπριόζικη Πόπη Σέρας, ἡ κεφάτη Μπέμπα Κυριακίδου, ὁ ἐξαιρετικὸς Τζώνης Κατσούρης, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς καὶ ὁ Ζάχος στὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Πῆραν ἐπίσης μέρος, οἱ ὀρχῆστρες Μ. Θεοφανίδη, Ζοζὲφ Κορινθίου καὶ τὸ συγκρότημα Ζάχου.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθηκε καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τίτλο «Τὰ τελευταῖα βήματα» γραμμένο ἀπὸ τὸ δόκιμο Ἀρχιφύλακα Χαρ. Σταμάτη καὶ μὲ ἀφηγητὴ τὸν καλλιτέχνη τῆς πρόζας Τάσσο Γκούβα.

★

Τὸ πρόγραμμα τῆς 21-12-55 ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένο στὰ ὡρωϊκὰ θύματα τῆς κομμουνιστικῆς ἐγκληματικῆς ἀνταρσίας τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσαν ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον τους ἀμέτρητοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι.

Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μεταδόθηκε συμφωνικὴ μουσικὴ Ἔγκμον, στὰ διαλείμματα τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἕνα ἱερό, πνευματικὸ μνημόσυνο εἰς μνήμην τῶν δολοφονηθέντων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Μεταδόθηκεν ἐπίσης ραδιοφωνικὸ σκέτς, μὲ τίτλο «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Γιάννη» ἀφιερωμένο στὰ Δεκεμβριανὰ καὶ γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο Ἀρχιφύλακα Σπ. Πηλό.

Στὸ σκέτς αὐτὸ ποὺ ραδιοσκηνοθετήθηκε ἀπ' τὸν Γκὺ Ζιρώ, ἔλαβαν μέρος

ἐκτὸς τοῦ ἀφηγητοῦ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ καὶ οἱ θαυμάσιοι πρωταγωνισταὶ τοῦ Θεάτρου μας Νίτσα καὶ Χρῆστος Τσαγανέας.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ἐπίβλεψις: Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ βοήθεια, Γιάννη Πορετσάνου).

Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης καὶ συμμετέχει τακτικὰ ὁ καλλιτέχνης τῆς πρόζας Τάσσος Γκούβας.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 23ην Νοεμβρίου 1955, εἰς γήπεδον Α.Ε.Κ. Ν. Φιλαδελφείας, ἡ Ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς ἀγῶνα πρωταθλήματος Ἐνόπλων Δυνάμεων μὲ τὴν ὁμάδα τῆς Β. Ἀεροπορίας. Αἱ ὁμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι διὰ τερμάτων 2—2. Εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀγῶνα δὲν μετέσχον οἱ ἀστυφύλακες ποδοφαιρισταὶ Τζανιδάκης καὶ Χοντάσης ἀσθενοῦντες ἀμφότεροι.

Εἰς τὸ γήπεδον Ἠλυσιακοῦ, τὴν 7ην Δεκεμβρίου 1955, ἡ Ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἐνίκησε εἰς φιλικὸν ἀγῶνα τὴν ὁμάδα «ΑΡΙΩΝ» Α2 κατηγορίας Ἀθηνῶν διὰ τερμάτων 5—2.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.